

PETER DEUNOV

O noua conştiinţă pentru femei

SECRETUL DEZVĂLUIT

După părerea mea, femeia este cea care va salva lumea. Femeia deţine cheia vieţii. Femeia poate să se manifeste şi să dăruiască viaţă prin marele şi puternicul impuls al iubirii

Dinasty Books
Proeditură şi Tipografie

Peter Deunov

O NOUĂ CONŞTIINŢĂ PENTRU FEMEI
- secretul dezvăluit

După părerea mea, femeia este cea care va salva lumea. Femeia deţine cheia vieţii. Femeia poate să se manifeste şi să dăruiască viaţă prin marele şi puternicul impuls al iubirii.

Ceea ce susţin în învăţătura mea nu este deloc o lecţie de morală obişnuită, ci Iubirea Sublimă. Această Iubire poate să vă amelioreze sănătatea, să vă lumineze inteligenţa, să vă deschidă inima şi să dea impulsuri divine minţii voastre. Indiferent din ce partid politic faceţi parte, din ce naţiune proveniţi, veţi putea să vă însuşiţi această învăţătură. Este pentru toţi. Este o învăţătură care aduce pace şi linişte sufletului, lumină inteligenţei, întinerire sufletului şi forţă minţii. Ea aduce peste tot armonie. Nu există niciun miracol în această învăţătură, vă spun, fac ce-mi comunică Dumnezeu. Întreaga mea năzuinţă este să realizez voinţa lui Dumnezeu, după dorinţa Lui. Binecuvântat fie numele Lui! Dumnezeu a fost atât de bun cu mine, încât vreau să-I ofer toată recunoştinţa mea. Aş vrea să-mi urmaţi exemplul.

Am venit să manifest Iubirea şi s-o aduc pe Pământ. Aceasta este sarcina mea. Sarcina marilor maeştri care coboară pe Pământ este în esenţă să ducă omenirea pe drumul cel bun şi s-o ajute în cursul evoluţiei. Marii maeştri reprezintă relaţia exterioară a lui Dumnezeu cu oamenii. Maestrul dăruieşte o parte din lumina lui celor din jur, aşa cum o lumânare dă o parte din lumina ei tuturor celor care o pot folosi. Maestrul este o manifestare a Luminii Divine. Cu cât o fiinţă acceptă mai mult această lumină, cu atât mai legată va fi de maestrul ei, nu numai prin formă, ci şi prin viaţa interioară a maestrului.

Cuvintele pe care le rostesc nu sunt ale mele, ci provin din Marea Sursă. Dacă le acceptaţi, le veţi găsi utile şi adevărate. Sunt cuvintele Lui. Nu greşiţi în sufletul vostru! Ideile pe care le formulez în conferinţele şi discursurile mele provin din Sursa Divină.

Oamenii mă întreabă deseori: „Ce învăţătură aduci?”. Le răspund: „învăţătura naturii vii, care conţine toate forţele vii, acest tot formând obiectul unei ştiinţe. Este o ştiinţă a fiinţei omeneşti, o ştiinţă a Lumii Inteligibile. Este o ştiinţă despre Dumnezeu şi despre Iubire”.

Această învăţătură nu poate fi comparată cu nicio alta, timpul o va dovedi. Ceea ce am spus timp de douăzeci şi cinci de ani s-a răspândit deja în lume şi nu se va şterge niciodată. Există „lucrători” nevăzuţi care preiau şi distribuie ideile al căror mesager sunt şi le răspândesc în spaţiu.

În conferinţe sunt ascunse multe adevăruri. Le ascund pentru generaţiile viitoare. Citiţi conferinţele din „clasa ocultă generală”, ca şi pe cele din clasa pentru tineri. Trebuie să citiţi şi scrierile sfinte. Acest efort trebuie făcut în primul rând.

În fiecare conferinţă se pot găsi metode pentru educarea copiilor, autoeducarea adulţilor, filosofilor, poeţilor etc. Comparaţiile de care mă folosesc în conferinţe sunt luate din natură. Vă ofer elementele cele mai noi ale naturii. Acum două mii de ani era cu totul altfel. Unii zic: „într-o anumită perioadă, Hristos a zis asta sau asta”. Dar Hristos a spus şi că, deocamdată, nu puteţi să înţelegeţi totul şi că asta se va întâmpla mai târziu. Astăzi au apărut lucruri noi, iar peste alte două mii de ani, vor fi multe alte lucruri noi.

Mă gândesc nu numai la bunătatea oamenilor, ci şi la cea a animalelor şi a plantelor. Sper din tot sufletul ca toate creaturile să trăiască în Iubire şi să dobândească virtuţi.

Suportaţi suferinţele şi mergeţi mai departe! Viitorul este înaintea noastră!

Peter Deunov

CARTEA 1 - FEMEIA, IZVOR DE IUBIRE ŞI DE VIAŢĂ

Femeile nu se cunosc încă. Primul lucru care se cere este, aşadar, să reuşească să se cunoască pe ele însele.

Spuneţi-mi, de ce se deosebeşte o femeie de o alta? Dacă compar două femei, amândouă vor avea aceleaşi dorinţe: una va vrea să se căsătorească, cealaltă la fel; una va dori să aibă bucate delicioase şi să fie bine îmbrăcată, cealaltă la fel. Dorinţele lor sunt similare, nu există nicio diferenţă, nimic aparte: o singură şi aceeaşi viaţă există în toate căminele. Şi, acum, ce le împiedică pe femei să se unească? Unindu-se, ar putea să-şi înalţe spiritul. Dacă toate femeile s-ar uni, ar putea foarte uşor să-şi înalţe spiritul, să-şi ridice statutul social şi astfel să evolueze. Totuşi, deocamdată, fiecare dintre ele zice: „Vreau să fiu prima!” Această slăbiciune a lor seamănă cu o poveste pe care o cunosc foarte bine. Se spune că un prinţ german trebuia să viziteze Danemarca. Fusese prevăzut să fie primit într-un teatru şi douăsprezece dintre cele mai frumoase femei din ţară fuseseră alese pentru această împrejurare. Dintre toate acele femei, una singură trebuia să fie aleasă ca să-i înmâneze prinţului un paner plin cu flori în semn de bun-venit. Se hotărâse ca selecţia să se facă prin vot, dar în cutie s-au descoperit 12 buletine de vot cu 12 nume diferite: fiecare femeie votase pentru ea însăşi.

Astăzi, fiecare dintre voi votează pentru ea însăşi în cutia lui Hristos şi rezultă că nu există nimeni care să-I ofere un buchet de flori. Când este deschisă cutia, în interior sunt tot atâtea nume câte femei sunt în exterior. Fiecare ar vrea să fie prima. Totuşi, în împlinirea voinţei divine, numai Dumnezeu este primul. El este începutul şi nu putem fi deci primii. Cel ce creează lucrurile este primul.

În zilele noastre, este indispensabil să vină Duhul Adevărului şi prin el să apară şi Mântuirea. Nu vă cer să vă confruntaţi cu soţii voştri când vă întoarceţi acasă, nu există motiv să vă căşuneze pe ei. Trebuie să căutaţi cu lumânarea bărbatul adevărat. Trebuie să-l căutaţi până când îl găsiţi.

Aţi citit „Cântarea Cântărilor”? Mulţi au citit-o şi zic: „Iată cum trebuie savurată viaţa!”. Trebuie să înţelegeţi sensul profund al acestui text, sensul intrinsec, real, semnificaţia lui divină, nu să-l înţelegeţi în sens omenesc. De ce nu v-aş

dezvălui un secret? Atunci, vă întreb: „Unde e soţul vostru?”. Când veţi veni la mine, vă voi spune: „Lăsaţi soţul să vină cu voi!” Totuşi, astăzi, veniţi la mine doar ca femei, fără soţi. Cum poate o femeie să fie fără soţ? Scrierile sfinte spun: „O femeie nu poate să fie fără bărbat şi un bărbat nu poate să fie fără femeie. Ci amândoi sunt cu Hristos”. Când vine pe Pământ, femeia vrea să facă experienţa iubirii cu soţul ei. În realitate, asta ar trebui să fie astfel: voi, soţul vostru şi un element în plus, al treilea (*Maestrul se referă aici la faptul că între două persoane trebuie să se găsească Duhul Iubirii Christice ca să poată cu adevărat să se iubească în sens divin (n.ed.)*). Iubirea nu poate să existe decât între trei elemente. Ştiaţi asta? Soţul şi voi veţi veni la mine şi doar după aceea vom putea să începem să ne iubim. Aşa înţelege sensul lucrurilor Sfânta Scriptură. Şi cunoaştem noi bine iubirea dintre două persoane! Atunci, nu vă amăgiţi căutând iubirea între două persoane, ci căutaţi mai degrabă iubirea între trei elemente.

Hristos a zis: „Când sunteţi cu Mine şi vine Tatăl Meu, atunci Mă voi arăta vouă”. Când vorbesc despre Iubire, trei elemente sunt necesare ca să puteţi începe să vă iubiţi.

Fără femeie nu se poate manifesta nicio Iubire. Iubirea este manifestarea femeii originare. Nu facem aici aluzie la vreun sens erotic, ci la semnificaţia esenţială, ezoterică şi sfântă a Iubirii. După părerea mea, femeia este cea care va salva lumea; femeia este deţinătoarea unei chei şi, având această cheie, ea se află în posesia celei mai mari puteri din lume.

Doresc ca femeia învăţăturii Noi să întruchipeze acest Ideal. Aş vrea ca fiecare femeie să fie ordonată, curajoasă şi hotărâtă, să înţeleagă repede lucrurile şi să nu şovăie în faţa niciunui obstacol. Doresc ca femeia din cultura nouă să se poată distinge prin ceva, ca mersul ei să aibă mişcări graţioase şi pline de vioiciune. Ca, acolo unde ea se află, fiecare să poată vorbi despre ea astfel: „Este nobilă, are inimă”. Dacă un bărbat întâlneşte această femeie în drumul lui şi are dorinţa să se îmbete sau să comită o crimă, va da înapoi şi va zice: „Renunţ la intenţiile mele rele”.

Sufletul omenesc este împărţit în două genuri, masculin şi feminin. Femeia este cea care dăruieşte viaţa, sentimentele; bărbatul este cel care face să se nască ideile omeneşti conform fundamentului lumii divine. Sufletul este un produs derivat,

întors invers şi ramificat, iar genurile sunt două ramuri ale aceleiaşi rădăcini. Aşadar, voi, tinerii, ar trebui să încercaţi să fiţi o manifestare a Iubirii Divine, fără înşelătorie şi fără flirt cu cineva! Sentimentele inimii voastre ar trebui să fie nobile. Mă înţelegeţi bine? Când vă aflaţi cu o soră sau cu o femeie, trebuie s-o protejaţi ca pe lumina ochilor. Mă înţelegeţi? Cer asta de la tineri. Trebuie să fiţi atât de delicaţi cu surorile voastre, atât de blânzi când vă adresaţi lor (în gânduri şi în dorinţe), încât să deveniţi un exemplu de bunăvoinţă. Trebuie să ştiţi că sunteţi purtătorii inteligenţei omeneşti. Şi doresc de asemenea ca tinerele surori şi eleve să fie la fel de delicate şi de blânde cu tinerii lor fraţi şi elevi, astfel încât să poată să transmită cinstea, respectul şi aspiraţiile nobile ale sufletului lor.

Acum, s-a ridicat problema dacă ar trebui să vă căsătoriţi, în lumea invizibilă, trăiţi ca doi. Aveţi un suflet pereche. Există acolo sus corespondenţe, trăiţi acolo în cupluri. Omul nu poate trăi singur. Astfel, Dumnezeu a creat lumea: aici, pe Pământ, două corpuri trăiesc sub acelaşi acoperiş, în lumea cauzală, două inimi există împreună, în lumea mentală, două inteligenţe există în acelaşi loc, în lumea spirituală, două suflete trăiesc în acelaşi loc, iar în Lumea Divină două duhuri trăiesc unul în celălalt. Şi, când intraţi în Dumnezeu, atunci deveniţi Unu.

Faptul că mă întrebaţi acum dacă ar trebui să vă căsătoriţi sau nu înseamnă că aveţi în minte corpul fizic. Corpul provoacă la oameni nevoia de a se căsători. Un corp se uneşte cu altul şi asta se numeşte căsătorie.

Problema căsătoriei depinde doar de o singură condiţie: a fost hotărât de aceste două suflete şi de natura inteligibilă să se căsătorească, să se unească în scopul de a realiza astfel voinţa lui Dumnezeu pe Pământ? Dacă n-a fost hotărât, atunci aceste două suflete trebuie să-şi continue singure studiile.

Modul exterior de exprimare a Iubirii este prin lumină şi cunoaştere, modul interior este prin căldură şi bună receptivitate. Manifestarea exterioară a Iubirii corespunde cu vara din viaţă, când lumina exterioară este abundentă şi disponibilă. Zilele sunt atunci lungi şi nopţile, scurte. Prin această lumină, oamenii studiază şi dobândesc cunoaşterea. Manifestarea interioară a Iubirii corespunde cu iarna din viaţă, când totul este acoperit cu zăpadă. Afară sunt furtuni şi vânt, zilele sunt scurte şi nopţile, lungi. Oamenii stau atunci în casele

lor, încep să facă acolo căldură, aprind luminile si, în această căldură şi această lumină agreabilă, încep să citească şi să contemple. Se concentrează asupra vieţii lor interioare, pentru că nu există lumină exterioară ca să-i distragă. Când vin oameni în vizită, îi invită înăuntru şi încep împreună să citească şi să converseze în mod amabil.

Contemporanii noştri trebuie să studieze cele două laturi ale Iubirii: exteriorul sau latura masculină, care este conectată la lumină, şi interiorul sau latura feminină, care este legată de căldură. În acest fel, vor înţelege de ce există în viaţă contradicţii. Cel care doreşte să studieze înţelepciunea, care vrea să dobândească lumina şi cunoaşterea trebuie să caute condiţii exterioare avantajoase. Cel care doreşte să studieze Iubirea, ca să dobândească bunătatea şi căldura, trebuie să se expună unor condiţii exterioare dezavantajoase, adică marilor furtuni şi suferinţe ale vieţii. Cel care caută Iubirea trebuie să fie tenace ca să fie în măsură să suporte dificultăţile. Bărbatul este puternic exterior şi femeia este Puternică interior. Dacă ştiţi asta, puteţi înţelege de ce oamenii se caută unul pe celălalt. Iubirea aduce căldură, înţelepciunea aduce lumină. Cei care poartă lumina în ei înşişi caută o persoană care are căldură. Şi persoana care are căldură caută o persoană care are lumină. Lucrul acesta este indispensabil, căci lumina nu se poate înţelege decât cu căldura, şi căldura, cu lumina.

Iată o întreagă ştiinţă pe care o puteţi aplica în viaţa voastră ca să capete sens deplin. Când spun că o fiinţă ar trebui să iubească toate fiinţele mă gândesc la unitatea naturii. Numai în ea există o femeie şi un bărbat. Vedeţi multe femei şi mulţi bărbaţi; totuşi, în realitate, nu sunt decât o femeie şi un bărbat exprimaţi în diferite forme. Când cineva priveşte lucrurile cu această înţelegere, devine imposibil să comită cea mai mică încălcare a legilor. Dar, când un bărbat ia doar o ramură sau o singură frunză din copacul numit „unitatea din natură”, începe să aibă în jurul lui mai multe femei. Atâta timp cât bărbatul vede mai multe femei în lume şi femeile văd mai mulţi bărbaţi, încălcările legilor vor exista întotdeauna. Iluzia constă în faptul că, atunci când o persoană se priveşte în oglindă, consideră imaginea pe care o vede reflectată ca fiind o persoană separată de celelalte. Nu, acesta este El singur. Numeroşii bărbaţi şi femei pe care îi vedem în lume sunt doar reflexiile Bărbatului

unic şi ale Femeii unice, care există doar ei, în natură, ca realitate.

Cum ar trebui oamenii să trăiască pentru a accede la o astfel de unitate? E foarte simplu! Indiferent de persoana pe care o întâlniţi, consideraţi-o ca fiind fratele sau sora voastră. Şi consideraţi că vă place şi vouă ceea ce le place lor să facă. Atâta timp cât femeia crede că soţul ei poate s-o supună, este pe un drum greşit. Şi dacă bărbatul crede acelaşi lucru despre soţia lui, atunci şi el merge pe un drum greşit. Femeia trebuie să-i mulţumească soţului că poartă în el lumina. Bărbatul trebuie să-i mulţumească soţiei că poartă în ea căldura. Şi ce fac bărbaţii şi femeile astăzi? Când o femeie obţine lumină de la un bărbat învăţat, începe să vadă defectele soţului şi să-l judece. Când bărbatul vede asta, îşi stinge treptat lumina şi femeia rămâne în întuneric. Ea începe atunci să-l caute pe bărbatul pe care îl iubeşte şi-l cheamă plângând. Când e în căutarea lui, e în întunecime. Când îi vede carenţele şi îl judecă, este în lumină. Toate acestea sunt neînţelegeri cu privire la viaţă. Când vă iubiţi soţul Şi trăiţi cu el, utilizaţi-i lumina şi nu-i faceţi observaţii. Nu veţi spune niciun cuvânt despre felul în care se îmbracă, despre ce poate să privească sau ce poate să zică. Lăsaţi-l să se exprime liber despre cum cunoaşte şi înţelege lucrurile. În general, consideraţi tot ce fac fraţii şi surorile voastre ca fiind bine. Ca să fiţi capabili să vă comportaţi astfel, răbdarea vă va fi indispensabilă.

Nu încercaţi să vă supuneţi unul pe altul. Binele vine de la Dumnezeu, nu vine nici de la femeie, nici de la bărbat. Fiecare trebuie să stea la locul lui, acolo unde poate să aştepte binecuvântarea prevăzută pentru el.

Nu este vorba deci să posezi lucrurile, ci să le înţelegi bine. După înţelegerea nouă, trebuie să cunoaşteţi lucrurile următoare: bărbatul îl poate iubi pe Dumnezeu doar prin femeie, femeia îl poate iubi pe Dumnezeu doar prin bărbat, mama îl poate iubi pe Dumnezeu doar prin copil şi copilul îl poate iubi pe Dumnezeu doar prin mamă; maestrul îl poate iubi pe Dumnezeu doar prin discipoli şi aceştia îl pot iubi pe Dumnezeu doar prin maeştri. Acestea sunt relaţii şi legi pe care nimeni nu le poate schimba.

În *Vechiul Testament* se spune: „Dumnezeu Se fereşte de cei semeţi, dar acordă binefacerile Lui celor care sunt umili”.

Prin Dumnezeu înţeleg Mama, Natura Vie (principiul prin care Conştiinţa Unică se manifestă în toate lucrurile din lumea fizică). Şi mama voastră Natura este grandioasă!

În Scripturi se spune: „Când a ajuns în formă omenească, El a devenit umil”. Pentru a obţine binefacerile Mamei Divine, Hristos S-a pregătit să îndure toate suferinţele. În ştiinţa ezoterică, Tatăl este cunoscut ca Mamă. El este Iubire, totuşi în alt sens decât înţelegeţi voi, în mod obişnuit, această Mamă Iubire. Să nu vă treacă prin minte ideea să comparaţi Iubirea pe care o cunoaşteţi voi cu Mama Divină. Nu există imagine care să se poată compara cu această definiţie. Numesc Mamă Divină această Iubire, dar nu cu intenţia de a vrea să zicem că ea l-a dat naştere lui Dumnezeu. Ştiinţa ezoterică înţelege Mama Divină ca fiind esenţa tuturor lucrurilor vii din această lume.

Astăzi, mă adresez femeilor: trebuie să vă îndreptaţi soţii spre Dumnezeu. Salvarea lumii se află în mâinile voastre. Sunteţi un simbol al Iubirii. Trebuie să puneţi acum ordine în capul soţilor voştri ca să-i faceţi din nou drepţi. Cum veţi reuşi? Atrăgând Iubirea Divină în inimile voastre. Trebuie să vă iubiţi soţii. Trebuie să vă iubiţi soţul ca pe Unu, fără să deveniţi totuşi sclava lui. Trebuie să iubiţi Unicul, cu alte cuvinte, trebuie să-L iubiţi pe Dumnezeu în el.

Duhul Sfânt lucrează acum prin femei. Ele sunt deci mai credincioase şi mai spirituale decât bărbaţii. Observaţi măcar asta: acolo unde pune piciorul o femeie, totul merge înainte, ştiinţa, religia, muzica, totul merge bine. Femeia este un sol fertil unde toate lucrurile progresează. Dacă femeia ar dispărea, totul ar stagna, ştiinţa şi religia, muzica şi arta, solul fertil ar lipsi. Poetul scrie atâta timp cât păstrează imaginea femeii în gândurile lui. Dacă i se ia femeia, pierde sensul vieţii şi abandonează. Femeia e prezentă în mintea tuturor persoanelor. Ea este Iubire, ea este ideea lor de iubire.

În iubirea dintre două suflete, unul trebuie să fie pozitiv şi celălalt negativ. Unul creează şi celălalt construieşte.

Consider femeia o polaritate. La început, când Dumnezeu a creat femeia, ea era complet diferită de femeia pe care o cunoaştem astăzi. Femeia care trăieşte astăzi pe Pământ nu este nici cea din Cer, nici cea din Rai, este doar o rezonanţă, o reflexie a femeii luminoase şi sublime. În această semnificaţie, Iubirea este doar reflexia exterioară a acestei femei. Această

Iubire este prezentă doar acolo unde este prezentă femeia. Dacă femeia lipseşte dintr-o persoană, atunci Iubirea îi va lipsi şi ea. Dacă oamenii ar şti ce este femeia şi i-ar reda adevăratul ei statut, lumea s-ar redresa imediat.

Ca să ne facem o idee clară despre ce este femeia, nu trebuie s-o considerăm doar ca persoană, ci mai degrabă ca esenţă a totalităţii sale. Femeia în natură este un lucru puternic şi grandios. Dacă îndepărtaţi din existenţă principiul feminin, va urma imediat moartea. Principiul feminin a intrat în viaţă în acelaşi moment al Creaţiei sale. Nu separaţi niciodată femeia de viaţă, cu alte cuvinte, Iubirea de viaţă. Femeia simbolizează iubirea. Odată cu distorsiunea actuală a existenţei omeneşti, femeia a devenit şi ea distorsionată. Prin conceptul de „femeie” ar trebui să se înţeleagă o fiinţă care ştie să insufle viaţă celor mai splendide forme, care ştie să trezească forţele cele mai mari, o creatură care poate să manifeste cea mai mare inteligenţă.

Femeia este ultima creaţie a lui Dumnezeu. Fiecare creaţie mai târzie este mai elevată şi mai evoluată decât precedenta. Dumnezeu a creat plantele şi animalele înainte de a crea oamenii, omul este deci mai evoluat decât plantele şi animalele. Astfel, Eva rămâne mai evoluată decât bărbatul,

Adam. Dumnezeu a suflat în Adam un suflet viu şi în Eva, inteligenţa. Când spunem că femeia este doar feminină, dar nu are inteligenţă, afirmăm ceva complet fals, greşim flagrant. Femeia este mult mai inteligentă decât bărbatul. Bărbatul e puternic, poate să se bată; totuşi, deseori, în mintea lui nu e prezentă nicio mare filosofie. Mulţi spun că bărbatul este un geniu şi un savant. Amintiţi-vă: un geniu, o fiinţă mare nu poate niciodată să se nască dintr-o femeie mediocră, lipsită de discernământ. Tatăl poate să fie un om obişnuit, dar mama trebuie să fie capabilă de discernământ şi inteligenţă. Aceasta ne demonstrează că el îşi trece copilului inteligenţa mai greu decât o face mama. Când se combină inteligenţa celor doi părinţi, se va crea ceva bun.

Calitatea principală a femeii este compasiunea. Dacă femeia e lipsită de compasiune faţă de suferinţele omeneşti, atunci nu va mai fi femeie. Femeia din zilele noastre îşi tăgăduieşte calitatea cea mai preţioasă şi încearcă să devină bărbat. Când doreşte să afirme ceva, ar trebui întâi să reflecteze

şi apoi să vorbească. În general, judecata bună şi prezenţa de spirit sunt indispensabile atât pentru femeie, cât şi pentru bărbat.

De opt mii de ani, bărbatul şi femeia s-au îndepărtat atât de mult de natura lor esenţială şi veridică, au ajuns atât de departe de ea acum, încât femeia nu mai e femeie şi bărbatul nu mai e bărbat. Dacă aţi putea să comparaţi bărbatul şi femeia de astăzi cu prototipurile originare, aţi vedea în ei o caricatură ridicolă!

Ce trebuie să găsim în forma feminină? Toate virtuţile, toate ideile şi emoţiile sublime trebuie să fie prezente în ea. Femeia este purtătoarea a tot ce este mai sublim în lume, acea tandreţe veşnic prezentă şi păstrată în ea.

Am văzut doar câteva femei adevărate în viaţa mea, câteva în Bulgaria, câteva în străinătate. Femeia adevărată poate să fie recunoscută după tandreţea ei, niciun cuvânt aspru nu-i poate ieşi din gură! Femeia care este în stare să exprime grosolănii nu poate să fie o manifestare a femeii adevărate, a deviat. Şi bărbatul adevărat se distinge prin idealul său înalt.

„Femeia”, în înţelegerea deplină a termenului, înseamnă „o uşă care poate fi deschisă doar cu Cheia Divină”. Orice uşă care poate fi deschisă cu cheia oamenilor obişnuiţi nu este femeie. Faptul că femeia e frumoasă sau poate să reprezinte un element de blândeţe, asta e altă poveste. Frumuseţe, graţie, bogăţie, forţă de caracter, toate aceste elemente se află în suflet.

Marta şi Maria reprezintă cele două principii ale sufletului omenesc: latura activă şi latura pasivă. Prin Marta şi Maria sunt prezentate două feluri de femei, două caractere opuse, două manifestări ale sufletului omenesc. Una e calmă şi senină, cu gândurile îndreptate spre principiul veşnic aşezat pe o bază veşnică; cealaltă este asemenea valurilor unui ocean, crenguţelor unui copac, în permanentă activitate, în veşnică mişcare. Ca întotdeauna, Hristos îi arăta Martei ce era esenţial atunci când zicea: „Marto, Marto, pentru multe lucruri te îngrijorezi şi te frământi tu, dar un singur lucru trebuie. Maria şi-a ales partea cea bună, care nu i se va lua” *(Luca* 10, 41, 42).

Toate cele care sunt ca Maria sunt femei nobile. Au un caracter bun. Au o structură perfectă a corpului şi un chip plin de bunătate, o privire binevoitoare, o frunte simetrică, un nas drept. Au inima bună, tandră şi compătimitoare faţă de suferinţele fiinţelor şi sunt pregătite întotdeauna să le ajute.

„Maria” înseamnă „picătură de mare” în ebraică. Mulţumită Măriei mai există lumea, nu se strică, nici nu e în declin. Când purtaţi în voi principiul Măriei, inima vă rămâne sănătoasă.

„Marta” are aceeaşi rădăcină cu „Mara”, care înseamnă „ranchiunoasă, urâcioasă şi temperament dificil”. Dacă o persoană e ca Marta, observaţi-o, şi veţi vedea că, atunci când se trezeşte dimineaţa, toţi servitorii ei sunt şi ei treziţi. Când strigă şi îşi agită mătura, toţi aleargă la mai bine de o jumătate de kilometru de ea. O veţi găsi pe Marta în biserici, în şcoli şi peste tot în parcuri şi locuri publice. E la fel de indispensabilă ca Maria. Totuşi, n-ar trebui să acordaţi prioritate niciuneia dintre ele. Imaginaţi-vă că toţi în lume sunt ca Marta, strigând şi stârnind praful, agitând mătura. Ce fel de muzică ar produce asta? Cu Marta, casele ar fi bine organizate, totul ar fi în ordine şi bine structurat, am avea forme nemaipomenit de eficiente, dar ne-ar lipsi viaţa. Fără Marta, însă, ce ar face-o pe Maria „sărată”? Principiul mai elevat al Măriei ne demonstrează drumul de urmat ca să-L slujim personal pe Dumnezeu. În această slujire vom găsi sensul vieţii.

Învăţătura divină nu ne cere să ne retragem de la îndatoririle zilnice, ci doar acea parte din îndatoririle zilnice care îi revin Măriei ar trebui mai degrabă să-i fie date Martei, vorbind, bineînţeles, simbolic.

În zilele noastre, femeia este considerată o fiinţă ce are nevoie de un soţ care să se ocupe de ea. Vă spun: aceea nu e femeie, e o persoană handicapată dintr-un spital. Pentru mine, femeia este cea care va salva lumea, femeia este cea care ţine cheile vieţii în mână, femeia este cea prin care este manifestată forţa grandioasă şi atotputernică a Iubirii (care dă viaţă lumii). De aceea, Mântuirea lumii va veni prin femeie, nu prin bărbat.

Bărbatul se plânge că femeia i-a provocat păcatele; totuşi, Iară ea, ar fi total pierdut. Femeia este „răul” cel mai mic din lume. Fără ea, situaţia planetară ar fi mult mai rea.

Femeia trebuie să depună eforturi ca să obţină profunzimea sufletului. Trebuie să acţioneze intens asupra ei înseşi, să se educe, astfel încât să poată într-o zi să dea naştere unor fii buni, unor buni cetăţeni. Cât timp nu-şi îndeplineşte sarcina pe deplin, va fi făcută vinovată întotdeauna de toată mizeria lumii. Lumea are nevoie de femei binevoitoare, paşnice şi nobile.

Tipul de copil pe care îl va aduce pe lume mama (sfânt sau criminal) depinde de materia pură sau impură care este pusă la dispoziţia copilului de către mamă. Veţi spune că divinul îşi are locul doar în copiii buni. E fals. În procesul de concepere şi de creare a copilului, prezenţa divină nu se află încă acolo. Este un proces interior. Divinul din interiorul omului se manifestă mai târziu, după naşterea copilului, când el se diferenţiază ca materie şi spirit.

Bărbatul reprezintă creierul central în fiinţa omenească, cel prin care ea este legată de lumea exterioară. Femeia reprezintă creierul ventricular, care este legat de interior, Lumea Divină. Creierul ventricular este în relaţie cu întregul univers şi de aceea femeia este legată de lumea divină mai intens decât bărbatul. Ceea ce este perceput prin creierul ventricular sau sistemul nervos simpatic este mai aproape de adevăr decât ceea ce este recunoscut prin creier.

Fiinţa omenească trebuie să aplice două legi mari în viaţă. Prima lege, Iubirea de Dumnezeu, reprezintă bărbatul. A doua lege, „iubiţi-vă aproapele", reprezintă femeia. Bărbatul trebuie să se ocupe de prima lege, femeia, de a doua. Fiinţa omenească trebuie însă să ştie să se ocupe de amândouă. Legea a doua, Iubirea de aproapele nostru, care e a femeii, creează ordinea socială. Deci societatea de astăzi şi tot ce conţine ea, mai bun sau mai Puţin bun, este rezultatul femeii asuprite. Aşadar, ce scop trebuie să urmărească societatea şi naţiunile de astăzi? Punerea în valoare a femeii! Ea trebuie să fie ridicată la rangul pe care îl deţinea cândva. Aşezaţi din nou femeia la nivelul la care era, şi veţi vedea că în douăzeci şi cinci de ani lumea se va ameliora foarte mult. Salvarea lumii depinde de punerea în valoare a femeii. Dacă nu-i vom permite femeii această ridicare la rangul ei şi ea va omite să facă eforturile, Salvarea nu va veni - nu există altă cale.

Când vorbesc despre ridicarea femeii, am în minte faptul că această idee ar trebui să străbată lumea întreagă. Şi nu trebuie să se aplice numai la oameni, ci şi la plante, animale şi minerale. Această mare lege ar trebui să se aplice complet în inima omului. Când fiinţa omenească abuzează de inima ei, nici mântuirea nu poate veni. Mântuirea omenirii de astăzi constă în înălţarea sufletului. Dacă vă deterioraţi, vi se deteriorează şi inima. Când vă înălţaţi, vi se înalţă şi inima. Toţi îngerii, toţi

sfinţii, toate fiinţele avansate se străduiesc să înalţe femeia. Multe dintre persoanele din prezent se revoltă împotriva acestei mari idei şi zic: „Oare ştiţi ce este o femeie? E ca un şarpe!”. Numai cei care şi-au fript deja degetele pot să vorbească astfel despre femeie.

Când ziceţi că femeia nu e ceva bun, vă întreb: Cine nu e născut din femeie? Mama voastră, care v-a purtat în pântece, în minte şi în inimă, care v-a ţinut în braţe, n-a fost femeie? Uitaţi că s-a uzat pentru voi. N-are importanţă ce a fost acea femeie, astăzi e mama voastră. Dacă aveţi o parteneră, consideraţi-o ca pe mama voastră. Consideraţi-vă mama ca şi cum Dumnezeu S-ar afla în ea. Omenirea are nevoie de o transformare fundamentală a concepţiei despre femei; altfel, Mântuirea lumii va rămâne un vis nerealizabil.

O lege importantă există şi ar trebui întotdeauna să fie prezentă în mintea voastră. Această lege se aplică când o femeie iubeşte un bărbat, căci ea este în stare să-l înalţe, să-l inspire în bine, să-l facă să evolueze. Dar, dacă începe să urască un bărbat, acesta va avea un sfârşit urât. Multe statistici făcute în America arată că toţi preoţii care au soţii bune sunt recunoscuţi ca predicatori excelenţi. De ce? Pentru că acele femei îi iubesc şi le împărtăşesc ideile. În schimb, toate soţiile de preoţi care nu-şi iubesc soţii şi nu le împărtăşesc ideile au contribuit la declinul lor. Aşadar, femeia are puterea de a ridica bărbatul sau de a-l coborî.

Acum, le repet femeilor: Aduceţi mai multă lumină în mintea soţilor voştri. Numai femeia poate să facă asta. Bărbatul nu poate să salveze alt bărbat, numai femeia e capabilă s-o facă.

O femeie nu poate să reconcilieze niciodată doi bărbaţi care nu sunt în relaţii bune unul cu celălalt, în schimb, aduce intimitate între aceşti doi bărbaţi, dar nicio reconciliere. Numai mama e în stare să aducă pacea între doi bărbaţi care se ceartă, pentru că există forţe în ea care acţionează pozitiv asupra bărbaţilor ce simt iubire pentru ea. Din acelaşi motiv, un bărbat nu poate să reconcilieze două femei care sunt în relaţii proaste.

Care este sarcina femeilor? Să se înalţe întâi ele însele şi apoi să-l înalţe pe bărbat. Femeia bună şi demnă reprezintă un ideal pentru bărbat. Ea îi inspiră impulsurile cele mai sublime, îl

obligă să gândească şi, în acelaşi timp, îi aduce pacea şi liniştea sufletească.

Astăzi apare femeia care va ridica omenirea. Până acum, femeia evoluase în scopul dezvoltării calităţilor precum tandreţea şi blândeţea. Din acest motiv, natura i-a încredinţat sarcina de a deveni mamă, de a naşte copii şi de a-i creşte. În acest fel, ea se înnobilează prin suferinţe. Viitorul îi aparţine femeii: ea îl va educa pe bărbat. Ea a creat dezordinea în care se află lumea astăzi. Bărbatul luptă, dar o face întotdeauna pentru o femeie. Femeia trebuie să aibă o singură idee fundamentală: să aplice legea Iubirii. Nu vă legaţi de un bărbat inferior. Renunţaţi la ideea că va deveni mai bun dacă vă veţi căsători cu el. Căsătoria nu poate să amelioreze niciun bărbat.

Când relaţia se bazează pe iubire, nu este necesară vreo aprobare legală. Bărbatul este fericit că a întâlnit femeia pe care o iubeşte şi îi este recunoscător lui Dumnezeu. Acelaşi lucru este valabil şi pentru femeie. Eforturile lor îşi vor găsi locul în mod firesc. O unire inspirată de iubire este mai demnă decât toate bogăţiile lumii.

Dacă intraţi într-o inimă, scoateţi-vă pantofii, ridicaţi ochii şi rugaţi-L pe Dumnezeu să vă binecuvânteze. Când vă îndreptaţi faţa spre Dumnezeu, vă va trimite toate Creaturile frumoase care vor lucra asupra voastră şi a celei pe care aţi întâlnit-o. Bărbatul trebuie să-şi elibereze soţia din servitute şi să-i zică: „Soţia mea, eşti de acum liberă în casa mea potrivit condiţiilor următoare: să lucrezi potrivit Iubirii de Dumnezeu, să-ţi scoţi jugul, să lucrezi pentru binele aproapelui şi binele sufletului tău. Dacă lucrezi astfel, vei fi binevenită în casa mea. Altfel, te voi exclude”. Acestea sunt noile reguli pe care oamenii care trăiesc într-o astfel de unire ar trebui să le aplice, dacă ar avea intenţia să se căsătorească.

Există o forţă mai mare decât cea a unui bărbat, şi aceasta este forţa purităţii. Indiferent de cât de corupt este un bărbat, el se va înclina întotdeauna în faţa purităţii unei femei.

Iubirea şi voinţa trebuie să lucreze împreună. Când are aceste virtuţi, femeia poate să amelioreze stările sufleteşti ale soţului într-o clipă. Chiar dacă ar fi prost-dispus, îndată ce va intra în casă această stare îi va dispărea.

Ce femeie nu poate să câştige stima şi respectul soţului? Ce femeie este incapabilă să paralizeze acţiunile negative ale

soţului? Mă refer la femeia care a dobândit iubirea şi puritatea. Iubirea este o forţă grandioasă, nimic n-o poate corupe. Doar iubirea şi buna voinţă vor face să fie foarte stimată o femeie. Aceste virtuţi o vor înălţa.

O femeie tânără vrea să căsătorească. În primul rând, trebuie să-şi observe inima şi mintea ca să vadă dacă sunt în armonie cu această idee. Ea trebuie să fie clarvăzătoare şi să intre în casa alesului inimii sale, să circule prin camere, prin bibliotecă, să vadă cum a ordonat cărţile, să-i vadă bucătăria, grădina: grădina Iubirii sale, a Binefacerii şi a Dreptăţii, ca să vadă ce flori sunt sădite acolo. Trebuie să circule peste tot şi să privească cum e organizat totul şi, dacă consideră că toate sunt în cea mai bună ordine, atunci poate să spună: „Sunt pregătită să mă căsătoresc cu acest bărbat". Aceasta este adevărata căsătorie.

Ea trebuie să se întrebe întâi: Dacă fac ce-mi place şi mă căsătoresc acum, voi reuşi să găsesc ce caut, la ce aspir profund? Dacă răspunsul e afirmativ, atunci se poate căsători. În caz contrar, ar fi mai bine să renunţe. Dacă o femeie vrea să aibă un copil, trebuie să se întrebe dacă va fi în stare să înalţe sufletul copilului şi pe al ei. Dacă poate s-o facă, poate deveni mamă; altfel, ar fi mai bine pentru ea să nu păşească pe calea maternităţii.

Când taţii şi mamele îşi vor schimba sentimentele, se va naşte o generaţie nouă cu idei drepte şi sănătoase.

A te căsători şi a avea un copil înseamnă a crea cele mai bune condiţii posibile pentru ca un suflet să Se poată dezvolta. El vine de la Dumnezeu să înveţe Pe Pământ şi trebuie să-l călăuziţi aşa cum se cuvine.

Iubirea adevărată este un model graţie căruia oamenii se ajută între ei să înveţe. Iubirea adevărată necesită o relaţie conştientă între suflete. A iubi pe cineva cu adevărat înseamnă a trăi o relaţie bună cu cealaltă persoană. Când relaţia dintre două persoane care se iubesc este armonioasă, acestea sunt vesele, gata să se sacrifice una pentru cealaltă şi să fie binefăcătoare pentru toate fiinţele. Când găsiţi o fiinţă pe care o iubiţi şi care vă iubeşte, v-aţi găsit profesorul, veţi învăţa unul de la celălalt.

Băiatul şi fata sunt tineri şi frumoşi, dar, îndată ce s-au căsătorit, facturile vin în casă una după alta. Ei se miră şi se

întreabă de unde vin toate acele facturi. E simplu: nu s-au căsătorit cu o singură persoană, ci cu o companie întreagă care a dat faliment deja şi caută acum pe cineva să-i plătească datoriile. Fără să-şi pună vreodată întrebări, ei iau pe umerii lor aceste datorii şi suferă toată viaţa, fără să poată ajunge vreodată la suprafaţă şi să le plătească. Într-un astfel de caz, doar cel care şi-a plătit toate datoriile s-a eliberat el însuşi şi i-a eliberat pe toţi asociaţii lui, şi numai el are dreptul să se căsătorească.

Dacă tânăra femeie este pregătită să-l servească pe acest tânăr pentru tot restul zilelor, să-i îndeplinească toate dorinţele în Iubire şi conştiinţă corectă, atunci se poate căsători. Dacă crede că obţine siguranţă şi independenţă prin căsătorie, va fi pur şi simplu o stăpână a casei şi va fi nefericită.

Iubirea recunoaşte o singură lege: cel care iubeşte trebuie să servească.

Iubirea e una şi căsătoria, cu totul altceva. O căsătorie leagă, complică şi restrânge libertatea sufletului omenesc. Uneori, unele persoane se căsătoresc ca să plătească datorii vechi; o astfel de căsătorie este potrivită. Această căsătorie este plasată în destinul acelor suflete ca să se poată elibera. De cele mai multe ori, oamenii se căsătoresc pentru că au sentimente puternice, deseori motivate de profitul material şi de ambiţie. În astfel de cazuri, cei doi parteneri vor suferi, ca şi copiii lor.

Iubiţi fără să vă legaţi cu lanţuri, şi veţi fi recunoscători într-o zi!

Viitorul le aparţine femeilor, mamei, surorii. Ele sunt un canal al Iubirii. Iubirea nu poate veni decât Prin femei, nu prin bărbat. Dacă o femeie visează să se căsătorească şi să aibă un soţ, atunci n-a înţeles nimic. Căsătoria n-are semnificaţie pentru o femeie decât dacă înalţă sufletul soţului şi-i dă impulsul necesar pentru un comportament de viaţă corect şi chibzuit, folosit pentru slujirea voinţei lui Dumnezeu. Dacă nu-i este cu putinţă să deschidă inima soţului faţă de cei slabi şi asupriţi, atunci n-a realizat nimic.

În Scripturi se spune: mare este bucuria îngerilor în Cer pentru fiecare femeie care şi-a dedicat inima căutării Iubirii Divine. Eu doresc să fie mai multe femei de acest fel pe Pământ, pentru ca îngerii să se poată bucura.

Dacă un tânăr iubeşte o fată un timp şi apoi se răceşte faţă de ea ca să înceapă să iubească o alta, ultima trebuie să-i spună: „Trebuie să te întorci la prima ta iubire, pentru că nu sunt în niciun caz mai bună decât ea. Dacă poţi să părăseşti aşa o fată, mâine o să mă părăseşti şi pe mine”.

Noua Evă (femeia nouă) trebuie să închidă drumul lui Cain, ca să nu se mai poată naşte. Lumea n-are nevoie de criminali. Urmaşii lui Cain vorbesc de una şi de alta, pe de o parte, şi, pe de altă parte, creează dezordine în lume.

Căutaţi învăţătura Nouă pe care Hristos ne-o aduce azi prin femeie. Ea va şterge lacrimile din ochii celor care suferă. Despre ce femeie vă vorbesc? Despre acea femeie care poartă caracterul Rahelei. Va înflori, va rodi şi roadele ei se vor coace. Dar, dacă vreuna dintre ele are caracterul unei Lea, atunci va trebui pentru mult timp să fie grefată pe alta.

Femeile trebuie să salveze lumea şi o vor face. Numai mamele pot să salveze lumea. Cel care crede că lumea poate să fie salvată fără mame se înşală, n-a apucat pe calea cea bună. Cel mai sublim, cel mai puternic cuvânt din lume este „mamă”.

Dumnezeu, îngerii şi sfinţii au încredere mare în femeie. Şi eu am o încredere foarte mare în femei.

Le doresc femeilor să poată deveni mame pline de iubire de Dumnezeu. Să-şi poată îndeplini misiunea, să înflorească, să poarte acest parfum şi să răspândească nobleţea Iubirii lor peste tot pe Pământ.

Ca femei, ar trebui să doriţi să fiţi purtătoarele roadelor Duhului Sfânt, care sunt: iubirea, bucuria, rezistenţa la suferinţă, pacea, graţia, cumpătarea şi bunăvoinţa. În aceste roade constă slujirea adevărată a lui Dumnezeu.

Există un fruct mai dulce decât iubirea? Femeia reprezintă Duhul Sfânt, poate să fie iubită doar dacă poartă Iubirea în ea.

Femeia este simbolul iubirii.

Cum să aducem pacea în lume? Cine poate s-o aducă? în zilele noastre, nicio lege nu este în stare s evite războiul şi să aducă pacea. Dacă toţi oamenii de ştiinţă s-ar asocia şi ar începe să utilizeze ştiinţa ca să pună capăt războiului şi să ne aducă pacea, chiar şi ei ar da greş.

Vă spun: există în lume o singură forţă care poate să distrugă războiul şi să instaureze pacea. Care este această forţă? Femeia! Dacă toate femeile s-ar uni şi ar zice: „începând

de acum, nu vom mai da naştere la niciun criminal!”, atunci ele ar pune capăt războiului.

Dacă fiecare mamă i-ar zice fiului ei: „Dacă-ţi ucizi fratele, te voi renega, n-ai să mai fii fiul meu!”, atunci războiul ar lua sfârşit.

În acest scop, ar trebui ca nu doar două-trei femei să fie conştiente de sarcina lor, ci toate femeile împreună să-şi înalţe sufletul şi să înceapă să lucreze pentru salvarea lumii. Pe viitor, femeile vor fi considerate vinovate dacă nu-şi vor îndeplini sarcina. De câteva milenii, s-a abuzat de femei, fără excepţie; ele au fost puse în rândul sclavilor. Au trecut prin suferinţe insuportabile. Legea care li se aplică lor este implacabilă. De ce? Pentru că au puterea de a rezolva problemele omenirii şi de a o salva, dar nu vor să-şi îndrepte forţele spre întreaga lunie şi să zică: „Să sfârşim cu războaiele! Să sfârşim cu toate aceste înşelătorii! Să sfârşim cu toate aceste învăţături false!”.

Noi, oamenii din prezent, încercăm să rezolvăm problemele pe care le experimentăm. Totuşi, n-ar trebui să reglăm **problema privind cum trăim,** ci mai curând pe aceea de **cum venim pe lume!** Ar trebui să rezolvăm problema: **de ce fel de mame şi de taţi are nevoie viitorul.**

Dacă doriţi să amelioraţi starea societăţii, ar trebui întâi ca mamele şi taţii să fie implicaţi în rolul lor, ca şi preoţii şi profesorii, inclusiv judecătorii. Dacă aceste eforturi sunt făcute doar de preoţi şi de profesori, nu va fi niciun rezultat. Mamele şi taţii trebuie să dea tonul fundamental vieţii. Unii spun că Biserica va salva oamenii. Eu vă spun: Salvarea va veni de la mame şi de la taţi. Tatăl care, de la început, dăruieşte cele mai bune lucruri copiilor săi este un preot, un patriarh, un episcop şi un rege. O mamă care inspiră elanuri sublime şi idealuri luminoase în sufletul copiilor ei, de la o vârstă fragedă, este o adevărată regină. A fi mamă sau tată sunt cele două sarcini cele mai sfinte pe care Dumnezeu le-a încredinţat omului.

Astăzi, societatea îi lipseşte pe mamă şi pe tată de sarcina pe care trebuie s-o îndeplinească şi le zice: „Lăsaţi profesorii să educe copiii”. Profesorii pot să dăruiască doar în funcţie de ce au primit de la mama şi tatăl lor în materie de aspiraţii sublime şi idealuri luminoase în sufletul lor. Într-un sol fertil se poate semăna şi se obţin întotdeauna rezultate bune. Nimeni nu poate să semene nimic pe un sol nisipos.

Din punct de vedere organic, două „instituţii” sunt divine, a tatălui şi a mamei, casa fiind prima instalare pe Pământ. Nu există instituţie mai bună şi mai luminoasă decât casa. Nu există titluri mai J

Înalte decât acelea de „tată” şi de „mamă”. Există mulţi taţi şi multe mame pe Pământ, dar, în realitate, toţi sunt taţi vitregi şi mame vitrege.

În raport cu lumea organică, tatăl şi mama joacă un rol important: transmit prin sânge copiilor calităţile sufletului lor. Educaţia copilului este determinată de calităţile pe care mama le-a dăruit copilului în cursul vârstei lui fragede. Prin cuvântul „sânge” nu înţeleg sângele obişnuit, ci acela care rămâne de neschimbat în ciuda împrejurărilor vieţii. Ca să poată veni pe Pământ, un suflet găseşte un tată şi o mamă care vor semna un contract prin care vor accepta să-l educe. După semnarea contractului, mama şi tatăl zic: „Ni s-a născut un copil”

Trebuie să fie create şcoli unde să poată fi învăţate aceste mari legi indispensabile. De acolo, taţii buni şi mamele bune vor putea să fie împreună constructorii societăţii viitoare.

Niciun copil a cărui mamă este nemulţumită şi exprimă acest lucru nu poate să devină un om mare. Oamenii mari sunt concepuţi în momentul în care mama este plină de iubire, de idei luminoase şi sentimente nobile. În timpul sarcinii, mama a dus o viaţă curată şi sănătoasă. În acest răstimp, tatăl a fost plin de lumină şi iubire.

Dacă copilul este fată, înseamnă că mama a investit mai mult decât tatăl. Acesta din urmă foloseşte dobânzile capitalului mamei. Tatăl se bucură ca i s-a născut o fată, va avea astfel pe cine să iubească. Fiica îşi iubeşte tatăl şi fiul, mama. Dacă, într-o familie, se naşte un băiat, tatăl şi-a investit capitalul şi mama îl foloseşte. Fiul îşi iubeşte mama.

O casă în care bărbatul sau, cu alte cuvinte, forţele pozitive, emisive domină este bazată pe numărul 12. Primul copil care se naşte într-o astfel de casă va fi băiat. Dacă forţele creative domină într-o casă sau, cu alte cuvinte, dacă principiul feminin este predominant, aceasta dovedeşte că acea casă este bazată pe numărul 21. Primul copil care se va naşte într-o astfel de casă va fi deci fată. În consecinţă, ca o fată să se poată naşte într-o casă, mama trebuie să fie iubitoare, iar tatăl trebuie să fie inteligent pentru ca în locuinţa lui să se nască un băiat. Dacă

înţelepciunea domină într-o casă, se va naşte un băiat, dacă domină iubirea, se va naşte o fată. Aceasta demonstrează că toţi copiii se nasc conform anumitor legi. Dacă aceste legi nu sunt aplicate, mulţi băieţi şi multe fete se vor naşte, dar doar ca formă exterioară. În realitate, vor fi lipsiţi de calităţi.

Dacă tatăl şi mama neglijează să insufle în sufletul copilului lor imaginea sfântă a lui Dumnezeu, înseamnă că nu şi-au îndeplinit nici misiunea, nici destinul. Copiii trebuie să aibă imaginea sfântă a mamei şi a tatălui lor în suflet ca substitute ale lui Dumnezeu.

Copiii din omenirea nouă se vor distinge prin puritate şi sfinţenie. Când un astfel de copil va veni într-o casă, îi va aduce binecuvântări, precum şi anturajului şi vecinilor. Când un om coboară din Lumea Iubirii, poartă în el binecuvântări pentru întreaga omenire.

Cu cât am cântat mai cu iubire pentru un fruct, cu atât devine el mai dulce şi mai suculent. Aceeaşi lege este valabilă şi la om. Un om hrănit cu muzică şi cântece va avea o inteligenţă luminoasă şi o inimă mare. Se va bucura de toate. Indiferent unde îşi va opri privirea, va vedea întotdeauna latura bună a lucrurilor şi a situaţiilor.

Când copiii sunt capabili şi nobili, înseamnă că mama a înţeles bine această lege cosmică. Caracterul şi forţa vitală sunt transmise de tată şi mintea, de mamă. Sinceritatea vine de la tată şi înţelegerea, de la mamă. Numai tatăl poate să-i facă să fie drepţi pe fiul şi pe fiica lui. Uneori, întâlnim copii sinceri şi inteligenţi, dar nedrepţi şi imorali. În astfel de cazuri, putem să spunem că unul dintre părinţi s-a înşelat. Când aceste patru calităţi sunt prezente la copil, aceasta dovedeşte că tatăl şi mama au lucrat conform Iubirii Cosmice şi au putut să depună aceste calităţi în copilul lor.

Părinţii creează corpul copilului, dar esenţa lui provine din altă sursă.

Ca să se poată naşte un copil, tatăl şi mama trebuie să fi lucrat de generaţii întregi asupra lor înşişi ca să poată strânge materialul necesar pentru construirea unei case solide şi frumoase pentru copil. Dacă le lipseşte acest material, e mai bine pentru ei să renunţe la căsătorie şi să construiască o casă, deoarece aceasta se va nărui peste câţiva ani. Veţi spune că în Scriptură spune că oamenii trebuie să se căsătorească şi să se

înmulţească. Din punct de vedere divin, aceasta înseamnă: înmulţiţi-vă conform legii Iubirii, înţelepciunii şi Adevărului.

Mama şi tatăl trebuie să aplice legile lui Hristos chiar înainte de naşterea copiilor. Va trebui să trăiască conform acestor legi cel puţin o sută de ani înainte de a se uni. Dacă aceste legi vor fi devenit trup şi suflet în ei, atunci copiii lor vor trăi conform acestor legi. Altfel, vor da naştere unor fii şi fiice care nu le vor urma calea. Se spune despre unii copii că n-au nimic în comun cu părinţii. Aceasta este o contradicţie atât pentru părinţi, cât şi pentru copii. Părinţii vor încerca să-i atragă la ei, dar copiii îşi vor urma propriul drum.

A venit timpul să fie create condiţii favorabile pentru naşterea copiilor. Ca viitoare mamă, femeia are o mare responsabilitate. Dacă îşi înţelege responsabilitatea, nu va îndrepta niciodată gânduri negative spre partenerul ei.

Singura putere care poate să aducă ordinea în lume este Iubirea. În acest sens, un bărbat n-ar trebui niciodată să se căsătorească cu o femeie pe care n-o iubeşte, pentru care nu e gata să sacrifice totul. Aceasta este valabil şi pentru femeie. Copilul trebuie să se nască ca rod al iubirii mamei şi tatălui. Un copil care se naşte în iubire şi în prezenţa lui Dumnezeu este un copil al epocii noi. Numai mamele şi taţii care trăiesc în iubire sunt capabili să amelioreze lumea. Doar ei pot să dea viaţă unor persoane noi. Dacă daţi viaţă unui băiat sau unei fete pentru care vă lipseşte iubirea, veţi trăi mari dificultăţi prin ei. De ce aţi avea nevoie de astfel de copii?

Copilul o înalţă şi-i dă formă mamei. Copilul creează condiţiile pentru ca mama să se manifeste, în consecinţă, mama are dorinţa de a naşte copii.

Natura cunoaşte modalităţi pentru ca o femeie infertilă să poată deveni fertilă, dar le ţine tăinuite. Există momente ale zilei în care copiii n-ar trebui nici concepuţi, nici aduşi pe lume. Acestea se numesc „puncte moarte”. Nu uitaţi că, aşa cum există metode fizice sau materiale pentru înfăptuirea unor lucruri, există şi metode spirituale sau Psihice specifice. Şi unele, şi celelalte au fost utilizate încă din cele mai vechi timpuri. De exemplu, în biblie sunt cazuri în care femei infertile au conceput copii şi le-au dat viaţă. Femeia fără copii care şi-a întors faţa spre Dumnezeu adresându-I o rugăciune intensă şi sinceră, cu o promisiune în sufletul ei, îşi va vedea ruga

îndeplinită. Omul de ştiinţă eminent recomandă puţină sare medicinală, dar femeia pioasă se roagă la Dumnezeu. Rugăciunea ei sinceră adresată lui Dumnezeu este sarea pe care o prescrie omul de ştiinţă. El a găsit puţină sare medicinală cu care o vacă stearpă poate să dea naştere unui viţel şi femeia infertilă, unui copil. În viitor, va trebui să găsească sarea potrivită graţie căreia fetele vor putea şi ele să nască. Ne putem întreba: De ce există sterilitate în rândul fiinţelor omeneşti? Cauza este o deviere de la Marea Lege Divină. Prin cuvântul „sterilitate” şi în sensul lui larg, înţelegem lipsa virtuţilor la o persoană.

Din punct de vedere al Iubirii, niciunei persoane nu-i este permis să se căsătorească fără să-l iubească pe celălalt. Nu-i este permis tatălui şi mamei să se căsătorească fără iubire, să aducă pe lume copii fără iubire. Urmaţi legea Iubirii în toate acţiunile voastre, fără să vă fie teamă de nimic. Dumnezeu este iubire. În consecinţă, când vă căsătoriţi, cereţi-I lui Dumnezeu să intre în voi. Dacă Dumnezeu n-a intrat în voi, atunci căsătoria şi aducerea pe lume a copiilor vor deveni un act de comerţ. Dacă faceţi afaceri prin relaţia cea mai sfântă care poate să existe între două persoane, să nu aşteptaţi fericirea, împlinirea.

Nu uitaţi că o persoană îşi pierde fericirea, îşi vede năruite ideile, sentimentele şi elanurile cele mai sublime în lipsa iubirii.

Două persoane pot să se iubească şi să fie în armonie împreună doar dacă şi-au dezvoltat corpurile spirituale. Dacă corpurile lor fizice acţionează, dar corpurile lor spirituale sunt absente, nicio iubire nu e posibilă. Credinţa şi Iubirea unei persoane depind deci de gradul de dezvoltare al corpului său spiritual.

O femeie sau un bărbat care nu cântă nu-şi poate conduce bine casa, nu poate să crească copii. Ca să fie mamă sau tată, o persoană trebuie să Poarte imaginea lui Dumnezeu în minte, în suflet Ş1 m inimă. Dacă această imagine lipseşte la unele Persoane, dar decid să-şi asume totuşi funcţia onorabilă de mamă sau de tată, îşi vor provoca mari necazuri. Astfel de părinţi vor da naştere unor copii inferiori.

Clicile dorinţe şi impulsuri ale unei persoane ^au viaţă, după un timp, unor idei mari. O persoană trebuie să lucreze la unele idei zeci de ani ca să le poată realiza. Nimic în lume nu se întâmplă din noroc. Ca să se poată naşte un copil frumos şi

inteligent, mama a trebuit să lucreze zeci de ani în acea direcţie. Ca un copil de geniu să se poată incarna, mama trebuie să fi alimentat acea idee timp de secole. Când spun „mama”, nu înţeleg mama în sensul obişnuit al cuvântului.

Am vrea să fim sănătoşi, fericiţi, inteligenţi, să avem o religie - foarte bine! Dar această religie trebuie să fie religia Iubirii. Am vrea să avem şcoli, să facem în aşa fel încât aceste scoli să fie Şcolile înţelepciunii. Am vrea să avem un sistem social, legi; atunci să facem totul pentru ca acest sistem să fie bazat pe Dreptatea Divină! Această problemă va fi rezolvată de mamă. Care mamă? Mama din viitor, nu cea de astăzi.

Nimeni nu se naşte din întâmplare. De exemplu, se spune că primul om a fost creat în ziua primului echinocţiu, când condiţiile erau cele mai favorabile şi armonioase. Trebuie deci ca toţi artiştii, toţi muzicienii, toţi autorii, toţi poeţii şi toţi marii oameni de ştiinţă să participe la crearea omului. Lumea are nevoie de persoane noi, care să lucreze la înălţarea şi ameliorarea ei. Aceasta depinde de femeie. Ea este factorul interior ce trebuie să fie în măsură să utilizeze toate condiţiile exterioare favorabile. În acest sens, ar trebui să privim femeia, mama, sora, fecioara ca pe o floare parfumată, delicată şi sensibilă, pe care niciun îngheţ nu poate s-o distrugă.

Dacă naşterea este un proces important pentru care sunt cerute noi condiţii favorabile, atunci procesul de concepere şi sarcina sunt la fel de importante. Când concepe, o mamă ar trebui să fie ca o preoteasă; nu numai mama, ci şi tatăl, amândoi ar trebui să fie ca nişte preoţi ai purităţii şi ai vieţii sublime. Toţi ar trebui să lucreze pentru crearea acelor mari condiţii care vor permite ideilor mari să apară în lume.

Mama este ocupată cu copiii, dar aceasta nu trebuie să fie singura ei preocupare. Ar trebui să exercite ceva mai elevat, să lucreze asupra sufletului ei. Este serviciul cel mai elevat pe care îl poate îndeplini asupra destinului ei. Trebuie să instaureze în sufetul ei calităţi care să-i permită să treacă prin toate încercările vieţii cu perseverenţă şi curaj. Asta nu e doar o chestiune de fiinţe care se înmulţesc, C1 pentru a se putea naşte în lume fiinţe omeneşti adevărate: fete şi băieţi care nu caută plăcerea, ci sunt gata să împlinească voia lui Dumnezeu şi să lucreze cu atenţie.

Păstorul ştie în ce moment oile vor trebui să conceapă; în schimb oamenii sunt ignoranţi când este vorba să procreeze. Unii spun că este inutil să alegem momentul conceperii şi momentul venirii copilului pe lume; important e să se nască, atâta tot. Ei cred că este inutil să ştie când conceperea ar fi sau nu favorabilă. „E în mâna Domnului”, zic ei. Dumnezeu dă totul, da, dar ar trebui să respectaţi şi să urmaţi condiţiile favorabile pentru conceperea şi naşterea copilului vostru.

Planetele influenţează favorabil sau defavorabil momentul naşterii unei persoane, dar şi pe cel al conceperii. Fiinţele atente ţin cont de aceste momente pentru conceperea copiilor lor, ca şi pentru începutul fiecărei lucrări importante.

Când spunem că omul este stăpânul propriului destin, aceasta înseamnă că poate să creeze tot ce doreşte. Aceasta dovedeşte că, înainte ca lucrurile să fie create în materie, putem să le creăm în forma lor ideală. Îndată ce sunt manifestate în materie, este aproape imposibil să mai schimbăm ceva.

Una dintre întrebările cele mai secrete ale vieţii sună astfel: în ce perioadă a zilei sunt procreaţi şi se nasc băieţii şi cărei perioade îi corespund conceperea şi naşterea fetelor? Se poate hotărî cât se poate de exact dacă vom concepe o fată sau un băiat dimineaţa, la prânz sau seara. Ora şi minutul exact pentru conceperea unei fete sau a unui băiat sunt fixate.

Persoanele care se nasc în cursul nopţii poartă semnele nopţii; persoanele care se nasc în timpul zilei poartă semnele zilei. În plus, cei care sunt născuţi dimineaţa, la răsăritul soarelui, sunt complet diferiţi de cei care s-au născut seara, la apusul soarelui. În general, fiecare persoană poartă semnele orei, minutului şi chiar secundei naşterii sale.

Femeia însărcinată trebuie să poarte copilul cu bucurie şi tandreţe, cu frumuseţe şi smerenie, ca să-i transmită aceste calităţi. Numai astfel se va ameliora generaţia următoare.

„Luaţi jugul meu asupra voastră... pentru că eu sunt blând şi cu inima smerită” *(Matei* 11, 29). Iată un verset demn să fie folosit în viaţă. Fiecare om ar trebui să-l înscrie în mintea şi în inima lui. Femeia 1Ilsărcinată ar trebui să repete acest verset pe toată durata sarcinii. Uneori îşi aminteşte acest verset, dar, de cele mai multe ori, abia după naşterea copilului, şi atunci e deja prea târziu.

Femeia din cultura nouă îşi va educa pruncii chiar înainte de a fi născuţi, pe când se află încă în pântece. Acolo, copilul are toate condiţiile pentru ucenicie. După naştere, va avea nevoie de condiţii bine determinate ca să asimileze ce a primit. De aceea, viaţa intelectuală a femeii însărcinate n-ar trebui să fie neglijată. Literatura cea mai bună ar trebui să fie hrana minţii sale. Viaţa sfinţilor, a sufletelor mari ar trebui să fie subiectul gândurilor sale. Poezia pe care o va citi va fi frumoasă şi sublimă, va asculta muzică şi cântece splendide; acele momente îi vor înfrumuseţa rutina vieţii. Calmul şi liniştea îi sunt indispensabile femeii şi mamei, dar şi naturii care, în acest răstimp preţios, face un mare efort de creaţie, crearea unei fiinţe omeneşti. Dacă doriţi ca fructul pomului să fie bun, creaţi condiţii propice şi lăsaţi natura să facă restul. Acelaşi lucru este valabil şi pentru crearea unei fiinţe omeneşti. O persoană bună şi inteligentă concepe în condiţii speciale. Pentru aceasta, sunt necesare trei condiţii prealabile: scopul, mijloacele şi realizarea. Le veţi regăsi în natura sensibilă, care este sănătate, frumuseţe şi puritate.

În timpul sarcinii, femeia ar trebui să se înconjoare doar de imagini frumoase şi constituirea minţii copilului va fi astfel bună. Vechii greci erau mai avansaţi decât noi, căci, atunci când o femeie era însărcinată, era plasată într-un mediu în care putea să contemple opere de artă frumoase. Ca să poată dezvolta frumosul în ea, o fiinţă trebuie să privească lucruri frumoase.

În acest timp, soţul ar trebui să fie un model pentru soţie. Ea ar trebui să vadă în el cele mai mari calităţi, căci, dacă va avea cea mai mică îndoială, asta se va reflecta mai târziu în copil. În momentul conceperii, n-ar trebui să fie dezamăgită de soţ dacă a făcut-o nefericită, căci copilul va fi şi el nefericit, sentimentele mamei se vor reflecta în el.

Educaţia copilului trebuie să fie considerată în totalitatea ei. Noi am deformat funcţiile naturii şi, în ignoranţa noastră, încercăm să ne remediem greşelile. Dar nu va funcţiona corect. Doar Dumnezeu ne poate transforma şi educa. Hristos zicea: „Dacă nu vă naşteţi din nou, nu veţi putea intra în împărăţia lui Dumnezeu”. Adică nu veţi putea să vă educaţi voi înşivă. Educaţia cere să ne naştem din nou în mintea noastră. Doar cu această condiţie vom putea să-i educăm pe ceilalţi. Să luăm un exemplu: Ce fel de copii se vor naşte dintr-o mamă a cărei

minte nu este nici preocupată, nici deranjată de dificultăţile şi de contradicţiile vieţii şi care e liniştită întotdeauna? Ea va da naştere unor copii sănătoşi. Toate mamele care poartă pacea în suflet vor procrea copii sănătoşi în această lume, în schimb, cele care au fost îngrijorate constant în cursul sarcinii (n-are importanţă dacă din cauza unor condiţii de viaţă dificile sau a unor împrejurări defavorabile ale naturii) vor da viaţă unor copii bolnăvicioşi şi plăpânzi. Cu alte cuvinte, cel mai bun copil, cel mai bun embrion care este depus în uterul unei femei poate să fie afectat dacă mama este nepăsătoare în perioada sarcinii.

O mamă poate să inspire respect şi stimă copiilor săi. Dacă o aud că vine, se ridică şi zic: „Vine mama". Să nu credeţi că mama e o femeie moale, lipsită de caracter.

Mai multe mame sunt influenţate de societate şi le este ruşine sau teamă să aleagă un drum spiritual, ca să ducă o viaţă spirituală. Ele nu-şi dau seama că societatea este o falsă autoritate în această privinţă. Este vorba de propriul suflet şi mama este înaintea societăţii. Primul născut are întotdeauna experienţa cea mai mare.

Ca să poată să reuşească educaţia copiilor, o mamă ar trebui să fie complet pură. Mama lipsită de puritate nu poate nici să crească, nici să educe copiii- Nu vă puteţi dezvolta moral dacă nu vă purificaţi fiinţa. Dacă purtaţi în voi unele păcate, slăbiciuni sau idei stupide, crezând că veţi scăpa de ele cu ajutorul Noii învăţături, puteţi fi sigure că veţi rămâne aceleaşi persoane. Natura nu toarnă niciodată vin nou în stacane vechi. Noul va putea intra în voi dacă v-aţi purificat mintea de toate ideile false şi v-aţi eliminat din inimă toate viciile. Trebuie să vă îndreptaţi în fiecare minut spre puritate.

Soţul trebuie să fie binevoitor şi mama, virtuoasă. Generos este cel în mintea căruia nu pătrunde niciodată îndoiala privind femeia. Pură şi virtuoasă este femeia care nu permite niciodată vreunui gând impur sau de îndoială faţă de soţul ei să-i pătrundă în minte. Despre o astfel de femeie se poate spune că este fecioară. Dacă femeia permite să-i intre în gânduri ceva negativ, nu mai e fecioară. Cu cât e mai mare inteligenţa părinţilor, cu atât mai înzestraţi vor fi copiii. În casa unde mama şi tatăl au fost virtuoşi (în adevăratul înţeles al cuvântului) se vor naşte cei mai buni copii, cei mai înzestraţi şi cei mai inteligenţi. Avem exemplul lui Hristos, adus pe lume de fecioara cea mai pură.

Cuvântul „fecioară” implică puritate şi perfecţiune. Taţii sunt prea slabi ca să le transmită copiilor geniul. Mamele sunt în măsură să le dăruiască mai mult copiilor decât taţii. Geniul provine de la latura maternă care trece prin emoţii. Purtătoarea de geniu este mintea, alimentată de suflet. Cuvântul „geniu” vine din greceşte şi înseamnă început, origine a lucrurilor. Oamenii învăţaţi au dat o altă semnificaţie acestui cuvânt, care a ajuns să denumească un om care creează şi modelează epocile. Oamenii de geniu lucrează în lumea materiei solide. Vieţile lor sunt expuse la mari perturbări şi din acest motiv mor deseori prematur. Pentru ca un geniu să poată trăi mai mulţi ani pe Pământ, trebuie să devină sfânt.

Viaţa poate să se dezvolte după un model bine ordonat dacă soţul şi soţia formează o unitate. Cum poate o femeie să amelioreze caracterul soţului? Graţie calităţilor ei. Femeia reprezintă numărul doi. Numărul doi conţine o calitate cu totul deosebită, aceea a reconcilierii. Aşadar, femeia are capacitatea de a aduce pacea. Ea îşi manifestă puterea când apare numărul trei, copilul.

Unele femei spun că trebuie să devină mame. Dacă ar fi atât de uşor, pasărea şi vaca, lupoaica şi leoaica ar fi şi ele mame. Dar mamele au rezolvat problema? Mama trebuie să rezolve problema virtuţilor, ca să le poată transmite la naştere copilului. Este insuficient ca o femeie doar să vrea să devină mamă. Ea trebuie să-şi înţeleagă profund responsabilitatea şi s-o folosească adecvat.

A fi mamă nu înseamnă doar a da naştere la copii. Când aduceţi pe lume un copil trebuie să-l înzestraţi cu ideea supremă că divinul se va trezi în el.

Când o fată se căsătoreşte şi devine mamă, o face rareori pentru că are un simţ înalt al responsabilităţilor sau o mare stimă pentru munca pe care o reprezintă maternitatea; foarte des, o face pentru că nutreşte altă dorinţă. Tânărul se căsătoreşte şi el deseori fără să aibă înţelegerea profundă a responsabilităţii pe care trebuie să şi-o asume.

Mama este Izvorul şi ceea ce curge cu putere în ea se va manifesta în copil. Mama îi dăruieşte divinul din ea. Schimbul dintre mamă şi copil nu are loc în exteriorul ei, ci mai degrabă în interior. Mama joacă un rol foarte important nu numai în lumea materială, ci şi în lumea ideilor şi a sentimentelor. Ea nu doar

creează forma, ci îi şi dă un conţinut şi un sens: întotdeauna are loc un schimb între sufletul mamei şi sufletul copilului.

O mamă matură aduce pe lume copii inteligenţi şi buni. O mamă tânără dă viaţă unor copii cu inimi iubitoare.

Dacă vreţi să aveţi copii buni, iubiţi-L pe Dumnezeu. Pot să le dau sfaturi tuturor mamelor care mă ascultă acum despre ce trebuie să facă pentru a avea copii asemenea acelora pe care îi doresc. Le pot explica, tuturor tinerelor şi tuturor tinerilor care mă ascultă, sensul vieţii. Vă veţi căsători. Căsătoria este o instituţie binecuvântată, dar există trei feluri de căsătorie: „căsătoria din interes”, „căsătoria dintre slugă şi stăpân”, adică soţul este stăpânul şi femeia este servitoarea, şi, al treilea, căsătoria în care bărbatul şi femeia trăiesc împreună în iubire şi înţelepciune, unul pentru celălalt, coabitând fără să-şi spună vreodată un cuvânt urât, fără să-şi adreseze vreodată o privire iritată; o unire în care, chiar dacă ajung să facă cele mai mari greşeli, tot se iubesc. Numai în urma unor astfel de căsătorii poate veni pe lume un copil excepţional: oameni înţelepţi, sfinţi, slujitori ai omenirii. Dacă mama, la conceperea copilului, este inspirată de ideile cele mai sublime pentru omenire, atunci toate aceste calităţi îi vor fi transmise copilului în timpul sarcinii. Se poate spune că lucrează ca Dumnezeu asupra copilului ei, poate să modeleze acea materie cum şi-o doreşte mai bine. Dar, îndată ce copilul va ieşi din pântece, va deveni independent în ceea ce priveşte ideile şi sentimentele. Dacă mama îi transmite toate calităţile de iubire şi de înţelepciune în cele nouă luni de sarcină, copilul va avea o atitudine foarte bună faţă de mama lui întreaga viaţă şi va fi întotdeauna gata să se sacrifice pentru ea. Când un copil îşi întreabă mama de ce i-a dat viaţă, pot să înţeleg natura mamei. Într-adevăr, când purta în pântece acel copil, a nutrit gânduri negative sau tatăl lui avea o stare negativă.

Băieţii şi fetele poartă ideile părinţilor. Aceasta este concluzia la care va ajunge ştiinţa modernă. Există o mare nevoie de şcoli în care tinerii vor putea să se dezvolte corect, să fie lămuriţi cu privire la marile legi. În aceste şcoli vor fi învăţaţi cum să devină taţi buni şi mame bune, precum şi buni constructori ai societăţii viitoare.

Totul trebuie făcut cu iubire. Este criminal să facem ceva fără iubire. Căsătoriile moderne sunt acte de impuritate şi lipsă

de iubire. Două persoane ar trebui să fie unite şi să trăiască fără Dumnezeu?

Ce se poate aştepta de la o astfel de căsătorie? La Ce fel de copii vor da naştere aceste persoane? La criminali. De ce? Deoarece vor procrea copii fără iubire. Plantaţi o floare la umbră şi observaţi ce se întâmplă. Această floare nu se va dezvolta favorabil, va fi plăpândă. Credeţi că un copil poate să crească şi să vorbească corect fără iubire de Dumnezeu?

Mama trebuie să-i transmită această iubire copilului şi doar cu această condiţie se vor putea trezi în el lucrurile bune.

Înainte de a vă căsători, trebuie să trăiţi în iubire. În aceasta constă semnificaţia căsătoriei. Fără iubire, nu există căsătorie validă. Acesta este un mare adevăr.

Când copilul se află în pântecele mamei, se găseşte într-o stare pasivă: nu respiră şi nu mănâncă, mama face toate aceste lucruri pentru el. În acea perioadă, mama se înalţă. Îi explică: „Acum te instruiesc, te învăţ muzica. Nu vei cânta, nici nu vei vorbi, ci doar vei asculta”. După ce iese din pântecele mamei, copilul începe să ţipe. Gura începe să lucreze. În acest fel se manifestă copilul.

Dacă mama îi transmite aceste idei copilului în perioada sarcinii - „vei deveni un copil bun, vei creşte şi vei învăţa, vei iubi oamenii şi îi vei ajuta” -, atunci copilul va deveni cu adevărat ce-şi doreşte mama.

În pântecele mamei, mintea omenească a copilului învaţă. Nu rămâne într-o stare de somnolenţă, ci e trează. Participă împreună cu mama şi lucrează la construirea propriului corp.

Mă adresez acum mamelor cu întrebarea următoare: „Ce veţi face când veţi da naştere unui copil?” Am observat bucuria mamei de a se ocupa de copil. Îl scaldă, îl dezmiardă, îi mângâie obrajii şi îl sărută. Îl leagănă şi îi cântă „nani, nani”. Îi doreşte să devină o persoană foarte bogată, un negustor bogat, un om puternic. Ce nu-şi doreşte pentru copilul ei! Totuşi, uită să-i ureze lucrul cel mai important. Copilul creşte, devine un bărbat puternic, un negustor celebru, dar începe să-i escrocheze pe ceilalţi ca să devină şi mai bogat. Ajunge om de ştiinţă, dar începe să producă otrăvuri ca să distrugă omenirea. Devine puternic, dar începe să-i asuprească pe cei care sunt mai slabi decât el. Mama ştie doar de „nani, nani” şi se miră ce a devenit. Se întreabă dacă asta şi-a dorit cu adevărat.

A devenit ce i-a cântat. Cât copilul e mic, ea cântă pentru el. Mai târziu, îl bate la fund. Nu vă bateţi la fund copilul, mai degrabă atingeţi-i capul şi ziceţi-i: «Ideile cele mai divine şi mai luminoase să-ţi intre în cap ca să poţi ajunge un purtător de lumină pentru întreaga omenire şi să-i ajuţi pe fraţii tăi mai slabi”. Aşezaţi-vă mâna pe capul copilului şi spuneţi-i: „Să fii înzestrat cu ideile cele mai sublime şi mai nobile, cu sentimentele cele mai divine, copilul meu!”

Unii îşi strâng foarte tare în braţe copiii şi alimentează astfel egoismul din ei. Interpretat, acest gest înseamnă: „Dacă prinzi pe cineva, ţine-l până vei putea să scoţi din el toate energiile”. Aceste acţiuni sunt inconştiente, totuşi, într-o zi, mamele vor putea să vadă rezultatele iubirii lor. Mama e mulţumită că pruncul e sănătos, dar trebuie să pătrundă adânc în sufletul lui ca să planteze acolo seminţe adevărate. Dacă nu pune seminţe adevărate în sufletul copilului, atunci tot ce va fi plantat va nimeri printre pietre, se va usca şi va muri.

Graţie iubirii lui Dumnezeu se poate forma omul în pântecele mamei sale; omul nu se poate forma el însuşi. Mama este capabilă numai să creeze omul, forma. Omul contribuie doar cu cincizeci la sută la propria-i creaţie.

Cel mai mare criminal se poate forma, dar numai când este în pântecele mamei sale. De aceea, femeia însărcinată trebuie să aibă grijă să se alimenteze doar cu o anumită hrană: idei, sentimente, acţiuni pure şi sublime. Este singurul mod în care mama îşi poate ajuta copilul, dacă are în el vreo tendinţă rea. Când vedem astăzi cum îşi hrănesc oamenii copiii, îi cresc şi îi educă, consecinţa va fi fatalmente că acei copii nu pot ajunge să realizeze lucruri mari.

În momentul în care părăseşte pântecele mamei, copilul trece prin toate bucuriile şi suferinţele trăite de mamă în timpul sarcinii. Dacă, în acea perioadă, mama a fost expusă la condiţii exterioare nefavorabile, dar cărora le-a făcut faţă cu mult curaj, copilul va avea şi el la dispoziţie posibilităţi în interiorul lui care îl vor ajuta să depăşească dificultăţile din această lume.

Când nu-şi iubeşte un copil mama? Când n-a fost adus pe lume cu iubire. Ce fel de copil va aduce pe lume mama dacă, în perioada sarcinii, se gândea la soţul ei şi, simultan, la alt bărbat pe care îl iubea? Veţi spune că asta e o crimă. Nu despre asta e vorba. Lucrul cel mai important este ca acea casă construită de

dulgher să fie solidă. Maestrul dulgher construieşte acea casă pe o singură fundaţie. În concluzie, voi spune că tânăra trebuie să se căsătorească cu bărbatul pe care îl iubeşte, altfel e mai bine ca ea să renunţe la căsătorie. Acelaşi lucru este fiabil şi pentru tânăr.

Hrana pe care o consumă femeia însărcinată şi felul în care o primeşte vor avea o mare influenţă asupra copilului ce urmează să se nască. Multe experienţe au ajuns la aceeaşi concluzie: hrana este unul dintre factorii principali ai stării de bine fizice şi spirituale a copilului.

Mama şi copilul trebuie să aibă condiţii bune de viaţă. Copiii, cât sunt încă mici, ar trebui să trăiască în cele mai bune condiţii. Care sunt aceste condiţii? Ar trebui să vă hrăniţi copiii cu fructe. Dacă copilul e anemic, daţi-i să mănânce mai multe pere. Dacă are un caracter cam aspru, daţi-i mai multe mere. Dacă inima îi e lipsită de nobleţe, ca să-i îmblânziţi sentimentele, daţi-i cireşe, ce vor avea ca efect şi reglarea stomacului. Mai sunt fructe care au aceleaşi proprietăţi, cum ar fi pepenele verde şi dovlecelul. Ar trebui să fie fierte, sau consumate crude? în general, când este mâncat crud, fructul ajută la dezvoltarea sentimentelor nobile. Când copiii mănâncă doar fructe, n-au nevoie de nicio altă hrană. Această hrană le dă cea mai bună educaţie. Dar ar trebui să nu mănânce prea mult şi să nu-şi încarce prea mult stomacul. Dacă aş avea un copil, aş lua un măr roşu, i l-aş arăta încetişor copilului şi i-aş spune să se uite întâi la el câteva minute. Aş face asta ca să trezesc în copil un sentiment de recunoştinţă şi de iubire, ca astfel fructul să poată produce un efect bun asupra lui. Nu i-aş spune nimic în plus despre acel fruct. Apoi, i-aş spune să-l mănânce. Aş face acelaşi lucru cu prunele şi cu cireşele.

Dacă mă întrebaţi de ce a creat Dumnezeu fructele, vă voi răspunde: ca să-Şi poată educa copiii.

Laptele de mamă are o mare importanţă pentru copil. Când atinge pieptul mamei, se produce o influenţă pozitivă asupra copilului nu numai prin laptele pe care îl bea, ci şi prin forţa magnetică provenită din sânul stâng în sânul drept al mamei. Dacă îl hrăneşte o altă femeie, nu se va crea acelaşi efect. De la mamă curge o forţă care înnobilează copilul. Când îşi alăptează copilul, mama are nevoie să fie în cea mai bună stare de spirit şi

nu trebuie în niciun caz să fie supărată. Oamenii nu acordă destulă importanţă dispoziţiei mamei în acea Perioadă.

Laptele matern conţine forţe inteligente care nu se găsesc în niciun alt aliment. Mama va alăpta copilul trei ani şi va duce o viaţă pură, fără să aibă în minte niciun gând negativ. Chiar dacă i-ar arde Casa sau ar părăsi-o soţul, nimic n-ar trebui să-i deranjeze liniştea sufletească. Trebuie să fie liniştită timp de trei ani. Ce fac deseori mamele de astăzi? îşi hrănesc copiii cu diferite feluri de caşă preparate din ovăz, orz, mei etc.

Toate aceste feluri de caşă nu-i pot asigura copilului elementele necesare aşa cum face laptele matern. În laptele mamei găsim energii conştiente pe care niciun alt aliment nu le poate furniza. Laptele de capră şi de vacă este bun, totuşi lipsesc energiile conştiente conţinute în laptele matern. De aceea ne mirăm când oameni de ştiinţă cu multă carte nu ştiu totuşi cum să mănânce şi să trăiască.

Dacă oamenii ar înţelege cât de săracă este hrana preparată pe care o folosesc, aceasta i-ar ajuta în mare măsură la propria educaţie. Fiecare mamă ar trebui să memoreze asta pentru educaţia copilului. Până când copilul împlineşte şapte ani, mama ar trebui să-i pregătească mâncarea ea însăşi. Până la acea vârstă, copilul ar trebui să consume doar mâncare preparată de mama lui. De altfel, avem la dispoziţie exemplul păsărilor. Până cresc puii, tatăl şi mama le aduc constant de mâncare. Îi educă ei înşişi. Când sunt destul de mari, îşi iau zborul din cuib şi părinţii îi lasă să se îngrijească singuri. Păsările au rezolvat viaţa de familie mai bine decât o fac oamenii.

Mama adevărată este cea care e bună cu propriii copii, ca şi cu cei ai altor părinţi. Sănătatea copiilor depinde de relaţia mamei cu copiii celorlalţi.

Cu cât mama îşi va ţine mai mult copilul în braţe, cu atât acesta va deveni mai atent.

Cu cât îi cântăm mai mult unui fruct, cu atât va deveni mai dulce. Aceeaşi lege se aplică şi unei persoane. Un copil care a crescut cu muzică şi cântece va avea idei luminoase şi o inimă mare şi » , primitoare. Această persoană va aprecia tot şi va vedea doar partea bună a lucrurilor care i se vor întâmpla în viaţă.

Mama este guvernanta lui Dumnezeu, îi educă pe copii.

În timp ce copiii cresc şi sunt educaţi, este indispensabil ca între mamă şi copii să existe armonie. Dacă există armonie în sânul familiei, mama va intra în contact cu creaturile sensibile din regiunile superioare ale universului, care o vor ajuta în educarea copiilor ei. Dacă lipseşte armonia, mama va intra în contact cu creaturile din regiunile subterane, care îi vor obstrucţiona drumul.

Există două căi prin care se manifestă învăţătura lui Dumnezeu: şcolile şi mama. Aceste două elemente trebuie să se înţeleagă asemenea grădinarilor şi fermierilor care studiază condiţiile în care pot să semene grânele.

Toate calităţile negative ale mamei se transformă în calităţi negative la copil. Putem să dovedim această stare de lucruri cu statistici. Astfel, calităţile mamei vor deveni calităţi la copil şi calităţile tatălui se vor transmite şi ele ca atare copilului. De aceea, trebuie să trăim în mod pozitiv. Mama trebuie să aibă o dispoziţie religioasă ca să poată aştepta acelaşi lucru de la copil. Ce trebuie să înţelegem prin „dispoziţie religioasă”? O dispoziţie religioasă înseamnă că prin sufletul mamei curg curenţi de iubire puternici, că este pregătită să-şi iubească nu numai propriul copil, ci şi lumea întreagă şi are capacitatea de a se sacrifica pentru ceilalţi. Astfel trebuie să înţelegem „a avea o dispoziţie religioasă”. Că iubirea poate să iasă cu putere din voi şi nu numai că vă puteţi mântui voi înşivă, ci şi puteţi să fiţi gata să vă sacrificaţi pentru ceilalţi.

Fiecare mamă care concepe un băiat sau o fată trebuie să zică: „Fiică sau fiule, doresc să-ţi poţi trăi viitorul conform legii iubirii şi s-o poţi reprezenta pe deplin”. Dacă mama rosteşte aceste cuvinte, va avea o fată sau un băiat care va fi un erou ce va trăi conform legii iubirii. Fiecare mamă trebuie să le inspire asta copiilor ei.

Când tinerii se căsătoresc, trebuie să spună: „Fiii şi fiicele noastre trebuie să trăiască pentru Iubire, pentru Dumnezeul Iubirii care reuneşte toate fiinţele”. Noua generaţie va fi purtătoarea ideilor noi şi a iubirii divine. Aşa cum se prezintă lucrurile astăzi, dacă ne naştem fără această cunoaştere şi vrem să corectăm această direcţie rea pe care am apucat de mii de ani, nu vom putea, din păcate, să facem mare lucru. Persoana însăşi nu va putea face nici ea mare lucru. Numai mama, în pântecele ei, poate să creeze şi să formeze omul, să-l reeduce.

Persoanei înseşi îi revine doar un procent de cincizeci la sută din reeducarea sa. Această persoană este ca o corabie fără cârmă, aruncată de colo colo de valurile oceanului.

În consecinţă, în viitor, trebuie să ameliorăm condiţiile de viaţă pentru femeie. Femeile care concep trebuie să trăiască în cele mai bune condiţii. Condiţiile pentru copii trebuie să fie şi ele schimbate. Aceste schimbări nu trebuie să se facă mecanic, ci în acord cu legile naturii vii.

Definesc astfel cuvântul „mamă”: mama este acea femeie care este capabilă, numai ea, să aşeze în inima fiicei sale o idee divină. Mama care nu poate să instaureze o idee divină în sufletul fiicei sale nu este, aşadar, mamă. Şi un tată care nu poate să instaureze nicio idee divină în fiul lui nu este nici el tată.

A venit timpul în care egoismul îşi va relua locul cuvenit, acela de unde a venit. Iubirea de sine trebuie să devină slujitoarea Iubirii pentru aproapele nostru. Eu sunt mâna dreaptă, stânga este cea a vecinului meu, capul este Dumnezeu. Mâna dreaptă trebuie să slujească mâna stângă şi amândouă, pe Dumnezeu. După ce va înţelege asta, niciun bărbat nu-şi va mai înşela soţia şi nu-i va mai face promisiuni pe care nu le va putea îndeplini. Ci îi va explica: „Eu sunt piciorul drept şi tu, piciorul stâng. Voi face primul un pas înainte şi după aceea va fi rândul tău. Voi merge înainte şi tu în urma mea. La următorul pas, tu vei merge înainte şi eu în urmă”. Capul familiei este tatăl şi mama este inima. Este imposibil de trăit fără cap sau fără inimă, ambele fiind absolut necesare.

În fiecare dimineaţă, la trezire, întipăriţi-vă în minte aceste două legi: Iubirea de Dumnezeu şi iubirea pentru aproapele nostru. Punerea în aplicare a acestor două legi în viaţa voastră este soluţia pentru multe probleme dificile. Cei care au pus cu adevărat în aplicare în viaţa lor aceste două legi au făcut câteva minuni.

Acum, vă doresc să puteţi deveni toţi femei! Cu alte cuvinte, doresc ca sufletul tuturor fiinţelor să fie plin de iubire, să fie luminat şi să devină o lumânare aprinsă, pe deplin realizat şi vesel, astfel încât să fie pregătit zilnic pentru slujirea divină. Fiecare fiinţă omenească trebuie să fie mamă. În acest sens, vă doresc să deveniţi toţi mame. Astăzi, prin cuvântul „mamă” se înţelege o femeie care aduce pe lume copii. Nu, mamă este doar

cea ai cărei copii „nu mor’”. Când copiii unei mame „mor”, ea nu este mamă adevărată. Doar o mamă adevărată este o femeie pură, care rămâne fecioară şi după naşterea copilului ei. O mamă adevărată este acea fecioară ai cărei copii „nu mor” (*Prin „copii” se pot înţelege aici dorinţele noastre cele mai bune şi aspiraţiile cele mai elevate, precum şi dorinţa maestrului Deunov de a vedea că pruncii viitoarei mame nu pierd niciodată flacăra vie a duhului lor şi că vor trăi spiritual (n.ed.)*). În consecinţă, toate fiinţele trebuie să devină fecioare complet pure dacă doresc să nu moară niciodată, ca şi toate lucrurile cărora le-au dat viaţă. Acesta este sensul şi semnificaţia intrinsecă a vieţii. Dacă înţelegeţi această filosofie, viaţa voastră va deveni plăcută.

Prima mare poruncă este să-L iubim pe Dumnezeu din toată inima, cu toată mintea şi voinţa noastră. A doua poruncă este să ne iubim aproapele, să lucrăm să ne înălţăm sufletul şi să-l înălţăm şi pe al celorlalţi.

Lucraţi, deci, pentru înălţarea femeii şi deveniţi astfel constructorii unui viitor luminos pentru întreaga omenire.

CARTEA A II-A - O NOUĂ CONCEPŢIE DESPRE FEMEI ŞI DESPRE NAŞTERE

1. Venirea din cosmos

Când vorbesc despre conştiinţa omului, înţeleg centrul originar de unde a provenit fiinţa omenească, acolo unde era liberă. Odată coborâtă în lumea materială, şi-a pierdut toate cunoştinţele şi a devenit sclava mediului înconjurător. Unii dintre voi aţi uitat de unde aţi venit, nu vă amintiţi. Eraţi în pântecele mamei, dar nu vă amintiţi nimic. Şi, înainte de a intra acolo, trăiaţi în altă parte, dar nici despre asta nu vă mai amintiţi nimic. Totuşi, un jet de lumină îndreptat asupra conştiinţei voastre ar putea să vă ajute să vă amintiţi drumul parcurs. Vă voi da o metodă pentru a lămuri cât dc cât această idee. Ocultiştii afirmă că, atunci când ° fiinţă (o conştiinţă sau un anumit centru al lumii invizibile) doreşte să coboare pe Pământ (căci unele fiinţe au ° nevoie irezistibilă de a coborî din nou pe Pământ ca să lucreze acolo), două fiinţe sublime iau acest suflet, vorbim din punct de vedere omenesc, ca să-l ducă în jurul Pământului şi să facă trei tururi. Pământul are douăsprezece porţi de acces. Trebuie găsite aceste porţi în momentul în care sunt deschise. Îngeri aşteaptă la aceste porţi. Ei vor căuta tatăl şi mama şi din corpurile lor vor lua materia indispensabilă, apoi îi vor ruga să accepte să crească acel suflet. După aceea, vor adresa binecuvântările lor de Sus.

În acel spaţiu prin care trec sufletele, există un mare strat sferic, care e solid. Acest strat conţine douăsprezece porţi. Când sufletul trebuie să coboare pe Pământ, duhurile care îl însoţesc fac trei tururi în jurul Pământului înainte de a trece prin una dintre aceste douăsprezece porţi. Fiecare poartă duce spre un drum pe care va apuca sufletul omenesc coborând pe Pământ. Aşadar, este foarte important pentru fiecare suflet omenesc pe ce poartă va intra. Dacă, din neatenţie, trece prin poarta regnului animal, incarnarea sa va fi în forma unui animal oarecare. De aceea, când coboară pe Pământ şi când urcă la cer, orice suflet omenesc trebuie să citească foarte atent inscripţia de pe poartă. Dacă va porni într-o direcţie greşită, va trebui să plătească toată viaţa această greşeală.

E imposibil să vii pe Pământ şi să nu iubeşti pe nimeni.

Orice fiinţă omenească a venit pe Pământ sub un alt nume. Nu mai poartă numele real care corespundea esenţei sale originare.

Legile lumii divine nu-i permit deloc femeii să se căsătorească cu un bărbat pe care nu-l iubeşte. Legile lumii divine nu permit nici ca bărbatul să se căsătorească cu o femeie pe care n-o iubeşte. Aceste legi nu-i permit mamei să nască un copil pe care nu l-ar iubi înaintea conceperii. Ele nu-i permit nici copilului să vină pe lume dacă nu şi-a iubit mama înainte de a veni pe Pământ. Sunt lucruri pe care ar trebui să le aveţi întotdeauna în minte.

Până în prezent, niciun tată n-a putut să-şi corecteze fiul şi nicio mamă n-a putut să-şi corecteze fiica. În termeni ştiinţifici, singura modalitate de a orienta copilul pe drumul cel drept este de a începe să-l educaţi înainte de a veni pe lume. Cu cel puţin zece ani înaintea venirii sale Pe Pământ, trebuie să fi avut contacte cu părinţii. Vă va fi adresat cel puţin o scrisoare şi va fi avut câteva discuţii cu voi. Trebuie să-i fi povestit cum e viaţa pe Pământ. Sufletele vin pe Pământ ca să fie adoptate aici. Un bărbat adoptă fiul altei persoane pretinzând că este tatăl lui şi mama îşi imaginează că a creat o fiinţă.

Toate sufletele, chiar la nivelul cel mai ridicat al evoluţiei lor, au nevoie, din când în când, să coboare în lumea materială, ca să ia de acolo substanţele şi puterile pe care nu vor putea niciodată să le obţină din alte lumi. Lucrul este valabil atât pentru Pământ, cât şi pentru toate celelalte lumi materiale, acele lumi fiind guvernate de aceeaşi lege. În consecinţă, toate fiinţele, mai mult sau mai puţin evoluate, trebuie să se nască în lumi materiale. Unele îşi amintesc de regiunea de unde au venit, altele nu bănuiesc nimic. Pe Pământ, oamenii obişnuiţi nu-şi amintesc deloc existenţele lor anterioare. Câte unul pretinde că a înţeles ceva din trecutul care i s-a dezvăluit. Posibil, dar e puţin. Pe Pământ trebuie să avem neapărat darul interior al conştiinţei care va face să ne amintim în detaliu drumul pe care va trebui să apucăm la întoarcere. Este singura modalitate de a înţelege trama interioară a vieţii şi a trage propriile învăţăminte.

La coborârea pe Pământ, sufletul omului stabileşte un contact cu Duhul Sfânt; în acest fel stabileşte mama un contact cu copilul ei. Pentru copil, mama reprezintă Duhul Sfânt.

Dacă presupuneţi că întreaga viaţă se exprimă doar prin şi în corpul fizic, greşiţi.

Primul sfert, primii 7 ani din viaţă: dezvoltarea corpului fizic.

Al doilea sfert, de la 7 la 14 ani: dezvoltarea corpului astral.

Al treilea sfert, de la 14 la 21 de ani: dezvoltarea creierului.

Al patrulea sfert, de la 21 la 28 de ani: dezvoltarea corpului cauzal.

Apoi, acelaşi proces se repetă şi energiile din fiinţa omenească se transformă la fiecare 7 ani. Aceşti 7 ani au şi subdiviziuni.

Întâi, copilul creşte fizic, apoi creşterea fizică se reduce pe măsură ce se manifestă emoţiile, mai târziu apărând gândurile.

De la naştere până la 7 ani, fiinţa omenească se găseşte în lumea fizică, este perioada de evoluţie a forţelor sale fizice, corpul. Ea învaţă să meargă Şi-şi dezvoltă voinţa. În această perioadă, copilul este foarte activ. Observaţi turbulenţa şi vioiciunea activităţii copilului ca să înţelegeţi mai bine. De la ? la 14 ani, copilul se găseşte în lumea spirituală, 1?1 dezvoltă inima şi sentimentele. Devine foarte Supărăcios. Ţineţi cont de această sensibilitate şi folosiţi-o la educarea lui. De la 14 la 21 de ani, copilul se află în lumea mentală şi intelectuală, adică îşi dezvoltă înainte de orice inteligenţa şi dă viaţă propriilor idei; atunci gândurile logice capătă amploare.

La vârsta de 14 ani, fetele trec prin anumite crize, stări morbide care le fac să sufere, aşa cum fiecare trece din 7 în 7 ani: 7 ani, 14 ani, 21 de ani, 28 de ani, 35 de ani etc. La aceste tranziţii, fiecare om trece printr-o stare morbidă care îl face să sufere, dar această suferinţă este urmată de o anumită iluminare a conştiinţei.

Aveţi oare cea mai mică amintire despre perioada în care aţi existat în regnul mineral? Toate mineralele conţin numele unor fiinţe sublime, heruvimi şi serafimi. Aţi păstrat vreo amintire cât de mică despre perioada în care aţi existat în regnul vegetal? Plantele conţin povestea vieţii îngerilor. Aveţi cea mai mică amintire despre perioada în care aţi existat în regnul animal? Animalele conţin povestea vieţii arhanghelilor. Aceasta este ceea ce se numeşte evoluţie. În epoca actuală, începută în urmă cu 18 milioane de ani, milioane de fiinţe au scris povestea Vieţii Divine. O foaie divină se realizează într-un

milion de ani. Înseamnă că această carte conţine 18 foi. Ea ascunde un lucru sublim: viaţa îngerilor, a arhanghelilor, a heruvimilor şi a serafimilor. Sufletul este o carte sfântă imensă care conţine istoria existenţei sale. Orice mamă care dă viaţă copilului ei din iubire va deschide Cartea Vieţii Divine ca să citească ce este scris şi va cunoaşte astfel originea şi trecutul copilului ei. Şi, privindu-1, îi va spune: „îngeraşul meu!”. Da, dar nu-i cunoaşte originea. În viitor, când tinerii vor da viaţă unor suflete vechi, vor deschide şi vor citi pentru prima oară această Carte Divină.

Fiinţa omenească coboară de mai multe ori pe Pământ. De câte ori? De câte ori vrea, depinde numai de ea. Fiinţa omenească obişnuită se reincarnează la fiecare 45 de ani, dacă vine pe Pământ ca să înveţe. Nişte Fiinţe sublime vor decide în ce familie va trebui să vină pe lume. Ea nu are liber-arbitru pentru această alegere. Dar, când sufletul coboară Pe Pământ conştient pe deplin, cu un singur obiectiv, să ajute omenirea, are liber-arbitru să se nască acolo unde doreşte. Cu cât fiinţa omenească este mai avansată în evoluţie, cu atât este mai mare Liberul ei arbitru la coborârea pe Pământ. Sufletele de geniu şi sfinţii vin rareori la începutul perioadelor în care omenirea începe o nouă epocă a existenţei. Marii Maeştri coboară pe Pământ la fiecare două mii de ani. Ei aduc o mutaţie considerabilă şi esenţială în viaţa oamenilor.

Materia produce viaţă, deci nu e moartă, căci ceea ce este mort nu poate în niciun caz să creeze ceva viu. Lumina nu poate fi creată decât de altă lumină. O femeie naşte un copil şi se spune că ea l-a creat. Dar embrionul acelui copil a existat milioane de ani înainte ca acea mamă să-l nască.

Încă nu suntem capabili să înţelegem care trebuie să fie atitudinea unei mame faţă de fiica ei, nici care trebuie să fie atitudinea unui tată faţă de fiul lui. Să ştiţi întâi că tatăl vostru pe Pământ nu este tatăl vostru real. Dacă acceptăm teoria reincarnării, vom şti că fiecare dintre noi a avut cel puţin douăzeci de taţi, unul nou la fiecare incarnare. Acum vă întreb: „Cine e tatăl vostru?”. Nu e unul, nu sunt doi, nici trei, ci un număr mare de taţi. Totuşi, în lume, tatăl este unic. Toate sufletele au ieşit din Dumnezeu, El este Tatăl nostru adevărat. Toţi cei care s-au incarnat în materie ca să formeze corpuri sunt ajutoarele şi asistenţii lui Dumnezeu şi joacă rolul de taţi.

2. Mama, tatăl, fiul

După ce a creat primul om, Dumnezeu l-a aşezat în grădina raiului, ca să trăiască împreună cu plantele şi cu animalele, precum Stăpânul lor, spre a observa şi a educa. Creatorul a ascuns femeia înăuntrul lui Adam ca să prevină o eventuală stricăciune în cazul în care ar ieşi afară din el. Dar Adam era foarte nemulţumit şi a dorit să aibă o parteneră, după exemplul animalelor, care au femelele lor. Dumnezeu i-a îndeplinit dorinţa. A scos femeia din corpul lui Adam şi i-a dat numele Eva. Ea era frumoasă. Văzând-o pentru prima oară, măgarul a tras un răget de uimire şi extaz. Eva era foarte frumoasă. Prin strigătul lui, măgarul voia să-şi avertizeze stăpânul să fie atent şi să aibă grijă ca Eva să nu-l împingă la vreo crimă. În acelaşi timp, măgarul a văzut un defect la Eva. Din acel moment, Eva a început să-l urască pe măgar şi l-a îndemnat deseori pe Adam să-i mângâie spinarea cu băţul. De aceea rage măgarul şi în zilele noastre. El vrea în acest fel sa ne facă să înţelegem că cel care va spune adevărul va primi întotdeauna lovituri de băţ.

Astăzi, filosofii şi înţelepţii trebuie să-şi corecteze atitudinea faţă de femeie. Cei mai mulţi filosofi, savanţi şi poeţi consideră şi afirmă că la femeie creierul cântăreşte mai puţin decât la bărbat, că emoţiile femeii nu sunt constante, că e mai puţin inteligentă decât bărbatul etc. Caraghios, nu-i aşa? Femeia dă viaţă copiilor şi astfel menţine şi face să supravieţuiască omenirea, dar, în ciuda acestei realităţi, este considerată întotdeauna o fiinţă inferioară şi mai puţin inteligentă decât bărbatul. Dacă vreţi ca ideea voastră despre femeie să nu fie falsă, ar trebui să consideraţi femeia nu o persoană sau o fiinţă aparte, ci mai degrabă o esenţă şi o unitate complexă. În natură, femeia este foarte puternică, ea posedă ceva sublim. Dacă retrageţi principiul feminin din viaţă, va surveni imediat moartea. Elementul feminin sau principiul feminin poartă şi creează viaţă. Acest element a intrat în existenţă la începutul timpurilor şi a pătruns toate fiinţele vii, de la cele mai mici până la fiinţa omenească. Ştiind acestea, nu detaşaţi femeia de viaţă sau nu îndepărtaţi iubirea din existenţă. Femeia este simbolul iubirii. În zilele noastre, oamenii au o idee falsă despre femeie. Întreaga viaţă a oamenilor fiind falsă, imaginea femeii ni se pare

şi ea falsă. Imaginea femeii de azi este complet diferită de cea originară.

Noţiunea de femeie trebuie să însemne pentru noi toţi „o fiinţă care e capabilă să facă să se nască forţa cea mai mare, o fiinţă care poate să manifeste cea mai mare inteligenţă”. După toate acestea, vom auzi întotdeauna pe câte cineva mărturisind că nu vrea să fie femeie! Când zic „femeie”, vreau să spun iubirea nemanifestată care are vârsta unui copil şi este, deci, pe cale de a se dezvolta şi de a evolua. Când zic „bărbat”, vreau să spun iubirea manifestată care a ajuns în stadiul de virilitate. Cu alte cuvinte, femeia este copilăria iubirii, în timp ce bărbatul este înţelepciunea iubirii. Orice copil poartă în el calităţi şi talente care vor da rezultate bune în viitor. Mama şi tatăl sunt în realitate conductori sau canale pentru toate capacităţile latente pe care copilul le ascunde în forul său interior. În natură, mama şi tatăl nu sunt Mama şi Tatăl care creează fiinţele omeneşti, ei doar dau viaţă, dar Dumnezeu creează, in calitate de Creator, toate lucrurile şi orice viaţă.

Părinţii nu-şi creează copiii şi nici nu-i posedă, e* sunt doar conductori sau canale care servesc unui suflet să vină pe lume. Ei îi eliberează drumul ca să vină pe Pământ.

Ce este viaţa? Nu este nimic altceva decât prima fecioară născută în sânul lui Dumnezeu. Cel care înţelege în mod corect viaţa este o fecioară născută în sânul lui Dumnezeu. Toţi cei care n-au o idee reală şi exactă despre viaţă sunt bărbaţi şi femei. Un individ spune că este corect ca el să se căsătorească şi să aibă soţie. O individă spune că pentru ea e mai bine să se căsătorească şi să aibă soţ. Acestea sunt opinii şi puncte de vedere înguste. În realitate, trebuie să ne căsătorim şi să avem un partener ca să împărţim cu el toate bucuriile şi toate necazurile vieţii. În rezumat, gândiţi-vă la viaţă ca la o fecioară pură, care s-a născut în sânul lui Dumnezeu. Bărbatul exprimă iubirea acestei fecioare care va rămâne fecioară şi după căsătorie. Dacă, după căsătorie, tânăra nu rămâne fecioară înseamnă că n-a înţeles deloc nici sensul vieţii, nici sensul căsătoriei. Mama este de o natură diferită, ea se află în slujba naturii şi va rămâne întotdeauna fecioară. Noţiunea de femeie presupune să fii concubină pentru bărbat. Atâta timp cât tinerii şi tinerele au convingerea că devin bărbat şi femeie după căsătorie, se găsesc pe un drum greşit. Nu este o căsătorie

adevărată, nu este o nuntă. Prima căsătorie se face în rai. Când a văzut-o pe Eva, Adam a exclamat: „E os din oasele mele şi carne din carnea mea!”. Rostind aceste cuvinte, Adam a făcut prima greşeală, considerând-o pe Eva nu o creatură a lui Dumnezeu venita la el ca să-i fie parteneră, ci proprietatea lui. Or, ce înseamnă numele Eva? O singură semnificaţie are: fiica lui Yahve, fiica lui Dumnezeu. În zilele noastre, toată lumea spune că Eva provine din coasta lui Adam. E o concepţie puerilă. Dumnezeu ar fi extras două coaste din corpul lui Adam care ar fi servit la crearea femeii. Asta nu înseamnă în mod real că Eva a ieşit din coastele lui Adam.

Pentru a crea fiinţa omenească, Dumnezeu a trebuit să aştepte mii de ani înainte de a găsi lutul de modelat. Se spune că omul este făcut dintr-un lut specific, pământ roşu. Al doilea om a fost modelat dintr-un astfel de lut căruia Dumnezeu i-a dăruit suflarea vieţii. Dar, mai târziu, a văzut că acel lut roşu avea unele defecte şi nu era foarte curat. Atunci, a luat lut alb. Din coastele bărbatului a modelat femeia. În consecinţă, bărbatul este modelat din lut roşu şi acesta este motivul pentru care se înfurie deseori, în timp ce femeia este modelată din argilă albă şi acesta este motivul spaimelor sale. Roşul este culoarea vieţii, în vreme ce albul este culoarea purităţii. Femeia a înţeles greşit toate acestea şi nici bărbatul n-a priceput acest adevăr, aceasta fiind cauza neînţelegerilor lor şi a rezultatelor proaste. Mama trebuie să le transmită copiilor puritatea inteligenţei, în timp ce tatăl trebuie să le transmită elanul sublim al vieţii, şi în acest mod copilul să aprecieze marile binefaceri şi fericirea existenţei.

Vreţi să aveţi o viaţă de familie şi să deveniţi taţi. Pentru aceasta, mergeţi la Dumnezeu, care vă va da o parte. Când un tată vine în faţa lui Dumnezeu, El îi dă partea lui, adică o suferinţă de femeie. Şi mama vine în faţa lui Dumnezeu ca să-şi primească partea: o suferinţă de bărbat. Aşadar, tatăl aduce în familie ceea ce este legat de femeie, în timp ce mama aduce ce este legat de bărbat. Tatăl a adus iubirea, partea pe care a primit-o de la Dumnezeu, dar, ca să se manifeste, această iubire are nevoie de un veşmânt: atunci apare viaţa. Când vine în faţa lui Dumnezeu, mama va aduce pe Pământ înţelepciunea şi cunoaşterea. În consecinţă, femeile nu sunt deţinătoarele iubirii.

Ele cresc iubirea şi aduc înţelepciunea. Bărbaţii nu sunt deţinătorii înţelepciunii, ei aduc doar iubirea pe Pământ.

Prima poruncă pentru voi este să-L iubiţi pe Domnul Dumnezeu. El este Tatăl. A doua poruncă pentru voi este să vă iubiţi aproapele. Aceasta este Mama. Trebuie s-o ajutaţi pe Mamă, căci voi sunteţi Fiul. Tatăl, Mama şi Fiul sunt o unitate. Unitatea este familia. Deseori, ne căutăm aproapele în exterior, o mamă şi un tată. Dar amândoi se găsesc în voi înşivă şi sunt unici. Nu-i veţi găsi decât căutându-i în voi.

După ce a venit pe lume, copilul îşi cunoaşte întâi mama şi apoi tatăl. Dacă copilul nu este alăptat de mama lui şi n-a auzit des vocea tatălui, va fi lipsit de condiţiile necesare cele mai favorabile pentru viaţa lui. Mama îi transmite blândeţea inimii, în timp ce tatăl îi transmite lumina inteligenţei şi forţa voinţei. Fără mamă, copilul va fi dur ca o piatră; fără tată, se va găsi în situaţia unei frunze duse de vânt în orice direcţie. Trăind cu tatăl, copilul va fi o frunză bine ataşată şi va sta la locul lui ca să beneficieze de toate binefacerile existenţei. Blândeţea şi compasiunea inimii vin de la mamă, în timp ce cunoaşterea şi lumina minţii vin de la tată. Folosesc cuvintele „tată” şi „mamă” în sensul lor cel mai larg.

Mama şi tatăl unei fiinţe omeneşti rămân întotdeauna (în virtutea rolului pe care îl joacă în viaţa ei) o prezenţă constantă în adâncul sufletului său Ş1 nu pot să-l părăsească niciodată ca să meargă în Lumea de Dincolo.

Nicio fiinţă omenească nu vine pe lume întâmplător. Se presupune că primul om a fost creat în ziua primului echinocţiu, când împrejurările au fost favorabile şi armonioase. Iată de ce toţi pictorii, toţi muzicienii, toţi scriitorii şi poeţii, toţi marii savanţi trebuie să ia parte la crearea unei fiinţe omeneşti. Lumea are nevoie de fiinţe omeneşti noi, care ar putea educa şi înălţa, şi toate acestea depind doar de femeie. Ea este factorul intern, ea trebuie să utilizeze cu bună-ştiinţă şi corect toate condiţiile favorabile din exterior. Din acest punct de vedere, trebuie să considerăm fiecare femeie ca pe o mamă, fiecare soră şi fiecare tânără ca pe nişte flori delicate, care răspândesc un parfum foarte plăcut şi pe care trebuie să le ferim de arşiţă şi de ger. Dacă femeia vrea să se înalţe, va trebui înainte de orice să-L iubească pe Dumnezeu, Creatorul ei. Dacă va învăţa să-L iubească pe Dumnezeu, va contribui la înălţarea întregii omeniri.

Numai femeia este capabilă să dea naştere noului Adam şi noii Eve.

În ce moment din viaţă ne putem numi „tată” sau „mamă”? Tatăl trebuie să treacă prin etapa renunţării la propriul egoism. O persoană vrea să trăiască doar pentru ea şi să nu se ocupe de ceilalţi. Ca să devină tată, un bărbat trebuie să dea viaţă unui băiat şi unei fete. Dacă nu poate să dea viaţă nici unui băiat, nici unei fete, nu va fi niciodată tată. Femeia care nu e capabilă să aducă pe lume un băiat şi o fată nu devine niciodată mamă. Întâi, ea va procrea un băiat în lumea divină, acolo îl va găsi. Apoi, îl va naşte în lumea angelică, printre îngeri, şi îl va aduce în sfârşit pe lume pe Pământ, printre oameni. Cea mai mare comoară pe care o poate poseda un om este iubirea fiului sau a fiicei sale. Cea mai mare comoară pe care pot s-o aibă copiii este iubirea părinţilor.

Copiii devin legitimi graţie iubirii mamei şi tatălui lor. Orice copil care nu este conceput din iubire este ilegitim. În lipsa iubirii, totul e în afara legii.

Între iubire şi compasiune există o legătură strânsă. Dacă iubirea nu se manifestă între tată şi mamă, copilul nu se va putea naşte. Îndată ce bebeluşul se naşte, Compasiunea coboară de Sus ca să aibă grijă de el. Dacă Compasiunea nu-l ia în scutecele ei, acesta va muri.

În mintea voastră poate să apară un gând care nu e conform cu natura voastră, în inimă poate sa vi se ivească o dorinţă care nu e conformă cu natura voastră, în voinţa voastră poate să-şi facă apariţia o atitudine care nu e conformă cu natura voastră. Astfel, acel gând, acea dorinţă şi acea atitudine se vor afla la originea unei contradicţii care se va manifesta fie în prima generaţie, fie în a doua sau a treia; ea se poate manifesta chiar şi în a douăzeci şi cincea generaţie. Orice contradicţie trebuie să fie neutralizată în cea de-a patra generaţie. Natura nu lasă contradicţiile foarte mult timp. Ea le suportă maximum de la cea de-a patra până la cea de-a noua generaţie, nu mai mult. Orice contradicţie manifestată va dispărea după cea de-a noua generaţie.

Toţi oamenii de geniu au primit din exterior un impuls care i-a ajutat să-şi dezvolte calităţile şi talentele. Primele impulsuri, mari sau mici, vin de la mamă şi de la tată, urmează profesorul, pe locul al treilea situându-se comunitatea. Aceştia sunt J

întotdeauna factori determinanţi. Tatăl trebuie să introducă o anumită energie în fiinţa omenească, în timp ce mama trebuie să dea o direcţie şi un sens energiilor interioare. Numai voi vă veţi recunoaşte mama şi tatăl. Mama voastră este cea care vă ajută să vă dezvoltaţi calităţile şi talentele ca să fiţi mulţumiţi. Tatăl vostru este cel care poate să vă entuziasmeze şi să vă facă să evoluaţi spre înalt. Cine vă pune piedici şi obstacole în cale nu este nici tatăl, nici mama voastră. Astfel înţeleg noţiunea de mamă şi cea de tată.

Femeile sunt mai inteligente decât bărbaţii deoarece sufletele lor sunt mai în vârstă. De aceea le-a încredinţat providenţa educaţia şi înălţarea spirituală a copiilor. Bărbaţii au suflete mai tinere, care nu pot să îndeplinească această sarcină.

Milioane de fiinţe omeneşti au văzut lumina zilei şi au murit, dar lumea nu s-a corectat încă, în prezent, mama şi tatăl joacă un rol esenţial în familie. În viitor, numai mama va avea acest rol, în timp ce tatăl va fi departe de familie. Cu alte cuvinte, mama lucrează din exterior, tatăl lucrează din interior şi copilul va fi între ei doi. Astăzi, mama este în exterior, tatăl este în exterior şi copilul este şi el în exterior; de aceea viaţa nu este în armonie.

Dacă mama şi tatăl nu-i introduc în suflet ideea sfântă de Dumnezeu, copilul nu va putea să-şi îndeplinească aşa cum se cuvine predestinarea. Copiii trebuie să aibă în suflet imaginea sfântă a mamei şi a tatălui lor ca mesageri ai lui Dumnezeu.

Orice am face, nu putem să ne debarasăm nici de mamă, nici de tată. Amândoi există în forul interior al oricărui om. Mama simbolizează iubirea, în timp ce tatăl simbolizează înţelepciunea.

Tatăl şi mama îndeplinesc rolul inteligenţei şi al inimii. Mama este strâns legată de copilul ei. Din acest motiv i se adresează numai ei, pe ea o cheamă întâi şi ea este singura persoană care îl poate ajuta. Altfel, va trebui să se adreseze celorlalţi, va avea deci o ariergardă mai profundă. Ideea divină - depăşindu-şi limitele - se realizează prin mamă, prin tată, prin frate, prin soră. În fine, această idee se realizează prin Dumnezeu, cauza primară a tuturor lucrurilor. Acum, găsiţi că această ordine variază puţin, şi asta din cauză că bebeluşul este ori fată, ori băiat. Fetele şi băieţii plâng, dar în mod diferit. Lacrimile şi ţipetele bebeluşilor sau ale copilaşilor sunt

manifestări cât se poate de naturale, căci raţiunea lipseşte de aici. Bebeluşul se va bizui pe cel care este tandru şi apoi pe cel care este puternic. Va merge întâi spre ce-i este util, apoi spre ce-i este stabil. Mama reprezintă elementul stabil şi persoana care dăruieşte, în timp ce tatăl reprezintă persoana care aduce şi furnizează. În mod subtil, fratele şi sora sunt posibilităţile. Ei simbolizează realităţile divine eventuale, în timp ce tatăl şi mama personifică realizarea divină a oricărui lucru.

Iubirea mamei este magnetică, iubirea tatălui este electrică. Tandreţea provine din magnetism, în timp ce forţa tatălui provine din electricitate. Mângâierea şi sărutarea mamei sunt tandre şi magnetice, alte tatălui sunt puternice şi electrice, ale fratelui sunt nobile, ale surorii sunt pure. Aşadar, ideile şi noţiunile de tată, mamă, frate şi soră participă la procesele naturii. O femeie zice: „Nu vreau să fiu mamă”. Aceasta înseamnă că nu înţelege ideea. Ideea de mamă implică nevoia de a fi tandră, căci mama este numai tandreţe. Un bărbat spune: „Nu vreau să fiu tată”. Dar fiecare trebuie să fie puternic ca să se manifeste. Atunci, un băiat (care va fi fratele) va spune că trebuie să-şi sporească forţa. Aceasta are nevoie de spaţiu şi de întindere, spaţiu ca să se manifeste. De aceea tatăl se manifestă prin fiu, căci forţa este o posibilitate de a se întinde. Fratele este viaţa manifestată. Fiul creşte şi tatăl sacrifică totul pentru el. Fiica (sora) personifică posibilităţile mamei. Adică mama se realizează prin fiică. Fratele şi sora nu sunt decât posibilităţi. În plan fizic, tatăl şi mama sunt expresia creaţiei, în timp ce fratele şi sora sunt viaţa manifestată.

Dacă vrem să înţelegem viaţa, trebuie să începem cu familia. Mama şi tatăl stabilesc regulile vieţii de familie în casă.

Prin cuvintele „familie” şi „casă” înţeleg întotdeauna ideile legate de ele. Lucrul cel mai elevat şi mai bogat de pe Pământ este „familia şi casa”, în consecinţă, familia şi casa - ce este mai elevat, aşadar - trebuie să fie construite în viaţă din materia cea mai raţională. Temelia acestei familii-case este formată din mamă şi tată, pereţii sunt copiii, acoperişul, ţiglele şi toate celelalte elemente sunt prietenii care îi înţeleg şi îi ajută. La construirea familiei şi a casei trebuie să credem, înainte de orice, în ce este raţional în lume.

Copilul este principiul contrar al tatălui şi al mamei. El reflectă tot ce se ascunde în sufletul mamei şi în sufletul tatălui.

Într-o anumită măsură, copilul este imaginea reflectată şi a unuia, şi a celuilalt.

Copiii sunt deţinătorii Adevărului. Nu uitaţi niciodată că, dacă vreţi să înţelegeţi un adevăr, copiii voştri vi-l vor spune, dacă vreţi să învăţaţi smerenia, copiii voştri vă vor spune ce este cu adevărat smerenia.

Tatăl şi mama nu creează nici fiii, nici fiicele, în realitate, amândoi sunt doar intermediari pentru naşterea copiilor. În funcţie de gradul lor de evoluţie, fiul şi fiica îşi vor alege părinţii.

În viaţa şi în casa voastră, îl veţi aşeza pe tată acolo unde se află Soarele şi pe mamă, acolo unde se află Luna, în timp ce voi, copiii, veţi ocupa locul Pământului. În consecinţă, starea oricărui copil depinde de relaţiile şi atitudinile Soarelui şi Lunii faţă de el. Dacă tatăl nu este în relaţii bune cu copilul, mama nu va putea să facă nimic. Dispoziţiile copilului faţă de tatăl lui trebuie să fie raţionale, faţă de mamă, trebuie să fie legate de iubire. Fiul va avea cel mai bun loc în familie dacă le rezervă părinţilor un loc de prim ordin, iar lui îşi dă un loc de al doilea ordin. Vrând să ocupe un loc de prim ordin, va da greş întotdeauna.

Insist ca femeile învăţăturii Noi să fie perfecte. Doresc ca fiecare femeie să fie ordonată, curată şi îngrijită, curajoasă şi hotărâtă în manifestarea virtuţilor sale. Vreau ca femeia să fie inteligentă, ca mintea ei să fie trează şi promptă, să înţeleagă bine toate lucrurile şi să nu ezite deloc în faţa unei situaţii dificile. Doresc ca toate femeile din cultura nouă sa aibă trăsături prin care să se distingă de celelalte, atât prin înfăţişare şi supleţe a corpului, cât şi prin vioiciunea minţii. În viaţă, doresc ca toată lumea să zică: „Iată o femeie nobilă, care are o inimă generoasă şi perfectă!”. Atunci bărbaţii de lângă ea, care ar fi înclinaţi să bea alcool sau să comită crime, vor putea să fie influenţaţi de această femeie şi vor zice: „Nu vreau să mai trăiesc în acest fel!”. Tuturor femeilor din cultura nouă le doresc ca fiecare dintre ele să privească bărbatul cu ochi curaţi şi scrutători şi să-i poată spune în mod sever şi categoric: „Calea pe care mergi nu e bună! N-o încuviinţez! Vino cu mine pe calea iubirii!” Femeia din cultura nouă trebuie să-şi educe copilul chiar înainte de naştere. Trebuie să-l inspire astfel: „Fiul meu, venind pe lume, vei vedea chipul lui Dumnezeu în mama ta, în sora ta şi în soţia ta. Vei avea un mare respect pentru ele şi nu vei

admite în mintea ta niciun gând negativ, nicio emoţie negativă, nicio intenţie negativă faţă de ele”.

Dacă rostiţi numele mamei voastre fără iubire, cuvântul „mamă” îşi va pierde pe loc sensul şi conţinutul, ceea ce va face să se nască dizarmonie în ideile şi sentimentele voastre.

Cele mai importante sunt orientarea şi aplicarea acestor forţe spre un scop. Mama se gândeşte la copilul ei, savantul se gândeşte la cartea lui, poetul se gândeşte la versurile lui, pictorul se gândeşte la tablourile lui. Diferenţa constă doar în modul concret al manifestării Duhului Sfânt.

3. Ramurile iubirii

Iubirea maternă simbolizează rădăcinile vieţii; iubirea fratelui şi a surorii simbolizează ramurile.

Iubirea divină simbolizează fructele Copacului Vieţii. Acestea sunt determinate de rădăcinile iubirii şi de ramurile iubirii fraţilor şi surorilor. Dar, în viitor, tocmai cu fructele Copacului Vieţii se vor hrăni fiinţele omeneşti ca să dobândească nemurirea. Aceste fructe le vor aduce viaţa nouă. Oriunde v-aţi duce pe globul pământesc, veţi vedea şi veţi întâlni peste tot reprezentanţi ai acestei vieţi noi. Aceste persoane se disting prin lumina blândă şi plăcută care le străluceşte în ochi. Numim acei bărbaţi noi şi acele femei noi „fraţii şi surorile omenirii”, cei care poartă în ei principiul divin. În ce constă noua religie? Articolul unu al acestei religii noi stipulează: „Ştiu şi cred că iubirea mamei mele şi iubirea tatălui meu sunt rădăcinile copacului vieţii sublime, viaţa iubirii”. Articolul doi: „Ştiu şi cred că iubirea surorii mele şi iubirea fratelui meu sunt ramurile copacului vieţii sublime, viaţa iubirii”. Articolul trei: „Ştiu şi cred că iubirea divină este fructul copacului vieţii sublime. Tot ce iese din mintea şi inima mea se transformă în fructele iubirii. Cel care va mânca din ele va dobândi viaţă veşnică”.

Mama vrea să dea viaţă unui bebeluş pentru ca viaţa ei să aibă sens. Aceasta înseamnă că-i lipseşte ceva acestei mame şi din acest motiv vrea să aibă un copil. Pun o întrebare: „Va veni oare o zi în care mama va renunţa la a avea copii?” Răspunsul e negativ deocamdată şi va fi acelaşi o lungă perioadă viitoare; de aceea, afirmăm că în lume există un singur Dumnezeu şi toate

divinităţile provin din El. În lume, există o singură Mamă şi toate mamele provin din Ea.

Mama care e pe cale să nască poate să zică: „Sper că acest copil va avea grijă de mine când voi fi bătrână”. Nu toate mamele sunt de această părere; totuşi, li se întâmplă să aibă şi ele această tentaţie şi să cedeze aşteptând sau sperând un ajutor oarecare de la copiii lor. Puţine sunt persoanele care au o idee sfântă care să fie mobilul şi scopul lor în viaţă. Lumea are nevoie acum de un singur lucru: bărbaţi noi şi femei noi cu concepţii noi. Omenirea are nevoie de mame noi şi de taţi noi, care să fie gata să se sacrifice din iubire. Dacă părinţii şi copiii continuă să trăiască după vechiul mod de viaţă, cu toţii vor avea doar decepţii.

Când rostesc cuvântul „inimă”, unii se gândesc la femeie, alţii înţeleg „mamă”, doar câţiva văd fecioara în femeie. Aceste trei noţiuni exprimă gradele de evoluţie a inimii omeneşti. Gradul inferior este femeia şi gradul superior este fecioara. Din alt punct de vedere, fecioara este obiectivul sublim al inimii, mama simbolizează condiţiile, împrejurările necesare şi mijloacele pentru atingerea acestui obiectiv, în timp ce femeia constituie achiziţiile reale.

Deocamdată, în faza actuală, natura vrea să facă din femeie o lucrătoare divină, s-o dezrădăcineze din starea limitată de femeie ca să poată deveni mamă, căci orice mamă este efectiv şi realmente o poartă a iubirii. Apoi, mama va trebui să treacă prin altă fază, va trebui să devină fecioară. Este o stare sublimă în care mama devine complet liberă. Fiind mamă, are relaţii familiale şi lesnicioase cu fiul şi fiica sa, dar este şi legată de lumea întreagă prin gânduri, prin conştiinţă şi prin spirit. Aceasta înseamnă să fii mamă. Orice mamă va avea sarcina individuală de a se elibera de toate legăturile şi subordonările atât fizice, cât şi spirituale, de a suprima toate obstacolele, de a depăşi toate dificultăţile care o ţin în loc şi de a străpunge şi sfâşia tot ce o limitează ca să devină complet liberă şi naturală. Atunci, toţi cei care se vor găsi în relaţie cu ea vor înţelege că este o mamă care a atins un nivel superior. Fiind mamă, dacă nu reuşeşte să evolueze şi nici să se ridice la un nivel superior, la ce i-ar fi de folos maternitatea?

Când vorbim despre „iubire”, înţelegem înainte de orice iubirea cea mai curată, iubirea maternă. Ea ne va folosi ca un fel

de unitate de măsură, deoarece este o iubire care filtrează şi purifică. Iubirea tatălui este şi ea pură şi purificatoare, ca un filtru. Iubirea fratelui şi a surorii este de asemenea pură şi poate sluji ca unitate de măsură şi ca filtru. Mama, tatăl, fratele şi sora formează planurile evoluţiei individuale a iubirii. Dar ceea ce transmite mama iubind nu va putea niciodată să fie transmis de tată; ce transmite tatăl iubind nu va putea fi niciodată transmis de mamă. Ce transmite fratele iubind nu va putea niciodată să fie transmis de soră; ce transmite sora iubind nu va putea fi niciodată transmis de frate. În consecinţă, iubirea mamei conţine ceva specific, care lipseşte din iubirea tatălui, a fratelui şi a surorii. Iubirea nu se va putea manifesta în toată plenitudinea ei decât traversând aceste patru planuri. La nivelul fiecărui plan, ea transmite ceva specific. Nu putem înţelege iubirea decât primind-o de pe patru planuri sau niveluri diferite, al mamei, al tatălui, al fratelui şi al surorii.

În ce constă iubirea? Pot să-ţi dau să mănânci, dar nu asta e iubirea; pot să-ţi dau apă să bei, dar nu asta e iubirea; pot să-ţi dau haine să te îmbraci, dar nu asta e iubirea. Sunt capabil să-ţi dau toate bunurile din lume, dar iubirea nu e ascunsă în ele. Şi, astăzi, noi toţi ne înşelăm, facându-ne iluzii. Mama alăptează bebeluşul şi crede că într-o zi acel copil va avea grijă de ea, dar acel copil nu se găseşte în acel corp. Totuşi, se manifestă în acel corp care se va schimba. În acel corp trăieşte un suflet conştient. Dacă mama poate să stabilească un contact intim cu copilul, el o va înţelege.

4. Concepere, sterilitate, avort

Păstorul ştie foarte bine în ce moment să-şi împerecheze sau să-şi fertilizeze oile, dar fiinţa omenească nu ştie aproape nimic despre timpul cel mai potrivit pentru conceperea unui copil. Se spune: „N-are importanţă momentul în care e conceput copilul. Important e să se nască, la termen sau înainte de termen, după voia Domnului”.

Dumnezeu dăruieşte totul, dar bărbaţii şi femeile trebuie să respecte toate condiţiile favorabile pentru conceperea şi naşterea copilului.

Viaţa îşi are originile în iubire, dar nu e iubire. Iubirea îi dă vieţii posibilitatea de a se manifesta. Mama, de exemplu, este o condiţie sau un factor determinant la naşterea unui copil, în

timp ce copilul nu-i asigură mamei condiţiile necesare pentru viaţa ei. O mamă îi zice copilului: „Ştii că eu te-am creat?”. Este adevărat într-o oarecare măsură. Când un zidar pretinde că a creat o casă, este adevărat până la un anumit punct. Ca zidar, a aranjat pietrele şi cărămizile, dar nu el le-a creat. Corpul omenesc este una, dar fiinţa omenească în esenţa şi realitatea ei este ceva cu totul diferit. Fiinţa omenească are o origine aparte şi unică. Părinţii formează corpul copilului, dar esenţa lui este plămădită de Creator, care le e cu mult superior părinţilor.

Fiecare mamă, concepându-şi copilul, băiat sau fată, ar trebui să zică: „Fiul meu (fiica mea), vreau să trăieşti în legea Iubirii şi s-o manifeşti în toată plenitudinea ei”. Dacă îi vorbeşte astfel, fiul (fiica) va fi demn(ă) de ea şi va trăi după legea Iubirii. Fiecare mamă trebuie să le sugereze acest gând copiilor ei.

În viitor, condiţiile de viaţă pentru femei se vor schimba. Femeile însărcinate trebuie să aibă cele mai bune condiţii de viaţă, aşa cum condiţiile de viaţă ale tuturor copiilor trebuie să fie modificate nu într-un mod mecanic, ci conform legii care acţionează în natura vie.

„Curpenii de vie care se usucă sunt adunaţi şi aruncaţi în foc ca să ardă.” Acest verset se adresează şi copilului înainte de naştere, pe când se află în pântecele mamei. Dacă nu e unit cu mama şi nu reuşeşte să se hrănească în pântece, mama îl va avorta, ca rezultat al incapacităţii fetusului de a-şi folosi viaţa. Dacă mama hotărăşte ea însăşi să avorteze, aceasta va dovedi că-şi înţelege bebeluşul care nu s-a născut şi-şi dă seama de incapacitatea lui de a continua să trăiască. Dacă copilul este lipsit de iubire de mamă pentru că aceasta nu-l acceptă, nu va putea să devină un om celebru. În mod obişnuit, un copil poate să devină celebru dacă este conceput într-o perioadă în care mama are inima plină de iubire, dacă ea are gânduri luminoase şi sentimente nobile. În toată perioada sarcinii, ea îşi veghează copilul ca pe lumina ochilor. La naştere, acest copil poate să fie comparat cu un curpen care poartă multe fructe.

În concluzie, iubirea de Sus şi iubirea de jos trebuie să se unească. Exact în punctul de convergenţă al energiilor acestor două surse se formează viaţa. Când razele şi undele tânărului şi ale tinerei nu converg în focar - punctul de convergenţă al energiilor lor - , nu vor avea copii, vor fi sterili. În schimb, dacă energiile lor converg în focarul comun, se va naşte un copil. Cu

cât vor fi mai aproape de acest focar, cu atât mai frumoşi vor fi copiii lor; cu cât vor fi mai departe de focar, cu atât mai puţin frumoşi vor fi copiii. Este mult de învăţat despre acest subiect.

Nu veţi fi tineri decât dacă părinţii voştri sunt tineri şi ambiţiile voastre sunt îndeplinite de viaţă. Dacă, la concepere, gândurile părinţilor se îndreaptă spre avort, atunci nu veţi fi niciodată tineri. Ideile şi aspiraţiile voastre vor fi înguste şi rigide, întru totul asemănătoare cu ale părinţilor. Din acest motiv, fiecare iniţiativă din viaţa voastră este hărăzită eşecului şi insuccesului. Apoi, până la urmă, vă veţi spune: „Asta e soarta mea”. În realitate, tatăl şi mama au decis care vă va fi soarta. Acum, va trebui să faceţi eforturi imense ca să v-o amelioraţi. Dacă aţi acceptat gândurile divine ca bază a existenţei, aţi putea să vă dezbăraţi de defectele părinţilor şi ale strămoşilor.

Care este cauza nemulţumirii pe care o are fiul faţă de părinţi? în cursul vieţii, exact în momentul în care a fost conceput fiul lor, unul dintre părinţi era interesat de o altă iubire, ori tatăl de altă femeie, ori mama de alt bărbat. Aşadar, unele lucruri necunoscute au luat parte la conceperea fiului lor. Aceste lucruri necunoscute îl împiedică astăzi pe fiu să fie mulţumit de părinţii lui. Fiecare contradicţie, oricare ar fi ea, lasă urme la copil. Unui bărbat îi este greu să rămână indiferent când vede o femeie foarte frumoasă. La fel, dacă cunoaşte un bărbat frumos, greu i-ar fi unei femei să nu se îndrăgostească de el. Dacă jinduieşti după ce nu-ţi aparţine, fiul tău va fi nemulţumit de tine. Aceasta este cauza misterioasă a contracţiilor din sânul familiei.

La conceperea unui copil, părinţii trebuie să fie atenţi la timp şi la oră. Dacă începutul sarcinii se situează ziua în amiaza mare, copilul va avea condiţii favorabile şi mari posibilităţi. Dacă este conceput noaptea, copilul va avea condiţii defavorabile şi posibilităţi limitate.

Când un copil este conceput într-un moment în care termometrul urcă, caracterul îi va fi optimist şi temperamentul, cald. Copilul va fi plin de iubire şi tandreţe şi va avea inima deschisă faţă de ceilalţi. În schimb, dacă este conceput în momentul în care termometrul coboară, copilul va avea un temperament rece, un caracter închis şi chiar se va spune despre el că e înclinat spre filosofie. E un fapt ştiinţific care nu va putea să fie dovedit decât după multe experienţe şi analize.

Cum se poate demonstra că tatăl şi fiul au trăsături de caracter comune pentru că au venit pe lume în acelaşi oraş? Va trebui să le analizăm temperamentele ca să vedem asemănările. Dacă există, trebuie să le căutăm cauzele.

Dacă amândoi au fost concepuţi atunci când termometrul urcă, aceasta va indica de ce au aceeaşi cantitate de căldură şi aceleaşi energii.

În momentul conceperii, sufletul bebeluşului trebuie să-L roage pe Dumnezeu ca mama lui să nu facă avort şi totul să se deruleze bine la naştere.

Orice act care nu duce la naştere, tot ce rămâne steril e păcat. O femeie care se ocupă de proxenetism sau desfrâu fără să dea viaţă unui copil cade în păcat. Concepţia răscumpără păcatul. Orice act care nu poartă viaţă în el este în realitate o risipă criminală de energie divină.

Dacă bebeluşul este conceput în condiţii nefavorabile, nu va trăi mult.

Dacă o femeie a rămas însărcinată pe când era într-o stare de deznădejde sau într-o situaţie alarmantă, vor exista consecinţe asupra dezvoltării inteligenţei copilului. Dacă mama a avut idei de sinucidere sau gânduri pesimiste, copilul poate să fie idiot sau criminal. Aceasta este concluzia unor cercetări ştiinţifice. Dar, dacă mama este bine-dis- pusă şi are inima plină de iubire, dacă are în minte gânduri sublime şi optimiste, copilul va purta în el acea lumină de inteligenţă şi un elan va fi transmis dinspre mamă către sufletul lui.

Pentru copilul care vine pe lume totul depinde de materia de care dispune mama, ori pură şi luminoasă, ori impură şi stricată. Copilul va avea o viaţă de sfânt sau una de criminal. La conceperea copilului, divinul nu este încă prezent, deoarece această concepere este un proces inferior. Divinul coboară mai târziu, după naştere, când copilul se identifică Şi cu materia, şi cu spiritul. Fiind doar în planul materiei, copilul nu conţine în el nimic sublim.

În viitor, va trebui ca femeile însărcinate să le sugereze copiilor gândul că nu vin pe lume doar ca să gătească sau să facă cumpărături, să mănânce şi să cumpere.

Se constată că unii copii sunt înclinaţi spre delicte şi crime. Cum se explică asta? Aţi îndrăzni să-L acuzaţi pe Dumnezeu? Nu, deloc! Aceasta înseamnă un singur lucru: la conceperea

acelui copil, mama şi tatăl au fost într-o stare de lipsă totală de iubire. În consecinţă, rezultatul a fost rău. În schimb, chiar în sânul unei familii care nu este bună şi chiar dacă tatăl şi mama erau înclinaţi spre crimă, dacă amândoi erau într-o stare de iubire sublimă la concepere, copilul ar putea fi angelic. Starea părinţilor este singura condiţie pentru venirea acelui suflet pe Pământ, căci vine cu adevărat din alt plan.

Tatăl şi mama trăiesc în sfinţenie, dar cum se explică faptul că au copii delincvenţi sau criminali? Este un fapt incompatibil cu realitatea. Lupoaica fată un pui de lup, oaia, un miel, o fiinţă dă naştere altei fiinţe cu totul asemănătoare. Veţi spune că părinţii sunt cinstiţi, dar copiii nu sunt pentru că seamănă cu bunicul. Dar tu, femeie, care eşti mama lui, mărturiseşte sincer şi spune adevărul: când ai rămas însărcinată, aveai iubire în suflet, aveai adevăr în minte, aveai sfinţenie în voinţă? Nu! Tatăl va trebui să mărturisească şi el adevărul. De aceea, înainte de a da viaţă unui copil, tânărul şi tânăra trebuie să accepte iubirea, adevărul şi sfinţenia în sufletul lor. Aceasta este singura condiţie ca ei să aibă copii buni şi să trăiască cu ei în bună înţelegere, în iubire şi bucurie.

Tânărul începe s-o iubească pe tânără şi devine tată. Tânăra începe să-l iubească pe tânăr, devine mamă şi se căsătoresc. Ce-aţi zice dacă s-ar căsători şi n-ar avea copii? Aţi zice că nu se iubesc. Când nu au avut copii, eu zic că femeia nu şi-a iubit soţul şi că bărbatul nu şi-a iubit soţia. Amândoi sunt sterili. Pomul care nu dă fructe trebuie tăiat. În cazul sterilităţii, în cazul morţii unui copil, vinovat este ori tatăl, ori mama. Studiaţi legea Iubirii. Iubirea neînţeleasă este cauza tuturor necazurilor.

Dacă bărbatul şi femeia seamănă fizic, de exemplu sunt amândoi corpolenţi sau slabi, ori au acelaşi temperament, nu vor putea avea copii. Ca să aibă copii, tatăl şi mama trebuie să fie temperamente diferite. Vă dau acum un exemplu concret: temperamentul unei mame este sangvin, cu tendinţă spre mânie, caz în care tatăl ar trebui să fie flegmatic şi calm, şi invers.

Dacă iubirea dintre două persoane este foarte Puternică şi activă, amândoi devin pozitivi, fiind Ca doi poli de acelaşi semn, caz în care va apărea o respingere între ele. Dacă aceste două persoane sunt căsătorite, nu vor avea copii, este o lege a

planului fizic. Dacă devin negative, vor putea să aibă copii, dar ei nu vor avea viaţă lungă. De aceea, într-un cuplu, unul trebuie să fie pozitiv şi celălalt, negativ. Unul trebuie să creeze şi celălalt, să construiască. Dacă amândoi creează, nu vor putea să conceapă copii sau să dea viaţă.

Bărbaţii şi femeile care doresc să se căsătorească nu trebuie să aibă temperamente similare. Degetele şi nasurile lor trebuie să fie diferite.

Femeia care naşte un copil se reînnoieşte şi devine mai inteligentă, în timp ce femeia care face un avort îşi pierde forţele şi inteligenţa îi scade.

O femeie care a făcut trei avorturi se autodistruge şi viaţa ei va fi un eşec. Ea poate să dea viaţă la zece copii, dar nu mai este femeie-mamă.

Fiecare femeie care face avort va suporta consecinţele morţii acelei fiinţe omeneşti până la a patra generaţie. Natura nu permite să i se încalce legile. Ea cere ca naşterea unei fiinţe omeneşti să se facă exact la sfârşitul lunii a noua, în ora a noua, în minutul al nouălea şi exact în secunda a noua.

Femeia slabă va face avort. Un pom care nu-şi poate păstra fructele ca să se coacă prezintă o anomalie.

Dacă îi veţi spune unei fiinţe perfecte că trebuie să aibă un tată şi o mamă ca să vină pe lume, nu vă va înţelege şi se va mira. Ea ştie că o fiinţă este capabilă să se nască singură. În condiţiile actuale ale vieţii, ca să vedem lumina zilei, trebuie să avem un tată şi o mamă, dar cel care e perfect se va aduce singur pe lume.

5. Sarcina şi educaţia parentală

Chiar înainte de naşterea unui copil, la concepere şi în timpul vieţii sale în uterul mamei, în copilul care urmează să se nască se pot aşeza bazele educaţiei sale.

Bebeluşul din pântecele mamei este predestinat să devină fiinţă omenească. El are nevoie doar de nouă luni de pregătire. Înainte de a ajunge în acea stare, a stat în sânul naturii mii de ani şi s-a format.

Spuneţi că Dumnezeu a creat omul din lutul solului, 1-a dat suflare de viaţă, dar această suflare este un Proces şi cere anumite condiţii pentru ca spiritul omenesc să poată veni.

Venirea pe lume a unei fiinţe omeneşti necesită condiţii speciale pentru ca acea fiinţă să poată evolua şi progresa.

Câte luni sunt necesare pentru ca un copil să poată vedea lumina zilei? Nouă luni. În această perioadă, embrionul va lua 400.000 de forme în pântecele mamei înainte de a deveni fiinţă omenească. În afara acestor 400.000 de forme, embrionul va trece şi prin mai multe alte forme despre care n-am să vă vorbesc acum. În cursul unei sarcini, puteţi să calculaţi numărul de forme pe care le va lua copilul pe minut, pe oră şi pe zi.

„Dacă nu veniţi din nou pe lume.” Dacă naşterea este un proces important care necesită condiţii noi şi favorabile, conceperea şi sarcina sunt alte procese de o foarte mare importanţă. În toată perioada sarcinii, mama trebuie să trăiască în cele mai bune condiţii: să se hrănească în mod regulat şi în mod raţional, în bună-dispoziţie şi având întotdeauna gânduri pozitive. Nu trebuie să mănânce niciodată înainte de răsăritul soarelui şi după apusul lui. Trebuie să respire lent şi profund. Toate gândurile şi emoţiile trebuie să-i fie optimiste, fără să se abată de la calea sa interioară. Sensibilitatea şi receptivitatea femeii însărcinate sporesc şi devin mai ascuţite, imaginaţia i se amplifică şi i se fortifică. De aceea, apropiaţii şi ea însăşi trebuie să aibă grijă ca toate ocupaţiile sale, inclusiv ceea ce ea priveşte în jur, ca şi toate acţiunile sale, să aibă un sens nobil, frumos, sublim. Dimineaţa, la răsăritul soarelui, trebuie să se plimbe contemplând frumuseţea cerului şi a pământului, mai ales în grădinile în care sunt flori şi pomi fructiferi. Sensul vieţii nu poate fi înţeles decât acolo unde această viaţă creşte şi evoluează. Igiena, curăţenia fizică şi puritatea intelectuală şi morală sunt şi ele condiţii absolut necesare şi favorabile pentru femeia însărcinată. Se pot găsi oare în altă parte decât în natură aceste condiţii perfecte? Iată de ce trebuie ca ea să privească izvoare şi pâraie cu apă limpede, care îi vor folosi ca oglindă a propriei vieţi. Nopţile liniştite şi plăcute, când cerul este presărat cu o mulţime de stele, sunt şi ele preţioase pentru femeia care se pregăteşte să devină mamă. Zic: mama trebuie să-şi educe copilul cât se află în pântecele ei, înainte de a-l naşte. Este perioada şi locul în care copilul va avea la dispoziţie toate condiţiile ca să perceapă lumea, pe când, după naştere, va avea nevoie de alte condiţii favorabile ca să poată asimila tot ce a perceput deja. De aceea, nu trebuie să neglijăm în niciun caz

preocupările intelectuale ale femeii însărcinate. Trebuie ca ea să citească cele ^ai frumoase cărţi. Biografia oamenilor de geniu şi vieţile sfinţilor trebuie să fie subiectul gândurilor sale. Poezia, muzica şi cântecele sublime trebuie să-i întrerupă din când în când liniştea vieţii. Femeia însărcinată are nevoie de calm şi de linişte după imaginea Naturii, atunci când realizează un act sublim precum crearea unei fiinţe omeneşti. Dacă vreţi ca fructele unui pom să fie bune, asiguraţi condiţii bune şi lăsaţi Natura să facă restul. Lucrul este valabil şi în cazul creării unei fiinţe omeneşti. Cel care e bun şi raţional a fost conceput şi a evoluat într-un mediu specific, pentru aceasta fiind nevoie de trei factori: obiectivul, mijloacele şi achiziţiile. Aceşti trei factori există în Natura inteligentă şi conştientă. Natura este sănătate, frumuseţe şi puritate, ea nu ştie ce sunt bolile, urâţenia şi alterarea.

Vechii greci erau mai avansaţi decât contemporanii noştri civilizaţi. Când femeia era însărcinată, creau pentru ea o ambianţă plăcută, cu peisaje frumoase. Aşadar, ca să-şi dezvolte frumuseţea interioară, fiinţa omenească trebuie să privească forme perfecte şi frumoase.

Cel mai bun copil, adică cel mai bun embrion, aflat în pântecele unei femei poate să sufere o malformaţie dacă ea se îngrijorează şi suferă de sarcina ei. Mama poate să-i transmită în acea perioadă copilului propriile calităţi şi defecte. Dacă îi plac muzica, poezia şi artele, va transmite această înclinaţie copilului. E posibil şi contrariul. Dacă sufletul unei femei însărcinate este plin de sentimente de ură, ranchiună sau invidie, acestea vor fi transmise copilului. Acel copil nu doar că trebuie să vină pe lume, ci şi toate organele sale trebuie să fie formate perfect ca să funcţioneze bine după ce se naşte şi de-a lungul întregii vieţi, înzestrat cu organe bune, copilul va putea să primească forţele naturii şi să acţioneze conform voinţei divine.

Primele influenţe asupra omului vin din partea mamei şi a tatălui. Înainte de a naşte, mama îşi modelează copilul după propriile gânduri, emoţii şi fapte. Alt factor important este influenţa hranei consumate de femeia însărcinată asupra copilului, cât şi a celei pe care i-o va da după naştere. Viaţa spirituală a mamei determină dispoziţiile copilului. Mama poate să dea viaţă unei fiinţe omeneşti care să fie întru totul obişnuită,

dar şi unui copil de talent, unui geniu sau unui sfânt. De viaţa intelectuală a mamei depinde viitorul copilului. Mamele care nu-şi asumă responsabilitatea în viaţă se limitează la o existenţă restrânsă.

Vedeţi un copil care se bâlbâie, căutaţi cauza şi n-o găsiţi. Cauza este doar mama. Când era însărcinată, în luna a patra sau a cincea, a întâlnit o femeie care se bâlbâia; chipul şi felul de a vorbi ale acelei femei au impresionat-o şi mult timp n-a putut să scape de acea impresie. Fără să bănuiască pericolul la care îl expunea pe copilul din pântecele ei, femeia i-a transmis acest defect. În timpul sarcinii, femeia este extrem de sensibilă şi impresionabilă, şi de aceea tot ce simte se reflectă asupra copilului. Dacă este conştientă de această realitate, mama trebuie să evite orice întâlnire cu persoane care au infirmităţi fizice sau defecte psihice. Minciuna se transmite copilului foarte uşor şi direct. Femeia însărcinată trebuie, aşadar, să evite orice contact cu oameni înclinaţi spre minciună.

Fiecare nou-născut se găseşte în faţa necunoscutului şi a incertitudinii vieţii. După ce îşi va termina cercul întreg al vieţii, necunoscutul îi va deveni cunoscut şi incertitudinea va deveni certitudine. Cât timp se află în pântecele mamei, bebeluşul se găseşte într-o incertitudine completă şi se află sub influenţa mamei. Când vine pe lume, intră în condiţii noi şi plânge. Plânsul înseamnă două stări: bucurie şi tristeţe. Venind pe lume, nou-născutul plânge şi plânsul lui exprimă bucurie. Este foarte fericit pentru că scapă de condiţiile limitative în care era înainte. În pântecele mamei, copilul se găsea între viaţă şi moarte.

Timp de nouă luni, cât se află în pântecele ei, mama îşi educă copilul. Chiar înainte de această perioadă, mama şi tatăl îl educau. Iubirea pe care părinţii şi-o poartă reciproc este deja educaţia copilului pe care îl vor procrea mai târziu. Dacă copilul se naşte în descendenţa tatălui, înseamnă că tatăl l-a educat mai specific. În această perioadă, copilul i-a promis tatălui că îi va da ascultare şi că va fi un elev silitor în schimbul asigurării unor condiţii bune pentru a veni pe pământ.

Cum vor fi ochii copilului? Aceasta va depinde, în mare parte, de mamă. Ea este pictorul unic care îi conferă culori copilului. Se poate întâmpla ca, în perioada sarcinii, ochii albaştri ai unei persoane întâlnite să-i placă mult mamei, să nu-i uite şi să fie în stare să-i creeze ochi albaştri copilului. Totuşi, în

cele mai multe cazuri, ereditatea predomină şi veţi constata cel mai frecvent că ochii unui copil au culoarea ochilor ori ai mamei, ori ai tatălui, ori ai bunicii sau ai bunicului.

Ce copil va naşte o mamă care în perioada ricinii a fost în mod constant îngrijorată şi speriată? Copilul va avea o constituţie delicată şi va suporta cu greu necazurile vieţii.

Există o forţă interioară care leagă persoanele unele de altele şi formează trama în care se împletesc vieţile lor. În viitor, când vom conştientiza această lege sublimă, vom şti că toate fiinţele omeneşti trebuie să creeze condiţii bune ca să evite toate necazurile epocii actuale. Am afirmat de mai multe ori că numai mamele sunt capabile să îndeplinească această sarcină sublimă. La conceperea copilului, fată sau băiat, fiecare mamă va trebui să spună: „Fiul meu (fiica mea), vreau să trăieşti în legea Iubirii şi să-i manifeşti plenitudinea”. Dacă îi spune aceasta, copilul va fi demn de ea şi va trăi după legea Iubirii. Fiecare mamă trebuie să le sugereze această idee copiilor ei.

Noua generaţie va aduce ideile noi ale Iubirii divine. Dacă venim pe lume întotdeauna în acelaşi fel, adică mereu cu ideile noastre perimate şi obiceiurile ancestrale, cum putem pretinde să reeducăm fiinţele omeneşti care au existat şi lucrat timp de milenii? Nu vom putea să facem nimic. Omul nu poate fi reeducat decât în pântecele mamei, în curentul Iubirii. Numai mama e capabilă să creeze *o* nouă fiinţă omenească. Fiinţa omenească nu poate să se schimbe decât cincizeci la sută, fiind asemenea unei nave fără cârmă pe care valurile o duc când într-o direcţie, când în alta.

Cântaţi-i copilului vostru ca să devină o fiinţă bună şi nobilă. Lăudaţi-l în inima voastră!

Dacă sunteţi un tată bun sau o mamă bună, îi veţi transmite copilului cel puţin una dintre calităţile voastre.

Obiectivul mamei când aduce pe lume copilul nu este să rămână mic de înălţime, ci să crească şi să devină robust şi puternic. Planul lui Dumnezeu prevede să nu rămânem întotdeauna copii.

Tot ce este creat simte atracţie pentru creatorul său. Copilul pe care l-aţi născut nu va pleca să trăiască în altă parte, ci vă va urma. Dacă aţi creat un copil nobil şi altruist, va fi doar alături de voi. Aşa se petrec lucrurile în viaţă.

Numărul minţilor luminate din lume depinde de numărul mamelor luminate. Mama este răspunzătoare de educaţia copilului ei şi aceasta trebuie să ’nceapă înainte de naştere, adică în timpul sarcinii, după naştere, grija pentru educaţia lui creşte considerabil. Când îşi scaldă zilnic bebeluşul, mama trebuie să aibă ca scop curăţenia pielii, porii trebuie sa fie deschişi ca respiraţia să se realizeze complet şi cât mai profund. Respiraţia perfectă cuprinde o respiraţie simultană prin plămâni şi prin piele.

În viitor, femeia însărcinată va trebui să evite orice influenţă malignă sau pernicioasă, dacă doreşte să creeze o generaţie bună, adică copii sănătoşi şi binevoitori. Modul de viaţă actual o plasează sub influenţa directă a exteriorului, a mediului şi este foarte greu pentru mamă să se sustragă de la influenţele din jur, bune sau rele.

În viitor, încă din timpul sarcinii, mama va trebui să-şi înveţe copilul să se hrănească în mod corect şi natural. Hrana pe care ea o consumă şi felul în care mănâncă au o mare influenţă asupra obiceiurilor copilului care se va naşte. Există multe experienţe în acest domeniu şi savanţii au ajuns la o concluzie: nutriţia este unul dintre principalii factori care determină starea fizică şi psihică a copilului. Hrana formează şi construieşte fiinţa omenească, ea poate s-o înalţe, dar tot ea poate s-o facă să cadă în zone energetice periculoase.

În timpul sarcinii, dacă nu ştie să se hrănească sau care trebuie să-i fie alimentaţia, mama nu va fi capabilă să dea naştere unui copil sănătos, binevoitor şi cu aptitudini bune. Dacă femeia însărcinată nu poate să filtreze toate impresiile negative pe care le primeşte din exterior, copilul nu va putea să fie bun. Dacă face o alegere dintre cărţile pe care le citeşte şi nu acceptă decât idei şi emoţii pozitive, va avea un copil bun. Trebuie să fie o sculptoriţă bună şi să lucreze pe deplin conştientă cu „dalta” ei. Fiecare lovitură de „daltă” trebuie să nimerească într-un singur punct şi să nu lase nicio urmă. La sfârşit, toate micile lovituri de daltă vor forma o statuie splendidă.

Astăzi, toată lumea trăieşte situaţii dificile şi crede că nu mai poate să facă faţă acestor greutăţi. O viaţă corectă este posibilă, dar trebuie ca mama să fi aşezat în copilul ei credinţa şi speranţa în ea însăşi şi în Dumnezeu. Însărcinată, mama trebuie

să conceapă pentru copil ideea că va fi o fiinţă cinstită şi nobilă, că îşi va dezvolta calităţile şi talentele ca să devină genial sau sfânt, lucrând pentru întreaga omenire.

Dacă mama, după ce a conceput copilul, va fi însufleţită şi entuziasmată de idei sublime despre omenire, îi va transmite copilului în timpul sarcinii toate aceste calităţi. Ea este asemănătoare cu Dumnezeu pentru copilul ei şi are capacitatea de a forma, după cum doreşte, materia din pântecele ei; dar de la naştere, bebeluşul va deveni independent în privinţa gândurilor şi a emoţiilor. Dacă mama îşi concentrează toate ideile şi toate calităţile, cu iubire şi înţelepciune, în copil în timpul celor nouă luni de sarcină, acel copil va avea toată viaţa o dispoziţie bună faţă de ea şi va fi întotdeauna gata să se sacrifice pentru ea. Când aud o persoană întrebându-şi mama: „De ce m-ai adus pe lume?”, înţeleg imediat că acea mamă, în perioada sarcinii, a avut idei negative. Sau poate că tatăl n-a fost binevoitor faţă de viitorul copil. Băieţii şi fetele poartă în ei gândurile părinţilor, aceasta este concluzia ştiinţei moderne.

Chiar şi criminalul cel mai înrăit poate să fie corectat, dar numai când se află în pântecele mamei sale. Iată de ce femeia însărcinată trebuie să aibă o „hrană” specifică: idei pure şi sublime, emoţii şi fapte nobile, luminoase şi altruiste. Aceasta este singura ei modalitate pentru a-şi ajuta copilul dacă acesta are deja înclinaţii negative. În prezent, observând modul în care mamele se hrănesc şi trăiesc în perioada sarcinii, precum şi în care pregătesc viaţa viitoare a copiilor, nu sunt foarte optimist.

Prin modul său de viaţă în timpul sarcinii, mama determină în mare măsură starea organismului copilului şi destinul fiinţei omeneşti.

Mama poate să îi facă viaţa copilului mai lungă- înainte de a naşte, îi poate modela urechile (ca să audă doar ce e pozitiv) şi toate organele pentru ca fiinţa omenească ce va veni pe lume să trăiască o sută de ani. Ea poate să determine longevitatea copilului. Mama îi făureşte destinul. Nu trebuie să neglijaţi niciodată forţa determinantă a ideilor şi a sugestiilor.

În timpul sarcinii, nu arătaţi celorlalţi că aţi procreat. Ascundeţi-vă starea de sarcină, ca să nu vă expuneţi la pericole. Femeile însărcinate poartă haine specifice ca să nu li se poată ghici starea. Când copilul vostru vine pe lume, bucuraţi-vă şi fiţi mândre de faptul că viaţa a fost creată şi că un copil bun şi

frumos a văzut lumina zilei. Dar, cât timp sunteţi însărcinate, aveţi grijă, căci acest „gând” pe care îl veţi aduce pe lume va fi singurul care vă va determina mai târziu întreaga existenţă.

Ce fel de copii va avea o mamă a cărei minte nu se tulbură şi rămâne indiferentă la toate furtunile şi în faţa tuturor contradicţiilor vieţii, al cărei suflet este liniştit şi blând? Ea va aduce pe lume copii sănătoşi. Toate mamele care se bucură de pace sufletească nasc copii bine constituiţi şi sănătoşi. Dar dacă o mamă, în perioada sarcinii, se îngrijorează continuu de condiţiile sau împrejurările vieţii, Va avea copii bolnăvicioşi şi plăpânzi.

În viitor, când tânăra se va căsători şi va rămâne însărcinată, nu va trebui să admită nicio tulburare a minţii şi inimii sale. Propriile-i idei şi emoţii vor determina caracterul şi viaţa copilului. Ce fel de copii vin pe lume astăzi în ţările aflate în război? Sunt copii neliniştiţi şi nervoşi. Mă veţi întreba de ce. Pentru că părinţii lor suportă mari nenorociri şi tulburări profunde. Pentru a crea o viaţă mai bună, e nevoie de calm şi linişte sufletească.

Orice povară este greu de purtat şi totul depinde de fiinţa omenească. Femeia însărcinată poartă şi ea o povară, un jug, dar se bucură că va veni pe lume un copil. Mama calmă şi blândă, cu sufletul liniştit în perioada sarcinii, va transmite toate aceste calităţi bebeluşului, acesta fiind singurul mod de a ameliora viaţa generaţiilor viitoare. „Luaţi asupra voastră jugul meu, acum sunt liniştit şi pace e în inima mea.” Femeia însărcinată poate şi trebuie să repete acest verset. Îndată ce copilul va veni pe lume, rostirea lui va fi inutilă, va fi prea târziu.

Femeia însărcinată trebuie să poarte copilul cu calm şi linişte în suflet, ca să-i transmită toate calităţile. Oriunde v-aţi purta copilul, pe umeri, în spate, în pântece, în minte, în inimă, purtaţi-l cu bucurie, calm şi pace în suflet.

Mama poate să-i inspire copilului gândul de a fi raţional şi inteligent, să-i transmită sentimente nobile, dar şi să-i oprească evoluţia, viitorul copilului fiind în mâinile ei. Dacă e prea temătoare, dacă nu e inteligentă şi raţională, dacă e frivolă şi nechibzuită, îi va putea transmite ceva nobil copilului?

În cazul conceperii, sarcinii şi alăptării, dacă mama simte tulburări şi nelinişti, aceste stări îi vor fi transmise copilului. Dar, dacă este bine-dispusă şi simte emoţii pozitive şi luminoase,

dacă e plină de iubire privind frumuseţea, atunci copilul va purta în el aceleaşi dispoziţii şi emoţii.

Dacă o femeie însărcinată trăieşte stări înspăimântătoare, de exemplu dacă are intenţia să se răzbune, să fure ceva sau să ucidă pe cineva, copilul va fi predispus la crimă şi delicte.

Mama are în mâna ei educaţia copilului. Lucrul cel mai important este ce va aşeza ca bază în inima copilului în perioada sarcinii. După naştere, va fi mai greu de educat copilul. De aceea declar că mama va transforma lumea. În perioada sarcinii, viitoarea mamă este capabilă să-i insufle copilului bunăvoinţă, înţelepciune şi inteligenţă; poate să insufle un elan sublim iubirii sale şi să-i întărească voinţa.

Mama va naşte un copil pe care îl va forma ea însăşi. Aşadar, numai mama decide cum vor fi copiii ei.

O femeie tânără bolnavă trebuie să se vindece întâi şi apoi să se căsătorească. Nu după căsătorie se va putea trata. Pentru procrearea generaţiilor viitoare, părinţii trebuie să aibă o bună sănătate fizică şi psihică.

Singura fiinţă care este capabilă să transforme bărbaţii şi femeile din viitor este mama... Când poate să facă asta? Nu după naşterea copilului, nu în timpul sarcinii, ci cel puţin cu o sută de ani înainte de a deveni mamă. Întrebaţi: „Dar unde îi va găsi pe aceşti copii? Cum îi va educa fără să-i vadă?”. Sunt invizibili, dar există în toate gândurile şi în toate dorinţele pe care această mamă-suflet le-a avut într-un trecut îndepărtat. Este de ajuns să-şi condenseze dorinţele şi ideile ca să le facă fluide şi tari totodată, ca să le materializeze, şi atunci vor deveni reale şi vizibile pentru toată lumea.

Mama joacă un rol important în lumea materiei, dar are unul şi în planul ideilor şi emoţiilor. Ea creează forma, da, dar tot ea pune în acea formă un conţinut şi un sens. Acest proces este un fel de transvazare şi de comuniune între sufletul mamei şi cel al copilului.

În pântecele mamei, spiritul fiinţei omeneşti învaţă. Nu doarme, ci ia parte activă la munca spiritului mamei sale. Ambele lucrează ca să creeze noul corp al copilului.

6. Naşterea

Când se incarnează pe Pământ, spiritul pierde conştiinţa. Toţi copilaşii îşi pierd conştiinţa. Ţipă şi plâng, nu ştiu cum să-şi

mişte mâinile şi braţele. Nu se pot hrăni, dar printre aceşti bebeluşi există un filosof, un cărturar care a învăţat cândva o lume întreagă. Astăzi, când se găseşte lângă mama lui, nu ştie nici măcar cum să deschidă gura. E un fapt real. De ce este astfel? Pentru că acest savant şi-a folosit toate forţele intelectuale şi toată energia ca să-şi creeze corpul. Ceea ce a făcut este o creaţie, şi-a construit sălaşul.

Conform acestei legi, un copil trebuie să se nască într-un moment bine stabilit şi precis. Trebuie să ne naştem în momentul determinat de Dumnezeu. Nu ca astăzi, când oamenii se nasc la noroc şi într-o ignoranţă totală. Felul în care dăm naştere copiilor le conferă mai târziu înclinaţii negative. În lumea fizică, momentul precis în care o persoană sfântă trebuie să se incarneze pe Pământ este determinat cu mare precizie. Dacă acest suflet vine pe lume la sorocul său, va putea să-şi continue drumul predestinat.

Copilul nu poate veni pe lume în orice moment. Bineînţeles, poate s-o facă întotdeauna după capul lui, când vrea şi cum doreşte, dar va suporta multe suferinţe. Geniile vin pe lume la date specifice, în momentul conjuncţiei unor planete: Soarele, Luna şi planetele cele mai importante. Sfinţii, maeştrii şi oamenii de geniu se nasc în momente precise când au loc conjuncţii şi aspecte planetare deosebite.

Nu-i este permis tatălui şi nici mamei să aibă copii fără iubire. Când vă căsătoriţi, rostiţi amândoi numele lui Dumnezeu. Dacă Dumnezeu nu e cu voi, căsătoria şi naşterea copiilor vor fi doar o tranzacţie comercială. Un fiu vede lumina zilei graţie unor influenţe electrice care l-au creat. Aceasta înseamnă că bunătatea, electricitatea şi suferinţa pătrund în el. O fiică vede lumina zilei graţie unor influenţe magnetice. Smerenia, magnetismul şi tristeţea au creat-o. Iată de ce tânărul suferă, în timp ce tânăra este tristă.

Cei care se nasc în timpul nopţii poartă în ei semnele nopţii. Cei care se nasc în cursul zilei poartă în ei semnele zilei. Cei care s-au născut dimineaţa, la răsăritul soarelui, sunt radical diferiţi de cei care s-au născut seara, la apusul soarelui. În general, fiecare persoană poartă semnele particulare ale orei, minutului şi secundei naşterii sale. Din acest motiv există o mare diversitate a fiinţelor omeneşti. În funcţie de ora naşterii, unii poartă în ei în principal forţe venite din întuneric, în timp ce

alţii poartă în ei în principal forţe venite din lumină. Dar copilul care vine pe lume seara sau noaptea a fost conceput în timpul zilei, sub influenţa luminii, iar cel care s-a născut în cursul zilei a fost conceput seara sau noaptea, sub influenţa întunericului. Toate acestea dovedesc că natura evoluează după legea contrastului şi a compensării forţelor. Este imposibil să fi fost concepuţi în timpul zilei şi să ne naştem tot ziua. După cum este imposibil să fi fost concepuţi noaptea şi să ne naştem tot noaptea. Cel ce vine pe lume în aceste condiţii nu va putea să trăiască.

Perioada existenţei viitorului copil în pântecele mamei este egală cu 19 milioane de ani de viaţă pentru omenire. Ocultiştii afirmă că fiinţa omenească a apărut pe Pământ în urmă cu 19 milioane de ani. Luna a noua este luna adevărului, care protejează eliberarea acelei fiinţe omeneşti. Naşterea este o eliberare. Doar Adevărul este capabil să elibereze o fiinţă omenească din pântecele mamei sale. Dacă vede lumina zilei mai devreme sau mai târziu, nu va avea condiţii favorabile ca să trăiască. Fiinţa omenească trebuie să vină pe lume exact la timp. Doar adevărul va trebui să te facă să ieşi din pântecele mamei tale ca să poţi vedea lumina zilei. Fiecare persoană care este născută prin Adevăr are un viitor.

Când o fiinţă omenească vede lumina zilei pe Pământ, altă fiinţă se va naşte în acelaşi timp cu ea, dar în cer.

Când folosesc termenii „naştere”, „a se naşte” sau „a vedea lumina zilei” înţeleg conştiinţa care trebuie să fie transmisă de la mamă la copil.

O persoană nu este mulţumită de felul în care arată şi se crede urâtă. De ce este urâtă? Ultimul bărbat văzut de mama ei înainte de a o naşte era urât. Dacă acel bărbat ar fi fost frumos, atunci şi ea ar fi fost frumoasă. Dacă un om este învăţat, cauza este aceeaşi: înainte de a-l naşte, ultimul om văzut de mama lui era învăţat.

Când se naşte un copil, unde trebuie el să meargă? Dacă nu e mulţumit de mama lui, din ce motiv a venit pe Pământ? Un cuplu, precum şi copilul pe care îl va concepe trebuie să fie mulţumiţi, atât părinţii, cât şi copilul. Aşa vor putea toţi trei să evolueze şi să se ajute între ei.

O mamă care vrea să dea naştere unui copil bun, inteligent şi curat trebuie să aibă tot timpul în minte această idee. Ceea ce

visează mama se va realiza la copilul ei. Aşadar, de mamă depind calităţile copiilor.

Ca să aducă pe lume un copil inteligent şi frumos, mama lucrează de zeci de ani în acest sens. Ca să dea viaţă unui copil genial, mama trebuie să fi avut în minte această idee de secole.

Omul de geniu are trăsături specifice pe chip, pe craniu şi pe frunte. Fiecare fiinţă omenească vine pe lume cu o misiune specială, mică sau mare, n-are importanţă. De ce n-aţi avea bucurie în suflet chiar dacă copilul vostru este o fiinţă omenească cât se poate de obişnuită, ştiind că va putea să îndeplinească misiunea care i s-a dat? Rotiţa din mecanismul unui ceas îndeplineşte aceeaşi funcţie ca roata mare.

Când se măresc petele din Soare, au loc un număr mai mare de căsătorii, de naşteri, oamenii Sunt mai veseli şi comercianţii câştigă mai mulţi bani.

Fiinţa omenească vine pe lume cu o cunoaştere bine determinată.

Ca să vă căsătoriţi, trebuie să-l găsiţi pe cel care vă este predestinat ca soţ. După ce l-aţi găsit, veţi putea să vă căsătoriţi şi să aveţi copii. Numărul de copii este stabilit dinainte. Un specialist în chiromanţie vă poate spune câţi copii veţi avea şi câţi vor trăi, câţi dintre ei vor fi fericiţi.

Din ce motiv aduce mama pe lume copii? Ca să înveţe să iubească şi, în acelaşi timp, pentru ca acei copii să aibă iubire pentru ea. Dacă o mamă nu-şi poate iubi copiii şi copiii n-o iubesc, nu va fi o adevărată mamă. Mama trebuie să fie legată de copiii ei trup şi suflet. Dacă nu e capabilă să stabilească un contact cu sufletul lor, se va depărta de ei, aşa cum şi ei se vor depărta de ea. Una dintre cauzele morţii unui copil vine de la mama lui, care n-a stabilit o legătură cu sufletul copilului. Mama care îşi iubeşte copiii introduce viaţă în sufletul lor. Longevitatea copilului depinde de mamă. Starea mamei în timpul sarcinii va determina viaţa copilului. Dacă femeia însărcinată nu crede că pruncul ei va trăi mult timp, copilul va muri prematur. Ceea ce mama a depus în copil, ca germen, îi va fauri viaţa. Ceea ce s-a spus despre mamă este valabil şi pentru tată, deoarece ei sunt cei doi poli ai existenţei, de amândoi depinde viitorul copiilor. Tatăl şi mama sunt factorii cei mai importanţi pentru viitorul copiilor lor.

Copilul seamănă cu o mireasă care primeşte multe cadouri. La început, ea doar primeşte, dar, după aceea, începe să şi dăruiască. Pentru fiecare dar, pentru fiecare cadou pe care l-a primit, oricât de mic, trebuie să-şi manifeste recunoştinţa oferind ceva în schimb, şi astfel se va arăta generoasă, atentă şi nobilă. Această lege se aplică în întreaga natură în modul următor: când o fiinţă vine pe lume, alte fiinţe (de la cele plasate în planul cel mai jos până la cele plasate în planul cel mai de sus) simt o mare bucurie si-si oferă darurile nou-născutului. Mulţumită acestor daruri, el se îmbracă şi îşi formează corpul de carne, apoi dobândeşte anumite calităţi şi diferite talente, apoi îşi începe noua viaţă. Aşa primeşte. Mai târziu, va munci şi se va dezvolta folosind bunurile naturii şi ale vieţii, dar va trebui şi să-şi arate altruismul faţă de Tot şi va trebui să dăruiască aproapelui.

A fi mamă nu înseamnă doar a aduce pe lume câţiva copii. Născând, ca mame, ar trebui să introduceţi în copilul vostru un curent de viaţă atât de puternic, încât să se poată trezi în el tot ce este divin. Numai copilul care a venit pe lume în acest fel este în stare să se sacrifice pentru mama şi tatăl lui. Copilul care n-a venit pe lume în acest fel va deveni, crescând, din ce în ce mai autoritar faţă de părinţi şi le va impune propria-i voinţă.

Femeia este aşa cum a văzut lumina zilei; bărbatul este aşa cum a văzut lumina zilei. Să nu vă închipuiţi că-i puteţi face sfinţi în această lume. Sfântul se naşte sfânt. Femeia virtuoasă şi bărbatul virtuos se nasc virtuoşi. Nu pot să devină astfel mai târziu. Dacă o fiinţă omenească nu s-a născut bună şi virtuoasă, nu va putea deveni astfel niciodată.

Mama îi zice copilului: „Dragule, trebuie să ştii că eu te-am adus pe lume”. Pun o întrebare: „Oare această mamă spune adevărul?” Şi mai pun o întrebare: „Cine a adus-o pe lume pe această mamă?” Cel care dă viaţă nu poate să primească viaţă de la altcineva. Din acest motiv afirm că nicio mamă n-are dreptul să pretindă a-şi fi adus pe lume copilul. Toată lumea se naşte pur şi simplu.

Un copil vine pe lume orb, dar vina nu e a naturii. Un copil vede lumina zilei fiind idiot, şi nici în acest caz nu e de vină natura. Infirmitatea sau neputinţa unui copil nu vine de la natură. Noi, fiinţele omeneşti, suntem de vină. În noi se află cauza, căci nu înţelegem ce se întâmplă. La noi există moaşe

care ating cu mâna capul nou-născutului. Capul nu trebuie în niciun caz să fie atins, nici apăsat.

Părinţii sănătoşi vor avea în mod sigur copii sănătoşi. Este o lege care n-are excepţii. Părinţii sănătoşi nu vor zămisli copii bolnavi. Părinţii care au talente vor avea copii cu talente, şi invers. De aceea se zice că după fructe se recunoaşte pomul.

De ce o persoană este nefericită în viaţă? Cauza poate să fie un gând pe care mama l-a avut când a născut. De exemplu, un copil se naşte într-o zi de sâmbătă şi mama lui îşi zice: „Nu va fi norocos, va avea întotdeauna ghinion pentru că s-a născut sâmbăta”. Vă pun o întrebare: „Ce putem să aşteptăm de la acest copil căruia mama i-a sugerat acea idee negativă?” După ce va creşte, se va gândi doar la Saturn. Este drept să spunem că influenţele lui Saturn sunt dăunătoare pentru fiinţa omenească, în jurul acestei persoane se vor aduna unele elemente negative ale lui Saturn, cum ar fi plumbul, care îi vor dăuna.

Există altă binefacere mai mare pe care o mamă o poate oferi fiului ei, decât aceea de a-l fi adus pe lume? Ea i-a dat viaţă fără ca el să ştie. Cu cât acest fiu ignoră mai mult binele pe care i l-a făcut mama, cu atât mai mult o va îndrăgi şi va rămâne sfântă în imaginaţia lui. Vorbind despre mama sa, va spune: „Tot ce e bun, frumos şi nobil vine de la mama mea”.

Ceea ce trebuie să facă acum mama şi tatăl, profesorii şi institutorii, toate persoanele în general, este să fie raţionale. Dacă cineva nu este raţional, trebuie să-şi asume întreaga răspundere, dar şi faţă de generaţiile viitoare. Părinţii poartă vina pentru o mare parte dintre defectele copiilor. Dacă viaţa părinţilor nu este nici corectă, nici nobilă sau dacă au acceptat, unul sau altul, în mintea şi în inima lor, idei şi emoţii negative, chiar părinţii vor provoca nefericirea copiilor lor. Aceşti copii acceptă defectele părinţilor şi suferă toată viaţa fără să se poată debarasa de ele. Cum ar putea să le fie utili părinţilor sau societăţii? Au în ei defectele strămoşilor şi, în loc să contribuie la evoluţia lumii aducându-i ceva preţios, se distrug singuri. Ce putem aştepta de la un copil care nu-L iubeşte pe Dumnezeu şi nu-şi iubeşte nici părinţii? Dacă doriţi să aveţi o prietenie profundă cu o persoană, încercaţi să aflaţi dacă Îl iubeşte pe Dumnezeu înainte de a se iubi pe sine.

Dacă îl iubeşte pe Dumnezeu, va fi în stare să-şi iubească şi aproapele.

La ce bun să te căsătoreşti dacă înţelegerea nu domneşte în familie? Ai o soţie, dar e tovarăşa ta? Nu. Ai copii, dar ştii ce au în suflet? Nu, nu ştii. A de naştere unui copil în mod fizic este un lucru foarte uşor. Important este să-l aduci pe lume spiritual. Naşterea reală înseamnă „a da viaţă copilului tău simultan în cele patru planuri, planul Adevărului, planul înţelepciunii, planul Iubirii şi planul fizic, ca să se poată îmbrăca cu un corp din carne”. Asta înseamnă să fii născut de Dumnezeu. Numai cei care sunt născuţi de Dumnezeu au un viitor.

În consecinţă, cel care vrea să aibă un copil sănătos şi bun trebuie să ia în serios căsătoria şi naşterea.

Ce înseamnă naşterea? A aduce pe lume un copil. Pentru părinţi, aceasta înseamnă „să devină mai tineri”. Nu vor fi tineri decât dacă fiii şi fiicele lor îi iubesc. Dacă copiii nu-şi îndrăgesc părinţii, aceştia vor îmbătrâni repede.

De ce trebuie mama să nască? Este o necesitate atât pentru ea, cât şi pentru apropiaţii ei. Este indispensabil în aceeaşi măsură ca mâncatul, băutul, respiratul, gânditul, simţitul, acţionatul.

O femeie vrea să dea viaţă unui copil, dar, înainte de orice, trebuie să-şi pună o singură întrebare: „Pot să mă cresc pe mine însămi şi să cresc şi un copil?”. Dacă e capabilă s-o facă, va putea să devină mamă. Dacă nu, este preferabil pentru ea să n-aibă copii.

Cum sunt părinţii, aşa şi copiii. Este o lege ineluctabilă.

Dacă ucideţi pe cineva, într-o viaţă viitoare veţi deveni mama lui, ca să adunaţi materialul şi substanţele necesare pentru a-i construi „o casă” nouă. El va deveni copilul vostru, ca să deveniţi conştienţi de valoarea vieţii omeneşti. Cu cât mai grele sunt naşterile femeii, cu atât mai mari sunt datoriile ei. Când naşte, femeia trebuie să I se adreseze lui Dumnezeu şi să-L roage s-o înveţe să-I îndeplinească bine voia.

Fiul a comis multe delicte şi crime, dar mama vrea să se coboare asupra lui binecuvântarea lui Dumnezeu. Atunci, îi spun acestei mame: „Nu cere ceva ce fiul tău nu va putea utiliza niciodată”.

Familiile cu mulţi copii sunt mai sărace decât cele care au copii puţini. Mai mult, din punct de vedere fizic şi psihic, părinţii

care au copii mulţi sunt mai puţin rezistenţi decât cei care au unul sau doi copii. Altfel stau lucrurile dacă copiii au un nivel cultural superior. În acest caz, chiar într-o familie numeroasă, aceşti copii aduc o energie considerabilă părinţilor. Când copiii au un nivel de cultură inferior, mamele devin sărace şi mai puţin rezistente. În schimb, când copiii au un nivel de cultură superior, mamele devin mai bogate şi mai rezistente. Această lege se aplică şi în cazul gândurilor şi emoţiilor omeneşti.

Fericirea oricărei fiinţe omeneşti care trăieşte pe pământ depinde de ideile sublime şi de emoţiile nobile pe care le-a avut mama ei în timpul sarcinii. Depinde şi de înţelepciunea şi elanul spiritual al tatălui, dar şi de bucuria şi optimismul fraţilor şi surorilor. Acestea sunt condiţiile sine qua non ca să vină pe lume o fiinţă omenească fericită.

Mama care nu este foarte tânără are copii raţionali şi buni. Mama care e tânără are copii cu inimi iubitoare.

Primul proces cu care un bebeluş îşi începe viaţa este respiraţia. Înainte de a respira singur, a fost în pântecele mamei, unde s-a hrănit tară să Aspire. Mama respira, în timp ce el se hrănea. Ea îndeplinea astfel mai multe procese în acelaşi timp - muncă, hrănire şi respiraţie - , pe când copilul doar se hrănea. Înainte să respiri, eşti doar un embrion, un fetus în pântecele mamei, unde mănânci fără să respiri şi fără să gândeşti. Cât timp se poate trăi fără a se respira? Nouă luni. La sfârşitul celei de-a noua luni, dacă plămânii nu se deschid pentru prima răsuflare, eşti hărăzit morţii. Dacă bebeluşul vrea să iasă înainte de termen sau să rămână puţin mai mult în pântecele mamei, moartea i-ar putea fi inevitabilă. Dar timp de nouă luni maximum putem mânca şi dormi fără să respirăm şi fără să gândim. În cursul acestei perioade, mama gândeşte şi are grijă de viitorul ei copil. Când s-au împlinit cele nouă luni, este obligat să rezolve el însuşi problema.

Primul impuls interior al nou-născutului este respiraţia. Îndată ce vine pe lume, începe să respire, deoarece legea mişcării este o lege a planului astral. Cu prima inspiraţie, bebeluşul începe să plângă. Aceasta dovedeşte că intră în lumea fizică, materială şi densă, care nu este armonioasă. Copiii plâng, persoanele de vârstă înaintată plâng şi ele, deoarece trăiesc într-un mediu lipsit de armonie.

Întâi şi întâi, viaţa intră prin gură, apoi prin nas, pe urmă prin urechi şi, în sfârşit, prin ochi.

Copilul care nu s-a născut încă este obligat până la sfârşitul lunii a noua să stea în pântecele mamei, ca să nu facă zgomot. Dacă i se întâmplă să părăsească înainte această „casă”, trebuie să aibă mijloace să facă rost de o nouă „locuinţă”. Când ne mutăm, trebuie să găsim înainte altă casă de locuit, înainte de a veni pe lume, orice fiinţă omenească beneficiază de respiraţia mamei, dar, după naştere, trebuie să respire singură în mod specific. Aflându-se în „casa” mamei sale, copilul este filosof şi nu face decât să reflecteze. Ieşind din acea „casă”, începe să plângă şi să întrebe ce să facă. Auzindu-i plânsetul, mama şi apropiaţii acţionează repede ca să-l ajute pe acest nou „locatar”. Nu numai mama are grijă de copil, toată lumea îşi aşteaptă propria mântuire de la aceste mici scânceli. Mama poate să aştepte mântuirea de la fiul ei? Fiul nu vine pe lume ca să-şi mântuiască mama.

Pentru a se dezvolta corect creierul şi sistemul nervos, trebuie să ne naştem către data de 22 martie, ziua echinocţiului de primăvară, cu condiţia ca mama să fi fost într-o stare de fericire, resimţind sublimul în mintea şi sufletul ei.

Cei care vin pe lume după 22 martie sunt mai înclinaţi spre idealism, la ei predomină activitatea capului faţă de cea a inimii şi suferă în general de dureri de cap. Când aud o persoană spunând că o doare capul, înţeleg imediat că s-a născut în luna martie, când Soarele se găseşte în constelaţia Berbecului.

Dacă un copil este născut în luna mai, sentimentele şi emoţiile îi vor fi mai puternice decât raţiunea, va fi deci mai degrabă sensibil şi emotiv decât raţional şi înclinat spre reflecţie. Luna mai creează predispoziţii la mâncare şi băutură, la muzică şi plăceri.

Copilul care s-a născut în luna decembrie, când creşte luna, va fi obligat să gândească. Raţiunea va prevala asupra inimii şi a sentimentelor. Cauza este că a venit pe lume iarna, în frig. Este o condiţie nefavorabilă de existenţă. Condiţiile nefavorabile obligă fiinţele să gândească. Prin gândire pot să rezolve problemele cele mai dificile.

Fiecare naştere trebuie să se deruleze la o dată de o precizie matematică. Există date la care nicio fiinţă omenească nu poate veni pe lume.

Uneori, un copil nu-şi iubeşte tatăl. De ce? Pentru că nu e din grupa lui sangvină. Pentru ca sângele să se transmită de la tată la copil, trebuie să existe condiţii specifice. În caz afirmativ, copilul îşi va iubi tatăl şi-i va moşteni calităţile. Una dintre aceste condiţii este ca acest copil să vină pe lume când e soare. Există zile mari şi mici cu soare: o zi cu soare în secundă, o zi cu soare în minut, o zi cu soare în oră, o zi cu soare în 24 de ore, o zi cu soare în săptămână, o zi cu soare în lună, o zi cu soare în an. Cea mai mică zi cu soare este o secundă. Asta înseamnă că tatăl trebuie să aibă grijă să-şi transmită copilului calităţile alegând o zi frumoasă, însorită pentru conceperea lui. Ceea ce s-a spus despre Soare este valabil şi pentru Lună. Când mama şi tatăl nu sunt capabili să aleagă datele potrivite pentru conceperea şi naşterea copilului lor, va veni pe lume un copil care nu va semăna nici cu tatăl, nici cu mama.

Cei care sunt născuţi dimineaţa sunt diferiţi în mod radical de cei care s-au născut seara. Fiecare persoană poartă în ea semnele orei, minutului şi secundei naşterii sale.

Părinţii sunt doar condiţiile pentru naşterea copilului, care vine realmente din alt plan.

Fiul sau fiica nu se pot debarasa cu uşurinţă de sugestiile şi de stările trăite de mama lor, de ceea ce a fost înainte de conceperea lor, în perioada sarcinii Şi cu câteva luni înainte de naşterea lor.

Când femeia va naşte, se găseşte în condiţii nefavorabile şi nu ştie cum va decurge naşterea.

Există cazuri în care mama moare, dar şi copilul, însă, odată copilul născut, mama uită de suferinţe şi simte doar bucurie.

Cum vor fi copiii unei mame a cărei minte nu se tulbură şi rămâne nepăsătoare în toate furtunile şi contradicţiile vieţii, al cărei suflet este calm şi blând? Evident, ea va da naştere unor copii sănătoşi. Toate mamele care au pace în suflet nasc copii bine constituiţi şi sănătoşi. Dar, dacă o mamă se îngrijorează permanent în perioada sarcinii, fie din cauza condiţiilor vieţii, fie a condiţiilor din mediul său, va aduce pe lume copii bolnăvicioşi şi plăpânzi.

Când iubirea divină domneşte într-o familie, copiii care se nasc în ea sunt inteligenţi şi raţionali.

O femeie care a învăţat să gândească bine va naşte fără durere.

Fiecare nou-născut se găseşte în faţa necunoscutului şi a incertitudinii vieţii sale. După ce a încheiat cercul întreg al vieţii, necunoscutul va deveni cunoscut şi incertitudinea va ajunge certitudine. Cât timp se află în pântecele mamei, bebeluşul se găseşte într-o incertitudine completă, se află sub influenţa mamei. Când vine pe lume, el intră în condiţii noi şi plânge. Plânsetul înseamnă două stări în acelaşi timp: bucurie şi tristeţe. Când vine pe lume, nou-născutul plânge şi plânsul lui exprimă bucurie. Este foarte fericit că a scăpat de condiţiile limitative în care se găsea înainte, deoarece, în pântecele mamei sale, se afla între viaţă şi moarte.

Când nou-născutul intră în noile condiţii ale vieţii sale, prima privire, primul zâmbet şi primul cuvânt îi sunt adresate de către mama lui. Când bebeluşul plânge, puteţi să-i atingeţi uşor partea de jos a urechii sau vârful nasului, şi nu va mai plânge.

7. Sexul copilului

Dacă sunt prezenţi mama şi tatăl, vine şi copilul. În faţa tatălui va veni fiica, în faţa mamei va veni fiul. Aceasta este legea. Când tatăl este mai puternic, se naşte o fată; când mama e mai puternică, se naşte un băiat. Fata îşi iubeşte mai mult tatăl, în timp ce băiatul îşi iubeşte mai mult mama. Fata obţine de la tată iubire, forţă şi elan, iar de la mamă, inteligenţă. Dacă tatăl are un fizic mai slab şi mai puţin rezistent, acest defect îi va fi transmis fiicei sale. Va fi mai puţin rezistentă fizic, în descendenţa tatălui, dar va avea inteligenţa din descendenţa mamei. Când tatăl este sănătos, fiica Va fi sănătoasă şi va avea un corp bine structurat.

Dacă mama nu este foarte inteligentă, fiica va fi şi ea mai puţin inteligentă. Ideal este să aveţi un corp sănătos cu o minte perfectă şi bine evoluată. Când creăm o familie, trebuie să respectăm legile Naturii inteligente.

Când copilul este fată, aceasta înseamnă că acel capital investit de mamă este mai important decât al tatălui. Atunci, tatăl va profita de capitalul mamei. Este fericit să aibă o fată, pentru că o va iubi. Fiica îşi iubeşte tatăl, în timp ce fiul îşi iubeşte mama. Dacă într-o familie există doar o fată, tatăl va

muri mai devreme şi va pătrunde în fiica lui ca să-şi continue existenţa. Tatăl are o predilecţie specială pentru fiica lui. Când copilul e băiat, aceasta înseamnă că tatăl şi-a investit capitalul, în timp ce mama va profita de el. Fiul îşi îndrăgeşte mama. Din iubire pentru fiu şi pentru fiică, mama şi tata vor învăţa semnificaţia numerelor 1, 2, 3. Dacă femeia nu devine mamă şi dacă bărbatul nu devine tată, nu vor înţelege niciodată sensul numerelor 1 şi 2.

Există o regulă: în toate familiile în care fetele predomină, mama ajunge la o vârstă mai avansată. Există excepţii, dar, în mod normal, astfel se petrec lucrurile în viaţă. Când numărul de băieţi şi de fete este egal, atunci mama şi tatăl trăiesc mult. Uneori, se întâmplă chiar ca ambii părinţi să părăsească această lume în aceeaşi zi. Pentru ca viaţa mamei şi a tatălui să fie mai lungă, fiul şi fiica trebuie să trăiască în pace şi bună înţelegere. Şi părinţii trebuie să trăiască în pace şi bună înţelegere. În general, mulţi factori acţionează ca să prelungească şi viaţa părinţilor, şi a copiilor.

Familia trebuie să aibă doi copii, un băiat şi o fată, nu mai mult.

8. Îngrijirea copilului: alăptatul, alimentaţia, baia etc.

După ce aduce pe lume copilul, mama trebuie să-l scalde, să-l hrănească şi să-l educe. Viaţa viitoare a copilului va depinde de calitatea laptelui mamei. Dacă mama nu are suficient lapte, va trebui să pună în el cea mai bună dintre ideile ei, cea mai bună dintre emoţiile şi faptele ei. Atunci, copilul ei va fi frumos şi sănătos.

Fiinţa omenească vine pe lume fără credinţă şi de aceea mama trebuie să-i dea laptele ei, care e viu, ca s-o înveţe să aibă credinţă. Copilul îi zice mamei: »Am venit la tine fără nicio credinţă ca să-mi aduci la cunoştinţă propria-ţi credinţă şi să mă înveţi să am credinţa mea”. Alăptându-l şi schimbând sânul, mama îi va spune: „Copilul meu, vreau să ai căldură ca laptele meu şi lumină ca mintea mea”. Alăptându-şi bebeluşul la sânul stâng, mama îi transmite sentimentele călduroase şi nobile de care el are nevoie ca să existe. Alăptându-l la sânul drept, îi transmite ideile ei clare şi sublime. Inima este educată de inteligenţă, în timp ce raţiunea este educată de suflet. Aceasta

este o idee cam abstractă şi metafizică pe care ar trebui s-o înţelegeţi pe deplin.

Orice fiinţă omenească poate să gătească, dar nu trebuie să mâncaţi bucate făcute de alte persoane. Dacă am înţelege mai bine importanţa preparării bucatelor, a nutriţiei şi a hranei, am folosi toate aceste cunoştinţe la educarea copilului. Fiecare mamă trebuie să le aibă în vedere la educarea copilului. Până la şapte ani, ar trebui să-i pregătească singură mâncarea. Până la vârsta de şapte ani, copilul trebuie să mănânce doar alimente preparate de mama lui.

La început, bebeluşul vrea să sugă de la sânul mamei, dar nu va trebui s-o facă mult timp. Vine o perioadă în care copilul trebuie să nu mai sugă de la mamă, ca să înceapă să mestece. Copilul poate să sugă de la mamă maximum doi-trei ani, dar mama va înceta treptat de a-i mai da sân. Va lăsa la o parte iubirea şi-şi va unge sânii cu chinină pentru ca pruncul să simtă laptele amar şi să nu mai vrea să sugă. Mama este obligată să mintă. Dacă aş fi mamă, nu mi-aş unge sânii cu chinină, ci mai curând aş pleca undeva patru-cinci zile, lăsând copilul la o bonă ca să plângă. De ce să folosim o minciună?

Până la vârsta de maximum trei ani, mama îşi poate alăpta copilul, dar, din al patrulea an, va trebui ca el să-şi mestece singur mâncarea.

Cum e hrana, aşa e şi omul. Hrana determină valoarea individului. Laptele pe care îl suge copilul îi determină calităţile. Copilul care este hrănit cu lapte matern va semăna cu mama lui. Prin „lapte matern” înţeleg laptele care conţine în el calităţile iubirii.

Dacă mama este neliniştită, dacă îşi face griji şi se înfurie de câteva ori pe zi când îşi alăptează copilul, îl va otrăvi cu laptele ei.

Laptele de capră este mai puţin periculos pentru copii şi mai sănătos.

Odată ce a adus pe lume copilul, femeia care a devenit mamă va trebui să-şi alăpteze bebeluşul cu propriul lapte şi să ducă în acea perioadă o viaţă foarte curată, fără să permită vreunui gând negativ să-i apară în minte, şi va avea grijă ca nimic să nu-i tulbure pacea sufletească. Terciurile pe care mamele le dau astăzi bebeluşilor nu pot să înlocuiască niciodată, pentru copil, ce conţine laptele matern. Acesta are în

compoziţie elemente preţioase şi forţe inteligente pe care nu le veţi găsi nicăieri în altă parte, în niciun alt lapte.

Când îşi alăptează copilul, mama trebuie să fie în cea mai bună dispoziţie.

Mama fără copil nu e nimic. Când o femeie aduce pe lume un copil, dar n-are lapte să-l hrănească, înseamnă că nu-l iubeşte suficient. Unele femei n-au copii pentru că n-ar fi trebuit să se căsătorească sau deoarece căsătoria lor a fost prematură.

La început, copiii trebuie să fie hrăniţi cu mâncare foarte bună. Pentru ca pruncul să mănânce bine, mama trebuie să aibă gânduri şi sentimente pozitive şi un comportament perfect. Dacă o mamă nu respectă această regulă, dacă are gânduri şi emoţii negative şi un comportament incorect, în sânii ei se va forma o hrană improprie. De la începutul vieţii, această mamă îşi otrăveşte copilul cu gândurile şi emoţiile ei. Îl otrăveşte fără să vrea. Tatăl trebuie să fie exemplar şi fără reproş, în general, tatăl nu ştie toate astea şi-i vorbeşte aspru soţiei ca să-i reproşeze ceva, de unde rezultă o otravă dăunătoare pentru copii, mai ales pentru sugari. Cuvintele răuvoitoare formează această otravă. Fiecare bănuială formează otravă. Toate gândurile negative produc şi formează otrăvuri.

Nu uitaţi niciodată că viitorul fiinţei omeneşti este determinat de alimentele pe care le consumă. Cu cât alimentele sunt mai curate şi mai sănătoase, cu atât mai luminos şi sublim îi va fi viitorul.

Omul s-a îndepărtat de lumea corectă a alimentaţiei. Dumnezeu i-a dat omului să mănânce fructe, dar el a încălcat această regulă. Din punct de vedere al igienei, carnea este impură. Celulele animalelor conţin multe impurităţi, microbi şi elemente denaturate care produc boli frecvente la om. Este imposibil să mănânci carne şi să fii perfect sănătos.

Alimentaţia pe bază de carne are o influenţă rea atât asupra fizicului, cât şi asupra psihicului omului. Când mâncăm carne, dobândim calităţile animalului de la care provine carnea. Ştiind aceasta, ar trebui să fiţi atenţi la alegerea hranei.

Veţi fi asemenea hranei pe care o consumaţi.

Cele mai bune produse alimentare sunt cele mai adaptate la o digestie bună şi care produc cât mai puţine deşeuri dăunătoare pentru organism.

Hrana vegetală este mai pură decât carnea. Produsul cel mai pur este grâul.

O hrană sănătoasă este digerată într-o oră şi douăzeci de minute. Fiecare produs care cere o perioadă mai mare de digestie riscă să-i dăuneze organismului omenesc.

Fiecare mamă îşi poate ajuta copiii arătându-le cum să trăiască. Dar ea însăşi trebuie să aibă o viaţă curată. Altfel, îşi va ucide propriii copii. Cum? Prin hrană şi prin modul de viaţă pe care li-l insuflă.

Natura le-a definit strict fiinţelor ce trebuie să mănânce. Ea a decis că omul trebuie să mănânce produse proaspete şi curate care nu se descompun repede. Felul în care se găteşte în prezent nu este natural, s-a depărtat de natură şi din acest motiv oamenii riscă să suporte maladii şi suferinţe.

Părinţii trebuie să aleagă cele mai bune produse alimentare pentru a le da copiilor luni, marţi, miercuri etc., căci aceasta este alimentaţia care creează fiinţele omeneşti. Chiar şi individul cel mai puţin cultivat se va schimba şi va deveni mai bun dacă există o hrană de bună calitate, constituită în principal din fructe.

Dacă copilul este anemic, daţi-i să mănânce mai multe pere. Dacă are caracterul cam dur, daţi-i să mănânce mere. Dacă îi lipsesc calităţi de nobleţe, daţi-i cireşe, care favorizează şi o digestie bună. Dacă mănâncă doar fructe, copiii pot să se lipsească de celelalte produse alimentare.

Alimentaţia vegetariană întăreşte aparatul nervos şi organismul devine mai rezistent.

Mama are un copil mic. Ea îl poartă la sân, îl sărută, îl strânge în braţe, îl scaldă şi îl hrăneşte, îndată ce a crescut, ea îşi schimbă atitudinea faţă de el: nu-l mai duce la sân, nu-l mai sărută, nu-l mai strânge în braţe. Nu-l mai scaldă în fiecare zi şi nu-l mai alăptează. Dacă la început copilul are impresia că mama îi dovedeşte astfel iubirea ei, ce va gândi apoi? Poate să constate că atitudinea mamei s-a schimbat, dar asta nu înseamnă nimic pentru el. Copilul nu face o apreciere corectă. Există cu adevărat o schimbare, dar este una exterioară. Faptul că băiatul sau fata creşte şi inima şi inteligenţa sa evoluează stau la baza modificării aparente a comportamentului mamei. Este un defect că nu mai scaldă copilul sau că nu-l mai duce în braţe? Este obligată să facă asta? Da, trebuie să se comporte

astfel cât copilul este mic, până la vârsta de trei ani. Dar, de la începutul celui de-al patrulea an, el va trebui să facă aceste lucruri singur, cu propriile-i eforturi.

Păsările îşi scaldă puii? Vacile îşi scaldă viţeii? Animalele îşi curăţă puii fără să-i scalde. Scăldatul este o artă inventată de om. Această inovaţie are calităţi, dar şi defecte. Natura nu scaldă decât plantele, deoarece acestea stau tot timpul afară, sub cerul liber. Atunci, spuneţi-mi, de ce nu-şi pun mamele copiii în ploaie, în loc să-i scalde? Popoarele din prezent au obiceiuri foarte diferite în privinţa îmbăiatului copilaşilor. Unele practică acele băi calde în fiecare dimineaţă timp de două luni după naştere, altele adaugă şi o baie seara. Odată cu vârsta, băile bebeluşului se reduc ca număr. Copilul trebuie să fie scăldat după legile naturii. Cele mai bune băi sunt ale ploii. O dovedesc plantele. Când plouă, ele devin mai proaspete. Animalele, păsările, fluturii se ascund de ploaie, şi de aceea viaţa lor e foarte scurtă.

Numai mama poate să-şi sărute copilul şi nimeni altcineva, deoarece între mamă şi copil există o legătură foarte strânsă.

Dacă mama ştie în ce fel să-şi sărute bebeluşul, poate să facă din el un geniu. Ea trebuie să ştie unde să-l sărute prima dată pe bebeluş.

Fiecare sărutare dată de mamă îi transmite copilului o forţă vitală. Viaţa copilului depinde de sărutările pe care le-a primit de la mama lui. Cu cât sărutările date copilului de mamă sunt mai multe, cu atât este mai mare cantitatea de viaţă pe care i-o dă. După părerea mea, nicio altă persoană nu trebuie să sărute copilul, sau să se facă asta foarte rar. De sărutările materne va depinde calitatea vieţii introduse în copil. Sărutarea nu este ceva inutil.

Unii copii sunt plini de forţe magnetice şi toată lumea vrea să profite de ele. În mod obişnuit, îmbrăţişăm un copil magnetic şi-l sărutăm. Copiii care sunt lipsiţi de acest magnetism nu sunt nici îmbrăţişaţi, nici sărutaţi. Dar există copii care ţipă şi plâng dacă vrem să-i sărutăm. Un astfel de copil zice: „Nu vreau să mă sărutaţi!”. De ce? Există persoane care iau ceva, atunci când îmbrăţişează copiii. Dar altele dau ceva din ele. Mama dă ceva din ea şi de aceea îşi sărută copilul.

E foarte bine că o mamă sărută obrajii şi mâinile copilului, însă, în acelaşi timp, trebuie să-i adreseze gândurile ei cele mai frumoase şi urările cele mai bune.

Copiii care, în prima copilărie, au primit multe sărutări de la mama lor sunt mai inteligenţi decât cei care au fost lipsiţi de iubire.

După naşterea copilului, mama trebuie să ştie câte minute trebuie să-l ţină la stânga şi câte la dreapta când îl alăptează. Trebuie să ştie cum trebuie să-l scalde şi despre ce trebuie să-i vorbească, cum să-l înalţe, cum să-l poarte şi în ce parte, mai ales. Nu trebuie să-l ţină pe genunchi, ca să nu devină leneş.

Nimeni nu este mai magnetic decât copiii mici, de aceea ne atrag.

După naşterea copilului, legătura intimă dintre mamă şi copil continuă să existe, dar în alt fel. Copilul care n-a fost dus în braţe de mama lui şi n-a fost alăptat a pierdut ceva foarte preţios. Există o legătură între dublurile eterice ale mamei şi copilului. De aceea, copilul nu trebuie să trăiască departe de mama lui până la vârsta de paisprezece ani. Îmbrăţişările, mai ales ale mamei, sunt de o importanţă esenţială pentru sănătatea fizică şi psihică a copilului.

9. Părinţi, copii

După naşterea copilului, fiecare mamă trebuie să ştie ce poate să devină copilul ei. În general, mamele îşi fac iluzii în privinţa copiilor. Mamele şi taţii din epoca noastră trebuie să înţeleagă bine această lege, ca să-şi pună copiii în contact, de la cea mai fragedă vârstă, cu Principiul inteligent, pentru a fi favorizaţi în evoluţia calităţilor lor. Când un copil este tulburat de la începutul vieţii de mama lui, de tatăl lui, de fratele sau sora lui, nu va putea să perceapă inteligenţa şi va rămâne idiot. Dacă părinţii şi fratele (sau sora) declară că acel copil nu va deveni „om”, ceea ce ei au spus va deveni realitate. Însă, dacă cel mai mic copil se opune declarând că vrea să devină „om”, aşa va fi. Totuşi se întâmplă rar.

Dacă nu-ţi cunoşti tatăl şi mama, te vei lovi întotdeauna de greutăţi. Cunoscându-ţi bine tatăl, vei fi liber. Se poate replica: „Tatăl tău poate să fie sărac, atunci nu va putea să fie un tată adevărat, căci cel care trăieşte în sărăcie nu poate în niciun caz

să fie tată”. Este adevărat, sărăcia generează multe vicii în lume. Sărăcia este o artă destinată doar înţelepţilor.

Uneori, se întâmplă ca o mamă, în virtutea caracterului, să nu-şi iubească unul dintre copii. Atunci, acel copil se va iubi el însuşi. Iubirea mamei pentru un copil determină longevitatea acelui copil. Dacă mama îşi iubeşte copilul, dar el moare, aceasta înseamnă că iubirea maternă a fost slabă. Când mama îşi iubeşte copilul, n-ar trebui să aibă niciun gând negativ despre eventuala moarte a acelui copil. Dacă mama îşi iubeşte copilul, dar presupune că Dumnezeu poate să i-l ia, iubirea ei nu este suficient de puternică. Îndată ce îi vine în minte un gând negativ, copilul poate să moară; e posibil chiar să se întâmple.

O femeie spune: „Trebuie să devin mamă!”. Ca femeie, dacă vrei să devii mamă, asta este de ajuns pentru tine, atunci pasărea, vaca, lupoaica şi leoaica vor fi şi ele mame. Dar ce au rezolvat aceste mame?

Aducând pe lume copilul, mama trebuie să rezolve problema virtuţilor, pentru că trebuie să-i transmită toate virtuţile. Aşadar, aceasta înseamnă că nu este deloc suficient pentru o femeie să devină mamă, ci ea va trebui să înţeleagă pe deplin situaţia, ca s-o folosească în mod raţional.

Omul a inventat scutecele. Ele sunt o invenţie şi o fantezie a oamenilor. Păsările n-au scutece, nici mamiferele. Doar bebeluşii umani au scutece. A crede că un bebeluş nu poate să crească fără scutece, fără să fie înfăşat, presupune că coloana lui vertebrală poate să fie deformată, dar este doar o teorie. E posibil să existe o deformare, dar se poate să nu fie deloc. Copilul însuşi are scutecele lui. Pielea este cel mai bun scutec pe care natura l-a pus la dispoziţia copilului. Nu există scutec mai bun decât pielea omului. Atâta timp cât pielea se află pe corpul bebeluşului, nu vă îngrijoraţi. Dacă pielea dispare, există o mare primejdie. Fără piele, mii de scutece n-au nicio valoare!

Când mama vrea ca pruncul ei să se vindece, el se vindecă, atâta tot. Vreau să spun că aceasta este voinţa divină a lui Dumnezeu, care a pus viaţă în viaţa noastră şi nimeni nu ne poate lipsi de ea. Viaţa poate fi luată doar în cazul în care ai comis un păcat.

Mama îşi iubeşte copilul, dar, îndată ce se îmbolnăveşte, se îmbolnăveşte şi ea. Deoarece nu poate să-l ajute în mod direct,

se îmbolnăveşte din cauza îngrijorării. De ce? Pentru că nu-L iubeşte pe Dumnezeu în copilul ei.

Când tatăl şi mama nu sunt sănătoşi, copiii vor fi şi ei bolnavi. Când tatăl şi mama nu sunt inteligenţi, nici copiii nu vor fi. Când tatăl şi mama au un caracter bun, vor avea şi copiii.

Într-o familie în care iubirea şi armonia dintre mamă şi tată lipsesc, copiii se vor îmbolnăvi deseori.

Copiii care au venit pe lume fără iubire şi nu sunt iubiţi în copilărie suferă frecvent de boli şi mor mai repede decât cei care trăiesc înconjuraţi de iubire. Când părinţii trăiesc în iubire şi bună înţelegere, copiii lor evită bolile.

Când copiii sunt bolnavi, e bine să le faceţi masaje pe os în spatele urechilor, pentru că acolo se găseşte centrul vieţii. Acest masaj face organismul mai suplu şi mai rezistent. Nu-i permiteţi să vă atingă în acel loc cuiva care nu este binevoitor.

Prin gândurile negative, prin spaimele sale, mama poate să agraveze starea copilului bolnav. Dacă se îmbolnăveşte după luna plină, când luna se micşorează sau când soarele se deplasează spre emisfera australă, copilul se va vindeca.

Mama care este îngrijorată de copilul ei introduce în el otrava fabricată de fiecare gând sau sentiment de teamă.

Dacă părinţii comit păcate, copiii nu vor avea viaţă lungă.

Fiul care nutreşte ură pentru tatăl lui va muri înaintea sa.

Când moare un copil, înseamnă că poate mama a făcut o greşeală pe care va trebui s-o corecteze. Dacă un copil e slab şi suferind, va muri ca să se nască în alt organism sănătos într-o altă existenţă. El poate să moară a doua oară, apoi a treia oară înainte de a-şi construi o „casă” mai bună, ca să locuiască în ea foarte mult timp.

Dacă mama spune: „Doamne, nu-Ţi dau copilul meu, îl iubesc prea mult, n-ai nevoie de el. Vreau ca el să trăiască! Nu Ţi-l voi da!”, copilul se va vindeca.

Mama îşi sărută copilul şi îl idolatrizează crezând că el o va mântui. Asta înseamnă cupiditate. Ea presupune că acest copil ascunde un spirit mare, dar este pregătită să-l slujească aşa cum trebuie? Dacă nu este pregătită s-o facă, copilul va pieri. Atunci, se va întreba de ce Dumnezeu i-a luat copilul. Bineînţeles, este ceva cât se poate de firesc: nu ştie cum să-l slujească.

Tatăl şi mama trebuie şi ei să încerce să înţeleagă inteligenţa, inima şi voinţa fiicelor şi fiilor lor. Nu se poate explica totul prin ereditate. Aceasta nu dovedeşte nimic. La o nouă generaţie, nu vom putea să transmitem din exterior decât ceea ce am putut percepe direct de la natură.

Mama are inima plină de bucurie când copilul ei este lângă ea şi se cufundă în tristeţe când e absent.

Fiul raţional şi bun aduce fericire adevărată părinţilor lui.

A ne căsători înseamnă a crea condiţiile necesare pentru ca un suflet să evolueze. Acesta coboară de la Dumnezeu pe Pământ şi noi trebuie să-l orientăm. Îi vom spune: „Vino lângă mine!”. Dacă nu vrea să vină, va trebui să aştepte alte condiţii.

Când mama şi tatăl devin mai tineri, şi copiii devin mai tineri. Întinerirea este un proces veşnic. Iată de ce mama nu trebuie să îmbătrânească niciodată. Femeia trebuie să aibă doar un copil ca să devină mamă? Acest copil trebuie să fie primul, nu ultimul născut.

Mama şi tatăl pot să întinerească dacă sunt iubiţi de copiii lor.

10. Legea karmei

Îndată ce ajungem pe Pământ, începem să cădem în greşeală. Fiinţa omenească vede că mama şi tatăl nu se bucură de sănătate, totuşi îşi imaginează că va putea ea însăşi să se întărească pentru a îndura tot ce i se va întâmpla în viaţă. Cum sunt părinţii, aşa e şi copilul. Asta e legea.

Uneori, o femeie de culoare se căsătoreşte cu un bărbat alb. Dacă femeia este elementul care domină, atunci, în generaţiile viitoare (până la a patra), copiii care vor veni pe lume vor fi de culoare. Abia de la cea de-a patra generaţie va veni pe lume un copil alb. Dacă bărbatul este elementul dominant, primii copii vor fi albi, apoi vor veni pe lume, după a patra generaţie, copii de culoare.

Uneori, când tatăl e genial, fiul nu este. Taţii pot să nu transmită spiritul de geniu copiilor lor. Mamele, mai bine decât taţii, sunt capabile să-şi transmită calităţile fiilor lor. Spiritul de geniu se transmite prin mamă şi mai ales prin sentimente şi afecţiune.

Un om vine pe lume orb, dar nu este o întâmplare. Nici tatăl şi nici mama nu-şi procreează copilul orb, ci copilul singur vine pe lume orb. Va trebui să-şi răscumpere singur căderea.

Dacă o femeie naşte un copil retardat, cine este de vină? Natura, sau mama? Când o femeie se pregăteşte să devină mamă, trebuie să fie conştientă de condiţiile şi împrejurările în care va concepe copilul şi să nu dea naştere astfel unui copil retardat.

Cum se face că unii copii vin pe lume şi devin genii, înzestrate cu calităţi şi talente, în timp ce alţii sunt retardaţi? Există cauze sigure.

O familie are un copil infirm (braţe şi picioare paralizate). Părinţii caută o modalitate de a-l ajuta. Aduc preoţi care să spună rugăciuni, îl duc în străinătate la cure de apă, dar nimic nu-l poate vindeca. De ce a venit pe lume infirm? Vicii mari au fost aşezate în acel copil. Dacă ar fi fost sănătos, ar fi comis furturi, crime, omucideri. Pentru a-l împiedica să facă toate aceste fărădelegi, Natura inteligentă i-a legat mâinile şi picioarele, ca inima să-i devină mai sensibilă şi mai bună. Indiferent de mijloacele exterioare pentru tratament, părinţii nu vor putea să facă nimic.

Un copil poate să vină pe lume orb, infirm sau lipsit de talente, dar nu e de vină Natura.

Fiecare gând impropriu naturii tale care îţi vine în minte, fiecare dorinţă sau elan nepotrivite cu esenţa ta interioară care vor pătrunde în inima ta vor produce întotdeauna contradicţii în descendenţa ta, fie la prima generaţie, fie la a doua, fiind posibil chiar şi după a douăzeci şi cincea generaţie. De fapt, orice contradicţie trebuie rezolvată la cea de-a patra generaţie. Natura nu poate să lase să subziste o contradicţie nerezolvată decât până la cel mult a noua generaţie.

Se spune despre un ins: „E un imbecil”. Nu părinţii l-au conceput imbecil, ci el însuşi, manifestându-şi mama şi tatăl. Două teorii explică această situaţie. Conform celei dintâi, mamele îşi transmit propriile calităţi copiilor. Conform celei de-a doua, copilul există în plan invizibil ca fiinţă inteligenţă şi raţională şi el însuşi îşi alege mama şi mediul care se vor potrivi cu esenţa sa interioară. Mai târziu, va exercita o influenţă asupra mamei sugerându-i idei pozitive şi bune. Femeia însărcinată este capabilă să prevadă ce va deveni exact fiul ei

notând genul de gânduri care o entuziasmează în perioada sarcinii.

11. Educaţia copiilor

Educaţia este un proces care se derulează în acelaşi timp la toţi membrii unei familii, ea îi priveşte atât pe părinţi, cât şi pe copii. Buna educaţie a tatălui şi a mamei înseamnă şi o bună educaţie a copiilor.

Mântuirea omenirii se află în mâinile mamelor şi ale taţilor. Un tată care, de la început, le transmite copiilor tot ce are mai bun este ca un preot, un patriarh, un suveran sau un rege. O mamă care, de la cea mai fragedă vârstă a copiilor, le introduce în suflete idei nobile şi sublime, idei umaniste, este cu adevărat o regină. A fi tată sau mamă înseamnă a avea o funcţie sfântă dăruită de Dumnezeu omului.

Există îngeri pe pământ, dar sunt rari. Unul la câteva mii de copii: un înger care coboară pe Pământ cu o misiune concretă de a călăuzi oamenii. Unii părinţi admiră sprâncenele, guriţele, urechiuşele, etc. copiilor lor, dar aceste particularităţi dezvăluie o dezvoltare care nu e corectă, exprimă defecte în caracterul copilului lor. Părinţii ignoră deseori frenologia, fizionomia şi astrologia, dar ar vrea să cunoască calităţile sau predispoziţiile copiilor şi cum le-ar putea fructifica graţie noilor metode ale pedagogiei moderne. Pentru aceasta, ar trebui să-şi pună o singură întrebare: Sunt iubiţi de copiii lor? Iubirea filială este prima condiţie a educaţiei reuşite la orice copil. Dacă copilul îşi iubeşte părinţii, îi va înţelege perfect şi va aprecia tot ce au făcut pentru el. În sufletul acestui copil, elementul divin este treaz şi ar fi deci posibil să fie bine educat. Dacă elementul divin nu este treaz la copil, acesta trebuie să fie pedepsit de părinţi ca să-l facă să fie ascultător, dar asta nu e educaţie. Fără elementul divin, orice educaţie e imposibilă.

Mama şi tatăl trebuie să-i spună copilului: „Fiule, vei păşi în lumina dăruită de Dumnezeu!

Vei manifesta sentimentele şi emoţiile dăruite de Dumnezeu! Vei acţiona prin voinţa dăruită de Dumnezeu! Şi trebuie să faci ce te sfătuim noi”.

Cât timp copilul e mic, mama îi spune multe lucruri şi chiar îl bate la fund. Nu, să nu faci asta, mamă! Nu-l bate la fund, ci atinge-i cu tandreţe capul zicându-i: „Fie ca gândurile divine să

pătrundă în mintea ta, ca să poţi aduce lumină celorlalţi şi să-ţi ajuţi fraţii care sunt mai slabi decât tine”.

Pune mâna pe capul copilului tău şi spune-i: „Fie ca sentimentele nobile şi sublime să-ţi pătrundă în suflet”. O mamă îşi sărută copilul strângându-l tare în braţe - această atitudine poate să contribuie la creşterea egoismului în el. Ceea ce face ea este un act subconştient (inconştient), dar va veni o zi în care va vedea rezultatul acestei iubiri. Mama se bucură când copilul e sănătos. Totuşi, înainte de orice ar trebui să pătrundă până în adâncul sufletului copilului şi să aşeze acolo seminţele adevărului. Dacă nu pune aceste seminţe în sufletul copilului, tot ce vrea să-l înveţe va fi ca o sămânţă care cade pe un sol pietros şi nu poate decât să se usuce.

Dacă nu-şi iubeşte copilul, mama nu poate să-i dăruiască nimic. Aşa cum, dacă nu-şi iubeşte mama, copilul nu poate să primească nimic de la ea. Mama trebuie să-şi iubească copilul şi acesta, să-şi iubească mama.

Când îşi îmbrăţişează copilul, mama îi transmite o parte din forţele ei. Aşa cum copilul, când îşi îmbrăţişează mama, îi transmite şi el o parte din forţele sale proprii.

Cum puteţi educa un copil brutal şi înapoiat mintal astfel încât să se comporte bine? Tot ce-l veţi învăţa astăzi va fi uitat mâine. Această educaţie este un dresaj, nimic mai mult. Copiii uită ce a putut să-i înveţe mama, ignoră complet şi nu aplică nimic în viaţă. De ce oare? Tot ce-şi învaţă copilul o mamă, prin această educaţie, nu prinde rădăcini în adâncul conştiinţei lui. Mama trebuie să-şi înveţe copilul să-L iubească pe Dumnezeu. Iubindu-L pe Dumnezeu, copilul se va educa el însuşi. Dar ce fac mamele astăzi? Ocupă locul în care ar trebui să stea Dumnezeu şi le spun copiilor: „Trebuie să mă iubeşti pentru că te-am adus pe lume, te-am hrănit şi te-am educat”.

Dacă mama şi tatăl nu depun în sufletul copilului imaginea sfântă a lui Dumnezeu, nu-şi vor îndeplini misiunea aşa cum ar trebui. Copiii trebuie să păstreze în inima lor imaginea sfântă a mamei şi a tatălui, care sunt în realitate mesagerii lui Dumnezeu şi reprezentanţii Lui. Copiii din Epoca Nouă trebuie să se distingă prin puritate şi sfinţenie. Când într-o familie va veni un astfel de copil, va fi o binecuvântare pentru casă şi pentru apropiaţi. Când coboară din Planul Iubirii, fiinţa omenească aduce o binecuvântare pentru toate fiinţele omeneşti.

Când are grijă de copii şi se roagă pentru ei, mama face să coboare din planul Inteligenţei Sublime energii favorabile lor. În realitate, părinţii n-ar trebui să se îngrijoreze de viitorul copiilor lor. Doar trebuie să se roage pentru ei, să se gândească la ei şi să acţioneze asiduu în numele lor.

Cu cât îi cântăm mai mult unui pom fructifer, cu atât mai dulci îi sunt fructele. Această lege este valabilă şi la oameni. Cel care a crescut ascultând muzică şi cântece va avea gânduri luminoase şi o inimă plină de iubire pentru aproapele lui. Se va bucura întotdeauna de toate lucrurile din viaţa lui. Orice i s-ar întâmpla, va privi totul cu bunătate, pozitiv şi optimist.

N-ar trebui să-i permiteţi unei persoane să stea prea aproape de voi. În general, suferinţele îşi au originea în apropierea excesivă. Dacă îi va cere copilului să stea foarte aproape de ea, mama va suferi din această cauză şi copilul nu va putea să reuşească în viaţă. Aceasta înseamnă că, prin iubire prost înţeleasă, mama îi creează piedici şi handicapuri copilului. Dacă le îndepliniţi toate capriciile copiilor voştri, le creaţi obstacole.

Vă pun o întrebare: De când a început mama să sufere din cauza copilului? înainte de a-l aduce pe lume, l-a conceput şi, în momentul în care acel copil a intrat în pântecele ei, au început suferinţele. Mă adresez unui om şi îl întreb: „Mama ta a suferit pentru tine, ştii care sunt aceste suferinţe? Te-a purtat nouă luni în pântece. Ştii ce înseamnă asta? Dacă neglijezi această suferinţă, vei pierde enorm”. Mama îşi poartă copilul în pântece şi o face din iubire. Deseori, mamele se miră de ce nu le iubesc copiii lor şi că uneori devin chiar neascultători şi capricioşi. Înţeleg perfect de ce, lucrul acesta este foarte limpede. În perioada sarcinii, mama şi-a zis: „Ce nevoie aveam să concep acest copil?” Apoi a uitat de acest gând. Dar mai târziu, din când în când, i-a venit iar în minte:... Ar putea să trăiască fără el, ar putea să-l alunge... De ce trebuie s-o facă să sufere? Şi a alungat încă o dată acel gând. Dar, mai târziu, şi-a zis din nou: „Ce nevoie aş avea să am acest copil? Mă lipseşte de libertate”. Câtă îngrijorare poate să stârnească acest copil mamei sale! Nici măcar nu se poate duce să danseze când are un copil! Copilul cere un singur lucru de la mama lui: să fie liniştită. Şi ea, ca şi el, de altfel.

Nu-mi propun să liniştesc un copil care este tot timpul nemulţumit şi a cărui mamă nu reuşeşte niciodată să-l mulţumească. E bosumflat şi se înfurie. Când îi dă mere, unu, două, trei, în fine zâmbeşte. Astfel, e vorba doar de trei mere...

Dacă aveţi un copil neascultător, faceţi o experienţă cu el aplicând metoda iubirii. Iubiţi-l şi nu vă gândiţi niciodată la defectele lui. Imaginaţi-vă că acest copil e bun şi raţional, şi veţi vedea că se va corecta.

Mama îşi îndrăgeşte copilul, are încredere în el. Pentru ca acea încredere să fie absolută, mama trebuie să simtă pentru el o iubire divină. Dacă acest copil n-are o încredere absolută în mama lui, aceasta nu va putea niciodată să-şi manifeste faţă de el iubirea ei divină.

Trebuie să ne adaptăm la copii şi să începem cu ce doresc să facă. Trebuie să începem cu simţurile şi să le propunem copiilor să lucreze şi să facă ceva, de exemplu să planteze copaci, să cureţe grădina, să sape rigole, să îndepărteze tot ce împiedică scurgerea apei unui izvor, să degajeze poteci, să măture curtea. Toate aceste activităţi favorizează evoluţia simţurilor copilului. După ce simţurile sunt bine dezvoltate, inteligenţa va avea şi ea de profitat.

Copilul trebuie să observe şi să studieze plantele şi să le iubească. În curtea fiecărei scoli trebuie să existe o grădină. În acele locuri se pot planta pomi care să fie conducători de energie divină: cireşi, meri, pruni, peri, gutui, nuci etc. Florile galbene transmit inteligenţă, în timp ce florile roşii transmit vitalitate şi sănătate. Dacă încurajaţi copiii să planteze flori de toate culorile (galbene, roşii, albe), acestea îi vor entuziasma şi îi vor stimula graţie frumuseţii lor.

Parfumurile florilor nu influenţează întotdeauna în acelaşi fel toţi copiii. Unele parfumuri nu le sunt deloc pe plac. Puteţi să faceţi multe experienţe în acest sens. De exemplu, copilul e uşor bolnav. Luaţi un trandafir, o garoafa, o violetă sau altă floare şi, tară ca el să înţeleagă, treceţi pe sub nasul copilului toate aceste flori una după alta şi observaţi cum se comportă la fiecare dintre ele. Notaţi numele florii care îl influenţează cel mai mult, data şi ora când i-aţi dat să miroasă acel parfum. Repetaţi experienţa de încă două ori, ca să verificaţi şi să comparaţi rezultatele.

Când un copil e plăpând, mama trebuie să amenajeze o grădiniţă şi să-şi lase copilul să planteze şi să ude florile, mai ales florile roşii, de exemplu, garoafele. Dacă este prea turbulent, copilul va trebui să planteze şi să ude flori albe şi albastre.

Când vă educaţi copiii, trebuie să-i învăţaţi că musculiţele şi păsărelele simt şi ele durerile la fel ca oamenii. Dacă devin conştienţi de acest fapt, copiii spun: „Bine, nu le vom mai face să sufere”. În acest fel îi puteţi educa. Nu trebuie să le spuneţi că cutare sau cutare lucru e păcat. Copiii n-au nicio experienţă în privinţa păcatelor.

Când îşi educă copilul, mama trebuie să folosească atât vorba dulce şi tandră, cât şi cuvântul aspru şi sever. Din când în când, îi poate prezenta dificultăţi de rezolvat care îl vor face să gândească. Chiar şi gândirea cea mai neînsemnată le permite centrilor corticali să se dezvolte. Totuşi, din iubire pentru copiii lor, mamele îi cruţă de dificultăţi şi suferinţe. Ele vor ca progeniturile să le fie sănătoase, rezistente, netulburate, dar Natura nu tolerează asta.

Gândirea este un proces cosmic şi se manifestă în forme multiple. Dacă în cale îi apare un obstacol oarecare, distruge formele. Astfel, toţi cei care nu gândesc, adică nu dau curs liber acestui proces creator, vor fi hărăziţi distrugerii şi degenerescenţei. Din acest motiv, sarcina unică a tuturor părinţilor, obiectivul oricărei educaţii în general este să-i înveţe pe copii să gândească, deoarece viaţa cere să gândim bine şi corect. Gândirea trebuie să fie reală şi pozitivă. Fiecare dintre noi trebuie să înţeleagă legile prin care se manifestă viaţa însăşi.

Până în prezent, n-am cunoscut nicio metodă de educaţie care să fie corectă şi perfectă. Se spune că trebuie să-i dăm libertate copilului. Dar în ce constă libertatea? înainte de orice, libertatea nu trebuie să admită nicio violenţă, dar trebuie să excludă şi a minţi, şi a face rău. Cel căruia îi veţi dărui libertatea va trebui să ignore minciuna.

Într-o familie, când tatăl, mama şi copiii fac în fiecare zi o faptă bună, asta va conferi un viitor acelei familii. Aceasta este baza oricărei educaţii. Pentru ca un copil să poată fi bine educat, tatăl şi mama trebuie să fie un exemplu şi un ideal pentru el.

O metodă bună pentru educarea copiilor constă în a vorbi mental subconştientului (inconştientului) lor seara, când sunt pe cale să adoarmă.

Puteţi să educaţi copilul cel mai încăpăţânat prin muzică.

În planul fizic (lumea organică), mama şi tatăl joacă un rol foarte important prin sângele lor, căci prin el îi transmit copilului calităţile sufletelor lor. Educaţia copiilor este determinată de calităţile pe care mama le transmite copilului de la vârsta cea mai fragedă. Prin „sânge” nu înţeleg sângele obişnuit, ci sângele care e constant şi invariabil în toate împrejurările existenţei, sângele care este întotdeauna acelaşi, diferit de cel care se alterează şi se degradează. Germenii nobili pe care mama îi transmite prin sânge copilului sunt o esenţă preţioasă care se va răspândi în jur în parfumuri foarte fine şi plăcute.

Dacă mama îi transmite un sânge impur, copilul va suporta consecinţele toată viaţa.

Vrei să fii o mamă adevărată, dar nu eşti capabilă să te comporţi corect cu copiii tăi, nici să-i educi aşa cum trebuie. Ce mamă eşti dacă se întâmplă ca progeniturile tale să se bată? Mama adevărată este femeia care le inspiră copiilor respect şi stimă.

Ce înseamnă cuvântul „pedagogie”? Secvenţa „ped” înseamnă *copil,* „ago” înseamnă *a conduce.* Aşadar, pedagogia este o ştiinţă pentru a conduce şi a face să evolueze copilul.

Prima regulă a pedagogiei este următoarea: Tatăl trebuie să-şi îndrăgească fiul şi mama trebuie să-şi îndrăgească fiica. A doua regulă a pedagogiei: Fiul trebuie să-şi iubească tatăl şi fiica trebuie să-şi iubească mama. Este un schimb de energie.

Oricât ar fi de mic, un copil poate să fie un suflet foarte evoluat. Mulţi copii sunt mai inteligenţi decât institutorii lor. Mulţi copii înţeleg mai bine decât părinţii legea sugestiei şi legea transformării energiilor.

Unele persoane cred că copiii sunt stupizi şi naivi. Nu, deloc! Când îi spuneţi ceva unui copil, acesta vă înţelege şi-şi dă imediat seama dacă spuneţi sau nu adevărul. Nicio fiinţă nu e mai perspicace decât un copil. Copiii pot să vadă chiar şi prin ziduri. Aceasta este părerea mea despre copii.

Ţineţi cont întotdeauna de următoarea regulă: Nu se poate aplica cu succes o regulă la aproapele nostru decât dacă o aplicăm la noi înşine. Îi spui unui copil că trebuie să fie raţional

şi docil, dar, dacă nu eşti tu însuţi aşa, rezultatul va fi nul. Îi vorbeşti unui copil despre gândirea înţeleaptă şi de bun-simţ, în timp ce tu nu dai nicio dovadă în această privinţă, făcând reflecţii absurde. Cum să împărtăşeşti cu aproapele tău o idee pe care n-o înţelegi deloc tu însuţi? îndrăzneşti să-i vorbeşti unui copil despre adevăr fără să ai nicio idee despre ce înseamnă acesta în esenţa lui.

Copiii care trăiesc în lume în prezent sunt mai inteligenţi şi mai raţionali decât cei din trecut. Copiii din generaţia viitoare vor avea o conştiinţă mai bună şi o inteligenţă mai evoluată decât copiii din epoca noastră. Un copil genial este dovada că solul în care a fost plantat este foarte bun. Condiţiile, atât interioare, cât şi exterioare, au fost perfecte. În aceste condiţii, este uşor să lucrezi. În ceea ce priveşte copilul care are talent, „solul” a fost bun, în timp ce pentru copilul obişnuit, acest „sol” a fost de departe mai puţin bun. Uneori, în viaţă, unii copii obişnuiţi vor dobândi talente utile şi alţii înzestraţi cu talent vor deveni adevărate genii. Din zece copii obişnuiţi, unul singur va avea talent şi, din zece copii talentaţi, unul singur va deveni genial. În clasele în care nu există niciun copil de talent sau de geniu, elevii nu vor putea să evolueze în mod natural. Copiii care au talent sau geniu îi vor stimula pe toţi ceilalţi.

De ce mama neglijează unele defecte ale copilului, încercând în acelaşi timp să-l educe bine? Ea presimte că, chiar având aceste slăbiciuni, copilul va putea să devină într-o zi un om celebru, util familiei şi patriei sale. Având acest presentiment, mama îşi zice: „Pentru acest copil, mă voi expune la toate riscurile şi la toate necazurile; îi voi suporta toate defectele”. De fapt, comportamentul ei este foarte raţional şi înţelept. Ce găseşte în acest copil? Ce element o leagă de el? Din punct de vedere fizic, cântăreşte doar câteva kilograme, dar, în acel corp mic, există un suflet divin care atrage iubirea mamei în aşa măsură încât ea are răbdarea de a avea grijă de el, fiind gata să-i satisfacă toate nevoile.

Trebuie să existe şcoli speciale în care tinerii să poată studia şi să primească o educaţie pe baza legilor naturale sublime; astfel vor învăţa cum să devină nişte mame perfecte sau nişte taţi perfecţi şi, în acelaşi timp, constructorii societăţii viitoare.

12. Rolul femeii şi evoluţia ei spirituală

Mama şi tatăl trebuie să dea viaţă unor copii care să lucreze în slujba propriilor familii, a comunităţii şi pentru fiinţele omeneşti de pe Pământ. Lumea are nevoie de suflete nobile şi sublime.

Nu putem numi „mamă” o femeie care aduce pe lume delincvenţi. O vom numi doar „femeie care hrăneşte răul şi crima”, nu „mamă”. Femeia trebuie să fie cu adevărat o mamă care aduce pe lume fii buni şi fiice bune. Trebuie să aducă pe lume doar suflete elevate şi luminoase, care să dea un sens real de mare valoare vieţii pe Pământ. Numai unei astfel de femei îi voi da numele de „mamă”.

Mamele care doresc să aibă copii buni trebuie să accepte din toată inima aceste idei noi. Dacă se încăpăţânează în concepţiile lor vechi, ar fi preferabil ca ele să nu aibă copii.

Iniţial, când Dumnezeu a creat femeia, aceasta era foarte diferită de femeia actuală. Femeia de pe Pământ nu seamănă cu cea din cer sau din rai. Femeia de pe Pământ este o reflexie şi o imagine palidă a femeii sublime şi nobile. În acest sens, iubirea este o reflexie exterioară în raport cu această femeie. Iubirea se manifestă doar acolo unde există o femeie. Dacă nu există femeia, iubirea e absentă din inima omului. Dacă s-ar şti exact ce este femeia şi ar fi aşezată în adevăratul ei loc, lumea şi-ar reveni şi s-ar înălţa imediat. După părerea mea, adevărata femeie este cea care salvează lumea, care ţine în mâini cheile existenţei, care manifestă marea forţă sublimă a Iubirii, deţinătoarea Vieţii, în consecinţă, salvarea lumii va fi opera femeii, nu a bărbatului. Acum, doresc ca toţi să puteţi deveni femei! Cu alte cuvinte, doresc ca sufletele tuturor fiinţelor omeneşti să fie pline de iubire; vreau ca toată lumea să fie iluminată, ca fiecare fiinţă omenească să fie o candelă aprinsă, să fie toţi fericiţi şi veseli, gata să-i ajute pe ceilalţi, adică exact ce înseamnă cuvântul „mamă”. De aceea, le urez tuturor fiinţelor omeneşti să devină „mame”, în zilele noastre, prin „mamă” se înţelege o femeie care aduce pe lume copii. Nu, adevărata mamă este femeia ai cărei copii sunt nemuritori. Dacă pruncii unei femei mor, ea nu e mamă. Adevărata mamă este femeia pură, fecioara, cea care, chiar şi după naştere, rămâne fecioară. Adevărata mamă este fecioara ai cărei copii sunt nemuritori.

Declar: în lume există doar o singură putere capabilă să oprească şi să nimicească războiul, ca să facă să domnească pacea. Care este această putere? Femeia. Dacă toate femeile se unesc şi declară: „De astăzi, nu vom mai aduce pe lume criminali!”, asta va însemna sfârşitul războaielor; şi, dacă fiecare mamă îi va zice fiului ei: „Dacă îţi ucizi fratele, te voi renega, nu vei mai fi fiul meu!”, războiul se va sfârşi. În realitate, salvarea omenirii constă în refuzul conştient al femeii de a da viaţă criminalilor şi în renegarea propriului fiu care este asasin. În acest scop, nu este de ajuns ca două-trei femei să-şi conştientizeze misiunea, trebuie ca toate femeile să aibă, într-un fel sau altul, voinţa de a se înălţa şi de a lucra în numele Salvării Lumii. Astăzi, mă adresez femeilor. Voi să vă adresaţi la rândul vostru altor femei, căci de acum înainte doar femeile vor fi răspunzătoare de realizarea acestei idei. Este sarcina lor esenţială.

Eva, care se trage din Adam, era la început o tânără perfectă, o fecioară. Dar, după cădere (păcatul originar), toate femeile care s-au născut după Eva au pervertit lumea. Eva a născut un fiu cu înclinaţie spre crimă, Cain. Adam era tatăl lui Abel, nu al lui Cain. Cain a avut alt tată. În Sfintele Scripturi stă scris: „Sunteţi copii ai diavolului”. Aceasta ne face să presupunem că Satana a fost tatăl lui Cain. Este oare posibil ca o oaie să dea naştere unui lup? Dacă da, cauza se găseşte undeva în profunzimile existenţei. Abel a devenit victima lui Cain. Este posibil ca doi fraţi care au aceeaşi mamă şi acelaşi tată să se ucidă unul pe celălalt? Presupunem, aşadar, că aceşti doi fraţi aveau doi taţi diferiţi. Unul era stăpânul întunericului, celălalt era stăpânul luminii. În zilele noastre, jumătate dintre fiinţele omeneşti sunt Caini, şi cealaltă jumătate, Abeli. Atâta timp cât oamenii au credinţă în legea veche care dă naştere la delincvenţi şi criminali, vor exista omucideri. Femeia nouă, Eva nouă, trebuie să închidă pentru vecie poarta în faţa lui Cain, ca să nu mai vină pe lume. Câinii nu mai au dreptul să vină pe lume! Lumea n-are nevoie de delincvenţi şi criminali.

Numai mama liberă poate să dea viaţă unor copii buni şi raţionali.

Sunteţi prea grăbiţi. Timp de 8.000 de ani, oamenii au făcut greşeli şi păcate. Cum aţi vrea, intrând în Noua învăţătură, să corectaţi totul dintr- odată? Nu se poate! Uneori, a fost posibil,

dar numai pentru eroi; însă nu toţi oamenii sunt eroi. Există două căi pentru realizarea acestei învăţături. Prima este educaţia din şcoli, a doua este mama. Toate mamele trebuie să cunoască această lege sublimă care spune cum vor trebui să vină pe lume copiii lor în viitor. Trebuie ca ele să cunoască condiţiile noi aşa cum grădinarii şi agricultorii studiază condiţiile bune pentru semănatul şi cultivatul plantelor.

Mama trebuie să fie ea însăşi înclinată spre credinţă şi religie, pentru ca pruncul să fie şi el la fel. A avea simţul credinţei şi al religiei înseamnă ca inima să-ţi fie plină de iubire şi să faci totul ca să te mântuieşti tu însuţi, dar mai ales să te sacrifici în numele tuturor fiinţelor omeneşti. A fi legat de Dumnezeu înseamnă a avea calităţile lui Dumnezeu, care a creat tot universul, şi a-I percepe existenţa. Regnul vegetal şi regnul animal, create de Dumnezeu, sunt un impuls al vieţii divine care evoluează din sus spre jos.

13. Metode de armonizare

Munca nu lipseşte, este pentru fiecare suflet omenesc în funcţie de nivelul lui de evoluţie. Pentru fiecare există condiţii favorabile evoluţiei şi perfecţionării sale. Acum, toţi cei care suntem reuniţi aici vom face un pas înainte. Pentru aceasta, vă spun un cuvânt, „AUM”, pe care îl puteţi folosi deseori. Când sunteţi trişti sau bolnavi, dacă aveţi mintea tulbure, rostiţi acest cuvânt de mai multe ori. Există cuvinte sfinte, ca acest cuvânt „AUM”, pe care trebuie să le rostiţi. Chiar dacă nu le înţelegeţi bine sensul, Duhul vostru îl înţelege bine şi asta vă va fi de ajuns. „AUM” este un cuvânt al Duhului Sfânt, încântând acest cuvânt al limbii Duhului Sfânt, acesta vă va înţelege şi vă va ajuta, căci vă cunoaşte şi ştie tot ce vă trebuie.

Trebuie să respectaţi regula următoare: când sunteţi tulburaţi sau dezorientaţi, dimineaţa sau seara, concentraţi-vă asupra părţilor superioare ale nasului sau a punctului aflat între sprâncene. Acolo se găseşte un gol numit „spaţiul de supraveghere tăcută al Conştiinţei divine”. Concentrându-vă şi rămânând în stare de veghe, veţi aştepta să percepeţi cel puţin un gând clar, o iluminare. De exemplu, dacă vă gândiţi la o problemă oarecare căreia trebuie să-i găsiţi soluţia, opriţi-vă câteva clipe şi aşteptaţi să se aprindă o luminiţă, aceasta este un gând clar care vă va ajuta să găsiţi exact ce trebuie să faceţi,

calea pe care trebuie să apucaţi. Uneori, la o suferinţă mare, ne încruntăm. Este un mod inconştient şi intuitiv al oricărui om de a îndrepta energiile inteligenţei spre acel centru dintre sprâncene. Ridicându-vă inteligenţa, o proiectaţi din centrul capului spre soarele central al lumii spirituale. După această proiectare în sus, gândurile vă vor aduce o oarecare ameliorare în viaţă.

Table of Contents